

~~SCHULD~~
~~SCHULD~~
~~SCHULD~~
~~SCHULD~~
SCHULD

EEN ROMAN **WALTER VAN DEN BERG**

Walter van den Berg

SCHULD

DAS MAG UITGEVERS

Walter van den Berg (1970) heeft
een vrouw en een hond. Vroeger
wilde hij schrijver worden,
nu wil hij schrijven.

Schuld is zijn vierde roman.

andere boeken van walter van den berg

De hondenkoning (2004)

West (2007)

Van dode mannen win je niet (2013)

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen
literair Agentschap te Amsterdam

© Walter van den Berg 2016

Art direction: Toine Donk

Omslagontwerp: Studio Vruchtvlees

Productiebegeleiding: Tim Beijer

Foto auteur: Keke Keukelaar

eBook: Mat-Zet bv, Soest

NUR 301

www.dasmag.nl

www.waltermvandenbergh.nl

COR

26 NOVEMBER 2013

Mijn broer had nog gezongen op de avond dat hij iemand doodsloeg.

Dat optreden van hem was al een paar weken aangekondigd geweest; ik had gele A4-tjes zien hangen, overal in het Gerhardhuis, zoals de feestcommissie die altijd ophing als ze iemand hadden geboekt. Ik kwam er eens in de twee weken, op bezoek bij tante Mia in haar aanleunwoning, en ik probeerde er te zijn als ik zeker wist dat Ron er niet was, maar hij was niet te vermijden, toen: zijn hoofd stond overal op die A4-tjes, met plakband opgehangen in de liften en op de glazen klapdeuren, *Zanger Ronald zingt levensliederen*, en de datum erbij.

Het was 26 november 2013 en het was de laatste keer dat ie zou zingen na wat er later zou gebeuren.

Zanger Ronald was door onze moeder gewoon Ron genoemd. Ron was nooit een Ronald geweest. Hij noemde mij Cornelis als ie me zag, Cornelis Koekenbakker, dat was een van zijn vaste grappen, maar ik had nooit Cornelis geheten, ik was gewoon Cor, niets meer dan Cor.

Zanger Ronald zingt levensliederen.

De zanger belde me op de dag zelf, vroeg of ik zin had om te komen, en ik hoorde de zenuwen in zijn stem. Ik had 'm al een tijd niet gesproken, en dit was poging nummer zoveel om de broederliefde levend te houden, maar er was nooit veel geweest dat levend gehouden kon worden, niet van mijn kant, maar hij bleef het regelmatig proberen – misschien was hij een beter mens dan ik. Ik zei dat ik nog moest kijken, ik wist het niet, ik zei dat ik met maten de wedstrijd wilde zien, Ajax tegen Barça, maar ik had in die tijd geen maten om de wedstrijd mee te zien – ik zei het omdat het taal was die hij begreep.

Hij zei dat ie al klaar zou zijn als de voorbeschouwing begon, omdat ie optrad in de tv-zaal, en de oude mannetjes zouden gaan zeiken als ze de voorbeschouwing misten.

Ik zei dat ik nog wel zou kijken, de mazzel, en toen ik had opgehangen belde tante Mia en die deed net of ze uit het niets vroeg of ik langskwam, of

ik ook kwam kijken naar m'n broer, dus ik wist dat Ron naast haar stond; dat ie waarschijnlijk al een paar dagen bij haar in de aanleunwoning sliep.

Ik denk dat ik toen al de wanhoop had moeten zien, maar ik zag 'm niet.

Ik zag alleen maar het gebruikelijke gezeik met Ron, het geen geld hebben, geen onderdak, en de hoop dat iemand hem er weer uit zou redden, en zijn idee dat zo'n optreden 'm misschien uit de rotzooi zou kunnen halen – ook al sloeg dat nergens op. Een potje zingen voor twintig bejaarden zou 'm niet helpen, maar niemand wilde 'm ooit boeken, dus als ie een keer mocht zingen, zag ie het als een doorbraak.

Ik denk dat ik niet wilde zien dat het echt fout zou kunnen gaan met Ron. En ik ging alleen maar kijken omdat ik nooit helemaal zeker wist of die pogingen die broederliefde te redden een keer zouden werken voor mij. Kennelijk had ik nog hoop, een heel klein beetje zeurende hoop, ergens achter in mijn hoofd, of diep in mijn lijf, of waar niet vervulbare hoop ook zit.

Hij deed een set met tien of twaalf liedjes, Jordaan-gezeik, *O Johnny, zing een liedje voor mij alleen*, sabberiosia, hatsjee, en hij sloot af met zijn 'grote hit', *Liefde in de nacht*; terwijl de muziek van *Love Is in the Air* al klonk kondigde hij zichzelf aan en zei zoals altijd dat ie er groot succes mee had gehad, en wie mee wilde zingen moest maar meezingen, maar het was gelul, natuurlijk, hij had helemaal geen succes gehad, hij had gewoon een vergeten hitje van een vergeten zanger uitgezocht dat op een deuntje van een oude hit was geplakt zodat er altijd wel mensen in de zaal waren die dachten: *dus daar ken ik 'm van*. Wat ze dan een tevreden gevoel gaf; ze hadden naar een beroemdheid gekeken, en het hele optreden werd met terugwerkende kracht een stuk beter.

Na wat er zou gebeuren, die avond, zou hij alleen nog maar met die hese stem praten, en zingen zou niet meer lukken, of hij deed net of het niet meer lukte, omdat ie toch wist dat het nooit wat zou worden.

Toen ie klaar was met z'n set kwam ie naar ons toe, naar het tafeltje waar ik met tante Mia zat, en tante Mia glom van trots; ze vond Ron een geweldige ster en hij kwam naar *ons* toe, het was *haar* neefje, en dat kon ze straks tegen iedereen vertellen.

Cornelis, zei hij tegen mij. Zanger Ronald, zei ik tegen hem.

Hij zei dat ie het jammer vond dat Dries niet was komen kijken, zoals ie dat altijd zei, en ik wist toen niet meer of dat nou een jarenlange grap was of dat ie echt dacht dat Dries een keer naar hem zou komen kijken, dat daar z'n doorbraak vandaan moest komen.

Ik vroeg of hij de wedstrijd zo hier in de zaal bleef kijken, maar hij zei dat ie dan tussen zijn publiek moest gaan zitten en dat wilde hij niet; hij keek liever boven bij tante Mia, maar ik wist dat dat betekende dat hij nu uit het zicht van de portier wilde, dat hij inderdaad geen slaappleats had, en als de portier hem na de wedstrijd naar boven zou zien gaan werd ie weggestuurd; als ie nu, om kwart over acht, naar boven ging, zou het nog een gewone visite kunnen zijn.

Ik vroeg hoe het met zijn jongen ging, met Kevin.

Goed hoor, denk ik, zei hij, en hij zei dat ie hem ook had geprobeerd te bellen voor vanavond, maar dat hij 'm niet te pakken had kunnen krijgen.

Ik had de wanhoop toen al moeten zien.

Kevin was zestien toen en omdat Ron geen woning had was ie niet bij Ron en niemand wist waar ie was. En ik vond dat normaal omdat het altijd zoiets was geweest met Ron en Kevin, altijd gezeik, en ik was het normaal gaan vinden omdat ik niet te lang meer wilde nadenken over dat gezeik. En ik zag toen nog niet dat het gezeik alleen maar erger zou worden.

Hij stond om zich heen te lachen naar de oude mensen in de tv-zaal. Toch jammer dat Dries niet is komen opdagen, zei hij.

MO

28 AUGUSTUS 2006

Als er iemand Café Huizinga binnenkwam, keek iedereen, en als ze hadden gezien wie het was, keek iedereen weer naar zijn biertje. Voor Witte Mo was het niet anders; het was Mo, Witte Mo die altijd op badslippers liep. Nu was het zomer, maar hij liep er ook op in de winter.

Mo werd Mo toen hij met Marokkanen begon om te gaan, en dat was al twintig jaar geleden, toen hij het accent en wat losse woorden overnam van de jongens die op de brug hingen, *zahbi*, *habibi*, *zommel*. Zijn witte vrienden wisten dat het door de meisjes kwam, Mo vond de meisjes interessant, en zijn oude vrienden noemden hem toen Witte Mohammed.

De Marokkaanse meisjes waren onbereikbaar voor Witte Mo, dus het was snel weer over met dat accent en die woorden. Dat deel raakte hij weer kwijt, die naam niet. Mo heette Edwin voor hij Mo werd, maar alleen zijn moeder en de officier van justitie noemden hem nog zo.

Hij was nog wel blijven hangen in een Marokkaanse z; als ie een woord uitsprak met een z, hoezo, kwam het eruit als *hoezzho*? Misschien was die z voldoende om 'm Mo te blijven noemen.

Hij bleef even staan bij de deur tot iedereen klaar was met kijken. Er zaten altijd wel een paar mensen binnen bij Huizinga, ook al was het zomer. Hij liep rustig naar de bar op die badslippers, met een half slepend been, niet omdat ie er last van had, maar omdat dat ook iets was wat ie had opgepikt toen ie twintig jaar jonger was; zwarte jongens liepen zo, en zwarte jongens waren in alles stoerder dan witte jongens, dus er waren toen wel meer witte jongens die die sleep overnamen, maar Mo was blijven slepen.

Hij ging zitten aan de bar en Helen, die toen nog in Huizinga werkte, tapte een biertje voor hem. Hij legde zijn telefoon op de bar, zocht nog iets in zijn zakken en legde een zwart notitieboekje naast zijn telefoon. Het notitieboekje zat nog in cellofaan. Hij pakte het uit, kneep het cellofaan tot een bal die onmiddellijk weer uit z'n vorm sprong toen hij 'm losliet. Mo boog zich over de bar, pakte een pen die achter de bar lag, en schreef RON bovenaan de eerste bladzijde van zijn nieuwe boekje. Hij schreef de datum van die dag

eerste bladzijde van zijn nieuwe boekje. Hij schreef de datum van die dag daar rechts van: 28/8/2006.

Onder RON schreef hij: *Schade keuken 200; geld voor broer 1500; Bennie keuken afmaken 1000.*

Daarna sloeg hij de bladzijde om en schreef MARCO bovenaan die bladzijde, en daaronder: *Keuken 5000.*

Helen, zei hij, luister – heb jij de bonnen hier liggen? Heb je nog bonnen van Zingende Ron liggen? *Zzingende Ron*, zo zei hij het.

Ik heb altijd bonnen van Zingende Ron liggen, zei ze. Ze pakte een stapeltje bonnen van onder de bar dat bestond uit losse bonnen en pakketjes van bonnen die bij elkaar werden gehouden met paperclips. Het dikste pakketje was van Zingende Ron. Hier, zei ze, en legde het pakketje bij Mo neer.

Mag ik je rekenmachine?

Helen pakte een grote calculator met oranje toetsen van de andere kant van de bar en legde 'm bij Mo neer.

Mo begon met rekenen. Hij vouwde elke bon naar achteren als hij 'm had ingetiktd, en na de laatste bon drukte hij op de =-knop. 211 euro, zei hij tegen Helen.

Dus?

Dus ik ga je 211 euro geven en ik neem deze bonnen mee. Op Rons bladzijde in zijn boekje schreef hij *Huizinga 211.*

Waarom ga jij in godsnaam de bonnen van Zingende Ron betalen?

Omdat ik een plan heb, zei Mo.

Witte Mo heeft weer een plan, zei Helen.

MARCO

12 juli 2006

Marco had in de schaduw gezeten, schuilend voor de hitte en hij had gekeken naar een paar gasten die aan het spelen waren, en ze hadden hem een pisnacht genoemd omdat ie niet mee wilde doen; ze hadden één man te weinig om gelijke teams te kunnen maken, maar hij zei dat ie ging bellen naar Nederland en dat ie dan toch maar een paar minuten mee zou doen.

Bellen met je smatje? Beetje elkaar opgeilen? Beetje rukken aan je pik? Zijn luitenant die altijd dat soort grappen maakte omdat ie thuis alleen een PlayStation had.

Ja, had ie gezegd, lekker rukken aan m'n pik.

De luitenant had gezegd dat het hem niet verstandig leek, je smatje opgeilen, dan zou ze alleen maar de postbode naar binnen halen.

Marco had alleen maar een tuurlijk-grijns laten zien, tuurlijk, wat weet jij ervan, ga bellen met je moeder en trek dan maar aan je pik.

Hij werd geroepen en hij liep met grote passen naar de telefoon. Het duurde een minuut voor hij haar aan de lijn kreeg.

Hee, zei hij, met mij. Ik had je een e-mail gestuurd toch? Dat ik zou bellen?

Ja, zei Sandra, ja. Maar ik kijk niet zo vaak op de computer.

Maar waar was je dan? Dan wist je toch dat ik zou bellen?

Ja maar ik was op de wc. Ik was nerveus.

Je weet dat ik je per e-mail vertel wanneer ik ga bellen. Kijk dan vaker op die computer. Jezus.

Ik *wist* het toch? Ik zat klaar. Ik *zat* klaar. Maar ik moest plassen omdat ik nerveus was.

Vind je het zo spannend dat ik bel dan?

Ja, ik vind dat spannend. Ik hoor je maar één keer per week.

Oké, zei Marco.

Oké, zei Sandra.

Hoe is het daar?

Goed, zei ze, maar ze zei het te snel, vond ze zelf, want ze zei: of nou ja, goed, ik mis je heel erg.

Oké.

En daar?

Goed.

Mis je mij?

Wat?

Mis je mij?

Natuurlijk mis ik jou.

Wat mis je het meest aan mij?

Je kut.

Nou, zei ze. Geef normaal antwoord.

Ik geef je normaal antwoord. Je vraagt wat ik het meest mis, ik mis je kut het meest.

Dat klinkt helemaal niet lief.

Ik mis je lach ook.

Dat is liever. Heb ik een mooie lach?

Ja, je hebt een mooie lach.

Beschrijf mijn lach dan eens?

Jezus, gewoon een lach. Hij keek om zich heen. Er zaten andere gasten te bellen en ze keken bijna allemaal verliefd naar de grond of naar hun schoenen. Eén gast aan de andere kant van de ruimte zat te huilen en hij probeerde het te verbergen. Hij keek Marco aan omdat Marco de enige was die om zich heen keek.

Marco stak zijn vinger in zijn keel, *kots*. De huiler draaide zich van hem weg.

Gewoon een lach, zei Sandra.

Ja, zei Marco. Als je een man wilt die je lach kan beschrijven, moet je een ander zoeken.

Hoe zou je het vinden als ik dat deed? Hè? Ze lachte erachteraan.

Dat zou me een telefoontje per week schelen.

Ze herhaalde hetzelfde lachje. Ik mis je, zei ze.

Ja, zei Marco. Ik mis jou ook. Maar ga me niet nog een keer vragen wat ik aan je mis.

Dat zal ik niet doen, schatje.

Wat doe je daar om jezelf te vermaken?

Hetzelfde. Met Rocky lopen, een beetje tv kijken, koffie drinken bij m'n moeder.

Niet met Annet, toch?

Nee, niet met Annet. Dat weet je toch.

Komt m'n geld aan?

Ja, dat komt aan.

Is het genoeg?

Natuurlijk is het genoeg.

Je wilt iets van me. Ik hoor het aan je.

Nee hoor.

Ze zwegen een paar tellen. De huiler keek nog een keer naar Marco, met rechte schouders, niks aan de hand. Marco stak nog een keer zijn vinger in zijn keel. De huiler was een gast uit Limburg, stevig, hard, maar met een dom kutaccent en Marco kon niet tegen dat accent.

Wat zullen we doen als je komt? vroeg ze. Zullen we een midweekje weggaan?

Nee, zei hij, we gaan geen midweekje weg. Als ik thuiskom, wil ik thuiszijn. Ik ben godverdomme maanden van huis en dan zou ik weer weggaan?

O, zei ze. Sorry. Ik zei het alleen maar omdat ik al een tijdje thuis zit.

Dus je vindt het saai.

Nee hoor!

Jawel, anders zeg je zoiets niet. Geef eerlijk antwoord als ik je iets vraag. Wat wil je? Je vindt het saai, dus zeg wat je wilt.

Nee, ik vind het niet saai, echt niet.

Eerlijk antwoord, Sandra.

Ze haalde adem, hoorbaar, zei toen: weet je wat ik leuk zou vinden? Om iets te doen te hebben waar jij ook iets aan hebt als je thuiskomt. Dat ik iets aan het huis doe.

Jij kan helemaal niks.

Ik kan wel dingen *regelen* toch?

Wat zou je willen *regelen* dan?

Weet ik niet. Een nieuwe keuken of zo.

Jezus, een nieuwe keuken. Denk je dat we daar het geld voor hebben?

Nee, ik zei zomaar wat. Sorry. Ik zei zomaar wat.

Nee, je wilt een nieuwe keuken.

Nee, ik zei iets om iets te zeggen. Echt.

Dus ik laat mijn kont er bijna afschieten in fokking Afghanistan omdat jij een nieuwe keuken wilt.

Marco...

O ja, je zei iets om iets te zeggen. Hij kneep hard in de hoorn. En kijk wat vaker in die computer, dan weet je dat ik je ga bellen.

Ik wist toch dat je ging bellen?

Ik voel me echt genaaid zo. Daar is die computer voor. Niet om alleen maar te patiencen.

Maar ik wist dat je ging bellen...

Zit je nou te huilen?

Nee.

Jawel, je huilt. Ik hoor het toch? Ik ken je toch?

Je bent steeds zo boos op me.

Ik ben boos op je omdat ik me genaaid voel. Als iemand hier iemand naait, ben ik het.

Met je grote pik?

Wat?

Met ie grote dik. Ik mis ie dik. Zoals iii miin kut mist.

Ja?

Ja. Ik mis je grote harde pik heel erg.

Is dat zo?

Ja. Je grote harde pik waarmee je me zo goed kan naaien.

Die zo goed in jouw kut past. Hij keek kort naar de gasten links en rechts van hem en hij wist dat hij er nu ook zo uitzag, plotseling diep begraven in de lijn.

Jouw grote harde pik die zo goed in mijn kut past. Waarmee je me zo goed naait. Als je thuiskomt moet je me heel erg goed naaien want ik heb het zo nodig. Ik heb jouw pik nodig.

Alleen de mijne?

Alleen de jouwe, altijd alleen de jouwe.

En wat doe je verder met mijn pik?

Die neem ik eerst in mijn mond omdat ik 'm wil proeven, en dan kan ik niet langer wachten en dan wil ik 'm in mijn kut en dan moet je me klaar naaien. Wil je dat doen?

Ja, dat wil – dat wil ik wel doen.

Is je pik hard nu?

Ja, zei hij, en hij keek nog een keer om zich heen, draaide zich weg van de gast links, daarna de andere kant op, weg van de gast rechts. Ja, zei hij nog een keer.

Mijn kut is nat voor jouw pik, zei ze.

Goed, zei hij.

Wil je straks aan je pik trekken voor mijn kut?

Ja.

En wat moet ik doen?

Dat ga ik niet hardop zeggen.

Moet ik me vingeren? Zal ik mezelf vingeren?

Dat is goed.

Moet ik mijn kut vingeren voor jouw pik?

Dat is goed, zei hij

Dat is goed, zei hij.

Goed, zei Sandra.

Goed, zei Marco.

Ze zeiden een tijdje niets.

Hoe is het met Rocky?

Goed, zei ze.

Gedraagt ie zich?

Ja hoor, zei ze.

Goed, zei hij.

Ik mis jouw lach.

Wat?

Ik mis jouw lach. Jij zei dat je mijn lach miste, en ik mis jouw lach.

Ga nou niet ineens zeiken over mijn lach.

Nee, ik zeg gewoon dat ik je lach mis.

Er valt niets te missen aan mijn lach. Ik denk dat we een beetje uitgeluld zijn. Ik ga ophangen.

O. Oké.

Heb je nog iets te zeggen dan?

Nee, zei ze, nou ja, gewoon.

Wat, *gewoon*? Zeg dan gewoon eens wat je wilt zeggen. *Jezus*.

Niets, maar ik vind het jammer dat we elkaar eens per week spreken en dat we dan alweer zo snel ophangen.

Ja, Jezus. Het gaat toch nergens over? Dan kan ik net zo goed ophangen.

Oké, zei ze. Als je maar weet dat ik je mis.

Waarom denk je dat ik dat niet zou weten?

Dat zeg ik toch niet? Dat is gewoon iets wat je zegt.

Dus je zegt zomaar iets.

Nee, luister nou, ik mis je, maar *gewoon iets wat je zegt* is de manier waarop je het zegt. Alsjeblieft, Marco.

Doe ik het niet goed? Doe ik het weer niet goed?

Marco, alles wat ik wil zeggen is dat ik je mis.

Hij zei niets, bijna een minuut. Oké, zei hij toen. Ik mis jou ook. Kijk je in de computer? Dan zie je wanneer ik je bel.

Ik zal in de computer kijken.

Oké. Doe dan.

Doei, schatje, tot de volgende keer.

Hij hing op.

Hij keek een tijdje voor zich uit en stak toen zijn hand op naar de verbindingman. Heb ik nog tijd?

De verbindingman knikte.

Marco pakte zijn portefeuille en zocht zijn lijstje met nummers. Witte Mo stond op de achterkant.

KEVIN

20 NOVEMBER 2015

1.

Kevin was aan het werk voor Witte Mo. Hij had één laptop schoongemaakt en op de tweede laptop vond hij een filmpje van een vrouw die een man pijpte. Hij keek ernaar en daarna keek hij om naar Mo en Mo zat in de vijfde ruimte op een van de banken en speelde Snake op zijn ouwe Nokia. Hij vloekte toen de slang in zijn eigen staart beet en de vloek echode in de ruimte. Mo's rottweilers lagen aan zijn voeten.

Kevin keek nog een keer. Een tik op de spatiebalk en het filmpje startte. Het duurde zeventien seconden. Het bestand was drie dagen oud, van 17 november 2015. Haar hoofd, zijn benen, een televisie op de achtergrond en in de twaalfde seconde keek de vrouw op; ze keek in de lens en haar blik vroeg of ze het goed deed. De lens draaide weg en het filmpje stopte.

Kevin was na school op zijn oude gele Kymco naar Mo's loods gereden, naar Mo's Garagewinkel. Mo's winkel zat onder een flat achter de Osdorper Ban. Kevin reed er elke dag naartoe. Hij zat er aan zijn werktafel. Een vette motoroliegeur, stofwebben aan het hoge plafond. School was econometrie, collegezalen met jongens, veel jongens en weinig meisjes.

Tik op de spatiebalk. Haar hoofd, zijn benen.

Goeie score, dacht hij, en hij zei het zachtjes: goeie score.

De jongens op school kwamen allemaal uit buurten die niet de zijne waren, misschien een paar jongens uit Zuid maar vooral jongens die ergens anders vandaan kwamen en hier een kamer huurden in een woning die de vader van een van de andere huurders had gekocht, allemaal binnen de Ring, allemaal opgewonden omdat ze nu in de grote stad woonden, en Kevin die er zijn hele leven al woonde, aan de rand van die grote stad, die vieze rand waar niemand wilde zijn.

Na school bleven de jongens hangen, maar Kevin pakte zijn Kymco en reed naar Osdorp, naar Mo's Garagewinkel.

Mo's winkel zat onder een flat achter de Osdorper Ban.

MO'S winkel was ooit een garage waar vijf auto's naast elkaar naar binnen konden worden gereden, door vijf grote roldeuren met gewapend matglas, vier van de vijf deuren vastgeschroefd in de kozijnen nu, gele gevlamde badkamertegels op de vloer, betonnen wanden die nooit geverfd waren. Elke roldeur had een eigen ruimte achter zich, afgezet met betonnen steuntogen van een halve meter dik, en de ruimtes waren open, liepen in elkaar over, maar Mo had het tegen Kevin over de eerste, tweede, enzovoort, omdat hij zijn spullen volgens een systeem had ingedeeld. Kevin zat aan zijn werktafel in de tweede ruimte, Mo hing op de bank in de vijfde ruimte. Mo had de vijfde ruimte als een woonkamer met te veel banken ingericht, en elke bank was te koop, zei hij als er iemand in zijn winkel kwam.

In de vierde ruimte stonden fietsen die Mo een tijdlang had ingekocht van junks, maar hij had ze nooit in de verkoop gedaan. Hij wilde ze op Marktplaats zetten maar ook weer niet, want – hij had altijd wel een *want* klaar voor Kevin. Want, want, want. In de derde ruimte stond Mo's slechte handel. Zes dozen met in iedere doos twaalf verpakkingen stinkende parfum die kinderen kopen als ze veertien zijn. Een pallet met lampen van de Ikea die te goedkoop waren om ze kwijt te raken.

Achter Kevin stonden de rolkarren met Mo's goeie handel. Dure kleding, elektronische apparatuur, goeie handel omdat mensen nog steeds dachten dat elektronische apparatuur geld waard is.

De meeste elektronische apparatuur werd geleverd door de autojongens; de kleding en de laptops werden gebracht door scooterjongens, jonger dan de autojongens. De autojongens waren ruwer, lachten Mo uit, fokten met hem.

Als de scooterjongens kwamen, klopten ze aan bij de eerste deur, de deur die open kon, en ze wachtten tot Mo de grote deur opentrok, bleven een meter van de deur staan omdat ze bang waren voor de rottweilers. Mo zei dan dat ze godverdomme naar binnen moesten komen en dan kregen ze een paar tientjes per laptop of per bontkraagjas. De rottweilers wisten dat ze de jongens niet mochten pakken als Mo ze binnenliet.

Alle laptops waren Dells omdat de scooterjongens de laptoptassen weghaalden bij mannen in pakken en alle mannen in pakken hadden Dells.

Kevin deed de laptops elke dag na school tot het meisje hem tien of twintig berichtjes had gestuurd (*je bent altijd aan het kk werken en je verdient geen geld jongen*) en hem daarna belde dat hij NU thuis moest komen. Thuis was bij de moeder van het meisje, waar hij zijn spullen had liggen.

Als Kevin aan een nieuwe laptop begon, stopte hij zijn gouden schijfje in de bay, startte de laptop op en kraakte het wachtwoord. Daarna deed hij een

search op foto's en video's. Als er niets bijzonders tussen zat, zette hij er een schone Windows op met zijn zilveren schijfje, steeds dezelfde Windows met dezelfde product key.

Op een van de tien laptops kwam Kevin iets bijzonders tegen. Nu had hij een vrouw die een man met witte benen pijnpte.

Hij keek nog een keer naar Mo. Mo hing op zijn bank.

Kevin zette het filmpje op zijn usb-stick.

Het mailprogramma op de laptop was Lotus -Notes, en op zijn usb-stick zocht hij het mapje LoNo, waarin ie een scriptje had staan dat wachtwoorden kraakte; hij verbaasde zich erover dat het scriptje bleef werken, maar Lotus Notes was een stokoud programma dat al jaren niets meer aan security deed. Hij zocht binnen Notes op een paar trefwoorden en hij scoorde bij *pijpen*: een niet-zakelijke mailwisseling. Mail van de vrouw die pijnpte in het filmpje, en ze mailde dat ze de eigenaar van de laptop weer wilde pijpen. En ik mis je. Wanneer zie ik je weer? Je pik is zo lekker. Geile kus van je geheime sletje. De handtekening onder haar mail had een naam (Yvon) en een telefoonnummer. Denk aan het milieu voor u deze e-mail print. Kevin schreef de naam (Yvon) en het nummer op in een schriftje dat hij op de werkbank had liggen en veranderde de bestandsnaam van het filmpje in het telefoonnummer. Hij stuurde de mailwisseling door naar een van zijn Hotmail-accounts en wiste het daarna uit de sent items in Lotus Notes.

Mo stond op van zijn bank en klapte in zijn handen waardoor de rottweilers opsprongen. Hij zei dat hij zin had in geld verdienen. Het was vrijdag en op vrijdag zette hij zijn goeie handel in zijn bus en maakte hij zijn rondje langs een paar adressen. Mo de SRV-man.

Kevin schoof het zilveren schijfje in de laptop. Formatteren, Windows installeren. Volgende laptop opstarten met het gouden schijfje.

Mo liep rond en keek naar zijn handel, keek wat hij mee moest nemen. Kevin kende het verhaal over Mo's naam omdat zijn vader het hem had verteld. Zijn vader was een van Mo's oude vrienden.

Mo had een bestelbus staan met de schuifdeur open, boven de oude oliegoot in de eerste ruimte achter de garagedeur die open kon. Oké, zei Mo, oké, geld verdienen, en duwde een rolkar met schoendozen met Uggs die te nep waren om te kunnen verkopen naar de bus. De Uggs zouden in de derde ruimte bij de slechte handel moeten staan, maar Mo laadde ze elke week in en nam ze elke week weer mee terug.

Kevin zei vanaf zijn werkbank dat ie de plek die die dozen innamen beter

Kevin zei vaak zijn werkbank dat ze de printer die die dozen inladen beter voor iets anders kon gebruiken. Niemand gaat die dingen kopen, zei hij.

Mo zei dat hij er goed geld in had gestoken. Ik moet m'n investering eruit halen, zei hij.

Je moet je verlies kunnen nemen, zei Kevin.

Ah, zei Mo, ah, ja, maar ik studeer geen economie, hè. Ik weet dat soort dingen niet. Ik ben niet economisch slim.

Ik studeer ook geen economie.

Mo rolde een kledingrek met dikke jassen naar de bus. De jassen hadden capuchons met een bontkraag. Weet je hoe ik aan deze voorraad kom?

Kevin keek en zei niets.

Zo'n gastje dat met twee armen een greep doet in een winkel en dan naar een scooter rent waarmee een ander op hem wacht. Ze pakken vijf, zes winkels en ze komen die jassen hier afleveren. Dát is economisch slim. Vraag en aanbod. Ik heb een vraag en zij bieden het aan.

Die jassen stinken, zei Kevin. Ze ruiken naar olie zoals alles hier. Alles hier ruikt naar olie.

Jij stinkt zelf.

Dat is een volwassen reactie, Mo. Goed, ik ben trots op je.

Kevin keek naar zijn laptops. Zijn werkbank had een stekkerblok met tien contacten en hij had drie laptops en zijn harde schijf ingeplugd. Er lag een soldeerbout op een standaard. Er stond een inkjetprinter die niets meer deed, een stapel A4-tjes in zijn buik. Op de hoek lag een stapel laptops die af waren. Ernaast voedingskabels; Kevin rolde ze netjes op en draaide er dan een postelastiek om. Zonder voedingskabels waren de laptops waardeloos. Dat wisten de scooterjongens nu. Vroeger rukten ze laptopassen weg en haalden de laptops eruit en lieten de rest achter, maar nu leverden ze ook de kabels uit de tassen aan.

Naast de werkbank stond Kevins rugtas rechtop – hij had zijn studieboeken bij zich en las als alle laptops bezig waren met formatteren of installeren en als Mo niet naar hem keek.

Hoe is het met je pa? Mo lachte. Hoe is het met je pa, Kevin?

Je begint altijd over mijn pa als ik iets zeg waar je geen antwoord op hebt.

Hoe is het met je pa? Hè? Hoe is het met de man die alle vrouwen redt?

Kevin zei niets.

Kevin zei niets.

Mo tilde één kant van het kledingrek de bus in en daarna de andere kant. Denk je dat ie dat nog steeds doet, nu ie terug is, alle vrouwen willen redden? Hij hijgde erbij. Help vooral niet, zei hij tegen Kevin. Help vooral niet, hoor.

Toen Mo het rek in zijn bus had staan, liep hij heen en weer door zijn garagewinkel en verschoof een veel te oude Sony Trinitron in de derde ruimte. Daarna kwam hij bij Kevin staan en vroeg hoeveel laptops hij nog dacht te kunnen leveren binnen een uur.

Je krijgt er nog twee van me, zei Kevin. Die dingen daar – hij knikte naar een stapeltje op de vloer naast zijn werkbank – zijn waardeloos. Veel te oud. Je moet die gastjes vertellen dat ze betere spullen moeten brengen.

Hoe, zei Mo. Ze trekken laptoptassen bij mensen weg. Moeten ze eerst vragen of die laptop wel chic genoeg is?

Weet ik veel, zei Kevin. In betere buurten gaan posten. Of meer leveren. Laat ze wat harder werken. Ik heb er meer nodig.

Jij hebt er meer nodig voor jouw handel, maar ik moet ze nog wel kwijt kunnen. Ik maak geen winst op jouw werk, zei Mo.

Je maakt wel winst op mijn werk. Elke laptop die jij kwijtraakt is winst.

Ik zou er meer aan overhouden als ik geen winst aan jou af zou moeten staan.

Je staat niks aan mij af, lullekop. We zijn niet-bestaand geld heen en weer aan het schuiven.

Ja, dat is het inderdaad, niet-bestaand geld, zei Mo. Dat me er steeds aan herinnert dat ik economisch niet slim ben. Hij pakte zijn zwarte boekje en hield het omhoog. Niet bestaand geld, zei hij.

Je zoekt, Mo. We hebben een afspraak waar jij je aan houdt. Hou op met zeiken.

Mo zuchtte, stopte zijn boekje weg en pakte een stapel van zes schone laptops. Schiet je op met die twee laatste dan?

Misschien lukt drie ook nog wel, zei Kevin.

Ik raak er nooit negen kwijt. Ik raak er trouwens ook nooit zes kwijt. Mo bracht de stapel van zes naar zijn bus. Hij legde ze op de bijrijdersstoel. Hij liep terug naar de vijfde ruimte om zijn jas te pakken en zei tegen Kevin dat hij de honden moest laten pissen. Ik ga.

Te schrijft de hoeveelheid laptops af die ik oplever niet de hoeveelheid die

Je begrijpt de hoeveelheid laptops die ik oplever, met de hoeveelheid die je verkoopt, zei Kevin.

Niet-bestaand geld, zei Mo eerst, en daarna zong hij het: *niet bestaand geld*. Hij stapte in zijn bus, opende de roldeur met zijn zender en zei door het open raam tegen zijn honden dat ze moesten blijven. Hij startte en reed weg. De roldeur rolde dicht.

Kevin was alleen.

De loods was stil en alle vormen achter hem waren zwart.

Hij stond op, strekte zijn rug. Liep tussen de ruimtes heen en weer. De rottweilers liepen sloom en afwachtend achter hem aan. Hij bleef staan toen hij terug in de tweede ruimte was en keek naar de handel die Mo had laten staan, spul waar Mo van wist dat het slechte handel was, maar het stond nog tussen de goeie handel. Kevin vouwde een doos op een rolkar open. Telefoonhoesjes met konijnenoren voor de iPhone 3 terwijl niemand meer een 3 had. Hij schudde zijn hoofd, en rolde de kar naar de derde ruimte.

Hij ging zitten, deed een search naar foto's en filmpjes op de derde Dell. Een serie foto's van een gezin. Een bedrijfsuitje. Een reeks foto's van een groep mensen die allemaal tegelijk naar de camera proberen te lachen, maar op elke foto kijkt er iemand anders weg. Hij stak het zilveren schijfje in de bay en begon het proces van formatteren en de nieuwe Windows installeren.

Kevin pakte zijn Galaxy, haalde een verse simkaart uit een blauw plastic boodschappenmandje dat bij zijn voeten stond, en belde het nummer dat hij in zijn schriftje had geschreven.

Hallo? Een vrouwenstem. Kinderen op de achtergrond.

Nog aan het werk? Dit is uw zakelijke nummer toch?

Nooit weekend, hè, zei ze. Met wie spreek ik?

Is uw man thuis?

Die staat te koken.

Is ie iets lekkers aan het maken?

Op vrijdag maakt ie patat voor de kinderen. Maar –

En heeft u dan geen last van schuldgevoel?

Ik vind dit een heel raar gesprek.

Geen last?

Ik heb een beetje last van *u*, denk ik.

Maar geen schuldgevoel?

Waarom zou ik –

Ik heb de laptop van je minnaar.

Wat? Dan een *nee niks* naar haar man.

Ik heb de laptop van je minnaar. Er stond een filmpje op. Jij pijpt hem.

Hoe –

Een filmpje. Jij pijpt hem. Je hebt hem gemaïld dat je zijn pik lekker vindt en dat je hem weer wilt pijpen.

Wat?

Ik heb het filmpje en ik heb je mail. Zal ik het filmpje online zetten? Met de mail eronder?

Wat – neenee, niet –

Nu wel last van schuldgevoel? Ik denk dat ik dat nu ga doen. Ik denk dat ik nu dat filmpje online ga zetten.

Nee –

Heb je spijt?

Wat –

Zeg hardop dat je spijt hebt. Blijf bij je man in de keuken staan en zeg dat je spijt hebt.

Ik sta niet meer in de keuken.

Jammer. Kevin hing op.

Hij sloeg het nummer op op de simkaart, haalde die uit zijn telefoon, pakte het bovenste A4-tje uit de printer op zijn werkbank, scheurde een hoek af, en daar vouwde hij de simkaart in. Op het pakketje schreef hij *Yvon*. Onder zijn werkbank stond een ladenblok en in de onderste la had hij zijn simkaarten, allemaal in hoekjes papier ingepakt. Er lagen er elf, en *Yvon* was de twaalfde.

Hij pakte zijn eigen laptop, een zelfgebrouwen Linux-doos. Hij mountte de usb-stick en logde in op 4chan en postte het filmpje op het shaming-forum. *Home breaker, little lady from Amsterdam* tikte hij, en hij plakte het mailadres van haar werk erbij.

Hij klikte nog wat rond op het forum. Er was een jongen die elke dag een

werkbank en drukte de zender in. De deur schoof omhoog, en Kevin leunde op zijn stoel naar een beter uitzicht. De deur stond op zo'n anderhalve meter, was nog aan het opengaan, en Mario kwam er op zijn hurken onderdoor. Licht van de lantaarnpaal buiten viel om hem heen naar binnen. Kevin drukte op zijn zender en de deur zakte weer omlaag.

Wazzaaaa, zei Mario. De rottweilers schudden met hun achterlijf en liepen met tikkende nagels op de tegels naar Mario toe.

Ja, hee, zei Kevin. Hij ververste. Veertig reacties.

Hoe is ie hier? Mario ging op zijn knieën bij de rottweilers en ze likten zijn gezicht. Stelletje apen, zei hij. Stelletje apen. Hij omklemde ze allebei bij de nek en ze piepten, maar vrolijk, ze vonden het leuk als Mario dat deed.

Ik maak nog twee laptops schoon, zei Kevin, kan jij die honden uitlaten? Hij drukte op de zender, de deur schoof open, en Mario ging op zijn hurken naar buiten, floot, en de rottweilers gingen achter hem aan.

2.

Ze startten hun scooters en reden weg.

Ik moet langs de Polen, zei Kevin.

Ja, daar kwam ik voor, zei Mario.

Ze reden door het rode stoplicht bij Meer en Vaart. Door het park, waar nog twee joggers in het donker renden, links om de Sloterplas, langs het nieuwe Sloterparkbad, over het fietspad langs het jachthaventje. Er lagen drie hofjes tegenover de weg, portiekflats in een open vierkant, met één flatje in het midden tussen gras en rozenbottelstruiken. Ze stopten in het laatste hofje vanaf deze kant, bij het flatje in het midden, de meest linkse portiekdeur, waar iemand KUT in de verf had gekrast. Kevin pakte zijn sleutelbos, opende de portiekdeur, liep twee trappen op, Mario achter hem aan. Hij opende de binnendeur, liep de woning in, langs foto's in de gang waar hij zelf opstond: schoolfoto's van een mager joch met een wantrouwende blik naar de schoolfotograaf. Binnen zaten de Polen met blikken Euroshopper-bier en goedkope sigaretten. Ze waren in het Pools tegen elkaar aan het schreeuwen, de televisie op Eurosport, en toen Kevin en Mario binnenkwamen, keken ze allemaal kort naar hen, daarna ging het schreeuwen door, in een andere intonatie, alsof het onderwerp was veranderd. Nu gaat het over ons, zei Kevin tegen Mario.

Wat?

Laat maar, zei Kevin. Hij stapte de woonkamer binnen en keek de leider van de Polen aan, de woordvoerder. Derde vrijdag van de maand, zei hij. De woordvoerder bleef een paar tellen zitten, keek naar Mario die grijnzend in de deuropening wachtte, zuchtte diep en stond op. Hij ging voor de salontafel staan, zei iets, herhaalde het, en de Polen pakten een voor een geld uit hun zakken. De woordvoerder verzamelde het, telde het, en gaf het stapeltje aan Kevin. Kevin telde de briefjes van twintig, tien, vijf nog een keer, knikte kort naar Mario en samen gingen ze weg.

Buiten pakte Kevin vijftig euro van het stapeltje en gaf die aan Mario.

Prettig zaken gedaan, zei Mario.

Je hebt net vijftig euro verdiend met dom uit je ogen kijken, zei Kevin. Goed gedaan.

Mario grinnikte. Ga je nog iets doen?

Slapen, zei Kevin. Jij?

Ik ga vijftig euro uitgeven.

Ze startten allebei hun scooter. Mario reed weg.

Kevin keek een tijdje naar de lichtstraal van zijn stilstaande Kymco. Daarna draaide hij de contact-sleutel weer uit en zette de scooter op zijn standaard. Hij opende de portiekdeur met ingekraste KUT, liep de trappen op, ging de woning weer binnen, en pakte in de keuken een blik Euroshopper-bier uit de koelkast. Het licht in de koelkast was stuk, en het bier was warm. Kevin ging naar de woonkamer, en de Polen keken even op. Hij trok zijn bier open, ging zitten op de leuning naast de woordvoerder, en keek met ze naar Eurosport. De gesprekken in het Pools begonnen weer, en Kevin dronk van het bier.

De woordvoerder keek kort omhoog naar Kevin, naast hem.

Het is mijn huis, zei Kevin.

Het is jouw huis, zei de woordvoerder.

Het sms'je van het meisje kwam om twee uur 's nachts. *Ga ergens anders slapen.* Hij wilde eerst iets terugsturen, maar stopte zijn telefoon in zijn broekzak. Er waren nog drie Polen op, dronken, rokend.

Kevin stond op en ging weg.

3.

De rottweilers kwispelden met hun korte staartjes achter de roldeur. Kom nog maar even buiten, zei Kevin, en hij liet ze pissen tegen de bomen. Daarna klakte hij met zijn tong en dreef ze naar binnen. De straat was leeg en stil. Kevin ging op zijn hurken onder de deur door en drukte op zijn zender om de deur te laten zakken.

Mo zat porno te kijken op een van de laptops die Kevin nog had schoongemaakt. Mocht je niet meer thuiskomen?

Nee, zei Kevin.

En je pa? Is je pa nog niet thuis? Die zou er nu toch zijn? Misschien ligt ie tussen de Polen te slapen.

Ik kom net bij de Polen vandaan.

Mo klapte de laptop dicht. Mijn stijve is weg omdat jij binnenkwam, zei hij. Tijd om naar huis te gaan.

Heb je nog Uggs verkocht?

Mo reageerde niet.

Groeten aan je moeder, zei Kevin. Succes met billen wassen.

Die slaapt in d'r stoel. Ze zal zichzelf wel hebben volgescheten, maar dat zie ik morgen wel weer. Als je je pa spreekt, zeg dan dat ie z'n troep weg moet halen. Ik heb de ruimte nodig. Hij liep met een half slepend been naar zijn bus.

Kevin zei niets. Hij liep naar de vijfde ruimte en ging op een van de banken liggen, luisterde hoe Mo zijn bus startte, de deur opende en wegreed.

Toen de deur zakte, stond hij op en liep naar de vierde ruimte. Achter de fietsen stond een laag muurtje van verhuisdozen, en Kevin boog over de fietsen heen om erbij te kunnen. Hij trok de dichtstbijzijnde doos open en keek erin: bankafschriften in enveloppen die nooit waren opengemaakt, gericht aan zijn vader, rekeningen, reclamefolders, alles door elkaar.

De rottweilers zaten op een paar meter afstand naar hem te kijken. Niks spannends, zei hij tegen ze.

Toen hij weer op de bank lag, werd er op de deur gebonsd. Het was een beleefde bons, een ingehouden bons. Kevin stond op, liep naar de eerste

ruimte; die wandeling duurde dertig, veertig seconden, en er werd niet opnieuw gebonsd. Beleefdheid, terughoudendheid.

Er stonden twee gestalten achter de ruiten van gewapend glas. Ja, zei Kevin door de deur heen. De rottweilers stonden vier meter achter hem en gromden.

Meneer, zei een van de gestalten, we hebben dingen.

Hij drukte zijn zender in en liet de deur tachtig centimeter omhoog komen. Kevin ging tussen de rottweilers staan en zei dat de deur niet verder omhoog kwam.

Vier benen buiten aarzelden, en daarna gingen ze op hun knieën. Er kropen twee scooterjongens naar binnen, Marokkaanse jongens die niet veel jonger waren dan Kevin, twee jaar jonger hoogstens, maar ze zeiden dag meneer, en ze keken naar de honden.

Zit, zei Kevin, en de rottweilers gingen onmiddellijk zitten. Wat hebben jullie?

iPhones, zei de jongen links.

We kopen geen iPhones in, zei Kevin. We kopen helemaal geen smartphones in.

Ze zijn goed, zei de jongen rechts.

Dat kan me geen flikker schelen, zei Kevin, staan ze uit?

De jongens keken elkaar aan. Nee hoor, zei de jongen links.

Jullie zijn domme, domme dieven. Je weet toch dat iPhones gevonden kunnen worden als ze aanstaan?

Ze keken elkaar weer aan.

Kevin drukte op zijn zender om de deur verder te openen. Weg, zei hij, weg, snel, ga ver weg en zet godverdomme die iPhones uit. Domme fuckers.

De jongens deden een paar stappen achteruit en bleven naar de rottweilers kijken.

De jongen links pakte een iPhone uit zijn zak en begon op de knoppen te drukken. Ik ga ze nu uitdoen, zei hij, ik ga ze nu uitdoen.

Niet hier, zei Kevin. Ga ergens heen waar je nooit komt en zet ze daar uit. En vraag volgende keer aan jullie broers hoe je dit soort dingen doet.

De jongen links stopte de iPhone weg en zei oké, oké, sorry. De jongen rechts keek alleen maar naar de rottweilers terwijl ze de deur uitstapten, licht

bukkend nu.

Kevin ging ze achterna en riep hee, wacht.

De jongens keken om.

Breng meer laptops. Mijn baas wil meer laptops.

Ze keken elkaar aan. Die hebben we niet, zei de jongen links.

Maar wel telefoons? Het komt toch op hetzelfde neer? vroeg Kevin. Je ziet iemand lopen met een telefoon en die trek je weg of je ziet iemand lopen met een laptoptas en die trek je weg.

De jongen links haalde zijn schouders op. Wij doen telefoons. We hebben er veel.

Kevin knikte. Ga ergens heen waar je nooit komt, zet ze uit, en klop morgen aan. Zelfde tijd. Als je denkt dat ik niet alleen ben, klop je niet aan.

Oké, zei de jongen links.

Nu weg hier met die telefoons.

Ze renden in de richting van de Osdorper Ban. Hij keek ze na tot ze in het donker verdwenen waren, de rottweilers naast hem. Daarna ging hij naar binnen en liet de deur zakken. De rottweilers sjokten naar de vijfde ruimte en kropen op een bank.

Kevin bleef staan in de tweede ruimte.

Hij dacht een tijdje na, pakte zijn laptop en logde in op een darknetforum. Hij postte: *What if I can get a lot of iPhones and I'm able to redistribute them? Can I use them for my own business and pleasure?*

Hij pakte zijn Galaxy en zocht de simkaart voor Yvon uit de onderste la. Toen hij de telefoon weer had aangezet, kwamen er twaalf voicemails binnen. Hij luisterde de eerste af. Yvon, huilend. In de volgende voicemail was ze kwaad. In de volgende voicemail hilde ze, en probeerde ze aardig tegen hem te zijn.

Terwijl Kevin de voicemails aan het weggooien was, ging de telefoon over. Hij drukte op de groene knop en luisterde. Hij liep rustig naar de vijfde ruimte en ging op een bank zitten.

Het bleef een paar tellen stil, en daarna begon Yvon te praten, bijna in een routine, alsof ze haar dertiende voicemail insprak. Over wat ik net over geld zei, zei ze, dat moet je maar negeren. Ik heb geen – ik zou dan iets van de rekening moeten halen en mijn man zou dat zien. Dus dat is niet iets wat – ze

DIEET SUU.

Heb ik je aan de lijn?

Ja, zei Kevin.

Wil je me – Niet ophangen, zei ze.

Ik hang niet op.

Ze zweeg. Ze nam een hap adem, als om iets te gaan zeggen, en nog een, maar ze zei niets.

Kevin luisterde.

Ik had niet meer verwacht je aan de lijn te krijgen, zei ze ten slotte.

Kevin reageerde niet.

Waarom, begon ze.

Wat, begon ze.

Daarna vroeg ze: heb je het al online gezet?

Ja.

Ze snikte.

Kevin luisterde hoe ze hilde.

Waar? Waar kan ik het zien?

4chan, zei Kevin. 4chan. Eerst een vier, dan c, h, a, n.

Ze snoof. Wacht, ik pak mijn computer. Waar moet ik dan kijken?

Je ziet een tabje *revenge porn*, zei Kevin.

Ja, zei ze.

Ik heb het *Little lady from Amsterdam* genoemd.

Ze hilde met een korte uithaal. Er hebben vijfhonderd mensen op gereageerd, zei ze.

Ja, zei Kevin. Ja, dat gaat meestal wel zo snel.

Je hebt mijn mailadres er ook bij gezet.

Ja. Ik denk dat je maandag wel een paar mailtjes hebt.

Maar dan weten mensen ook waar ik werk.

Ja. Je baas zal ook wel een linkje hebben gekregen.

Denk je?

Denk je:

Ja, zo gaat dat meestal.

Kan je... Kan je het weghalen?

Nee, zei Kevin. Nee, dat is niet de bedoeling daar, ik krijg allemaal gezeik als ik filmpjes weghaal. Dan word ik straks uitgelachen.

Godverdomme *kankerjoch* dat je bent, zei ze hard, vies smerig hoerenjong –

Kevin drukte op de rode knop van zijn telefoon en wisselde van simkaart, verpakte de simkaart voor Yvon in het papiertje en stopte het pakketje in de onderste la.

Hij keek naar de pakketjes, de simkaarten ingepakt in hoekjes A4, de namen die erop stonden. Hij zat voorovergebogen in zijn stoel en roerde met een vinger door de pakketjes, legde ze met de namen naar boven, verschoof ze zo dat ze op volgorde lagen, volgorde van vinden, volgorde van favoriet, volgorde van paniek, volgorde van lekker. Er bleef één pakketje apart liggen, een pakketje met een kruis erop. Hij had het opzij geschoven en hij negeerde het – het was het pakketje dat hij al langer had, dat hij eerst in zijn broekzak bewaarde.

Hij pakte *Moniek* uit de la, woog de simkaart met het papier eromheen in zijn hand. Moniek was de eerste geweest die hij op een laptop had gevonden, en de simkaart was toen het nummer waar hij zelf mee belde, waar mensen hem op bereikten, en toen hij haar eenmaal gebeld had en zij zei dat ze hem ging zoeken en zou laten vermoorden, had hij de simkaart uit zijn telefoon gehaald en 'm in dat papiertje gewikkeld. De naam schreef hij er pas op toen er een tweede bij kwam liggen in de la. Het gevoel na Moniek was – het was goed. Het was niet goed, maar het hielp. Hij keek af en toe in de la naar de simkaart, en toen hij een filmpje van een ander tegenkwam op een laptop maar daar niet kon vinden wie het was, belde hij Moniek nog een keer met 'haar' simkaart, en ze smeekte hem het filmpje offline te halen, mijn kinderen, mijn kinderen, en dat was goed. Het was niet goed, maar het hielp.

Bij het derde filmpje dat hij vond, vond hij ook een naam en een nummer – Diana. Daar had ie een verse simkaart voor gepakt, handel die Mo ooit had ingekocht maar was vergeten, en Diana was al ongelukkig, dus die had ie na die eerste keer niet meer gebeld. Maar Diana had wel haar eigen pakketje gekregen, haar naam op het papiertje dat ie om de simkaart vouwde, en pas toen had ie 'Moniek' op het andere pakketje geschreven.

Hij pakte Diana even bij Moniek, legde ze allebei terug en hij pakte Ilse, begon het papiertje open te vouwen, maar stopte daarmee, wachtte kort en

vouwde het weer dicht. Jij mag doorslapen, zei hij hardop. Ise mag doorslapen.

Daarna pakte hij de pakketjes met de namen allemaal uit de la, schoof een hoek van de werkbank leeg, en legde ze in een vierkant, op gelijke afstand van elkaar. Hij hield de hoek rechts beneden vrij; hij bukte naar de la en pakte het pakketje met het kruis, en legde het op een afstandje van de opengelaten hoek. Je bent in gezelschap van andere slechte vrouwen, zei hij hardop tegen het pakketje. Dit is mijn kunstwerk, zei hij, en ik noem het: *slechte vrouwen*. Daarna lachte hij om zichzelf omdat er niemand anders was die om zijn domme grappen kon lachen. Hij schoof de pakketjes met zijn onderarm op het blad naar de hoek van de werkbank, en ze vielen over de rand in de openstaande onderste la.

Hij schoof de la dicht en keek of er al een antwoord was op zijn vraag over de iPhones. *Hell yes*, had iemand gezegd, *I'll send you some reading material*. Mooi, zei hij. Hij stond op, ging naar de vierde ruimte, en begon de fietsen naar de andere wand te verplaatsen, om het muurtje van verhuisdozen vrij te maken.

RON

19 NOVEMBER 2015

Ron kwam aan met bus 18. De bus stopte voor het Sierplein en Ron stapte uit, een wit plastic tasje in zijn linkerhand. Het was 2015 en hij was twee jaar weggeweest.

Hij keek even naar het plein, en het plein was niet veranderd. Links de Albert Heijn, rechts de Dirk. Ertussenin een rij winkels waar niemand iets te zoeken had. Hij liep naar het Bluebanddorp. Kleine huizen in een buurt die in de jaren vijftig was gebouwd, schuin tegen elkaar aangezet, met blauwe daklijsten. Hij ging het eerste hofje in, zijn rechterhand in zijn jaszak, keek naar de auto's die er stonden, keek naar binnen waar het kon, en stond toen stil voor nummer 32. Hij pakte een doosje Strepsils uit zijn tasje, nam een zuigtablet, beet erop, haalde een keer diep adem en belde aan.

Het duurde bijna een minuut voor Sandra opendeed.

Hee schat, zei hij. Rons stem was hees.

Hee, zei Sandra. Ze zag eruit alsof ze voor hem iets moois had aangetrokken, maar het was niet helemaal gelukt; haar haar hing slap langs haar wangen en ze had gehuild.

Ik ben thuis, zei Ron, en hij zei het alsof hij erop geoeffend had.

Ja, zei ze. Ze draaide zich om en draaide toen weer terug – kom je binnen? Het is koud.

Ja, zei hij, graag.

Hij liep achter haar aan door de korte gang, langs de foto die er ook hing toen hij hier de laatste keer was, het groepje militairen met zonnebrillen en een strandbal, en hij bleef in de woonkamer staan, en daarom bleef zij ook staan. Hij knikte naar de salontafel. Een nieuwe, zei hij.

Ja, zei ze, dat was nodig.

Hij wees naar het dressoir, waar een ingelijste foto van een pitbull stond. Dat is die hond van hem.

Ja, zei ze. Die heb ik vorig jaar moeten laten inslapen. Die werd oud en mankeerde van alles. Ik had op een gegeven moment geen geld meer voor alle medicijnen.

Ron knikte. Heb je m'n brieven gekregen?

Ja.

Ik begrijp het dat je geen gelegenheid had om iets terug te sturen.

Oké.

Ik had er ook niet veel gestuurd, tenslotte, ik had niet zoveel te vertellen.

Daar antwoordde ze niet op.

Zo bleven ze een paar tellen staan, tot ze vroeg wat hij wilde drinken. Hij zei dat hij wel koffie lustte, heb je nog staan?

Ik kan wel maken.

Je hoeft voor mij niet –

Dat is geen moeite, zei ze. Ze liep naar de keuken en hij liep achter haar aan, het plastic tasje nog in zijn hand; ze keek achter zich, kort, daarna weer voor zich. Hoe is het met je keel?

Pijn, zei hij. Beschadigd, hè. Hij legde het tasje op het aanrecht, ging achter haar staan en legde een hand in de holte van haar rug.

Nog niet, zei ze.

Goed, zei hij, en zette een stap terug. Hij keek om zich heen. Mooie keuken, zei hij.

Haha.

Sorry.

Ze zei niets meer terug; ze goot water uit een glazen koffiekkan in het reservoir van het apparaat.

Ron liep alvast terug naar de woonkamer, ging zitten op de bank, zocht naar een houding. Hij zat een paar tellen alsof ie op bezoek was, daarna ging hij zitten als iemand die thuis was.

Ze kwam de kamer in met het tasje dat hij op het aanrecht had gelegd; wat is dit?

Dat zijn mijn spullen, zei hij.

Ze tilde het tasje wat hoger en keek ernaar.

Tandenborstel, zei hij, Strepsils, wat papieren, een foto van m'n jongen. Nieuwe telefoon. Hij stak zijn hand uit en zij gaf hem het tasje, ging daarna terug naar de keuken.

Ron pakte zijn nieuwe telefoon uit, een Nokia van 59 euro verpakt in hard plastic, en een simkaart. Hij stopte de simkaart in het telefoontje, drukte de batterij op zijn plaats en stak de oplader in een stopcontact naast de bank. Toen de Nokia bereik had, pakte hij een opschrijfboekje uit het tasje en zocht het laatste nummer op dat ie van Kevin had. Hij belde het, maar het werkte niet.

Hij riep naar de keuken: zal ik je mijn nummer geven? Daarna nog een keer, zachter en heser: zal ik je mijn nummer geven?

Sandra kwam in de deuropening staan. Wat?

Zal ik je mijn nummer geven? Hij hield zijn Nokiatje in de lucht. Ik heb een nummer.

O ja, zei Sandra. Dat is goed. Ze pakte haar eigen telefoon van het dressoir, maakte een nieuw contact aan, *Ron*, en keek op.

Klaar voor?

Ja, zei ze.

Hij las zijn nieuwe nummer op van het papiertje dat bij zijn simkaart zat. Heb je het?

Ja, zei ze.

Hij las het nog een keer voor.

Ik heb het.

Die jongen van me heeft weer een nieuw nummer, zei hij. Zijn oude nummer doet niks meer.

Sandra reageerde daar niet op, legde haar telefoon terug op het dressoir en ging weer naar de keuken. Na een paar minuten kwam ze terug met koffie.

Ze ging naast Ron op de bank zitten en ze keken allebei naar hun koffiekopjes. Ze had kopjes en schoteltjes gebruikt.

Ron keek naar het stapeltje puzzelboekjes op de salontafel. Kruiswoord? vroeg hij.

Cryptogrammen. Ik probeer wat slimmer te worden.

En lukt dat met die dingen?

Misschien. Ze pakte haar kopje van haar schoteltje en zei dat ze op normale dagen verder gewoon mokken gebruikte.

Maar vandaag is geen normale dag, zei Ron. Hij legde een hand op haar schouder en kneep. We gaan er iets van maken, zei hij. Ik weet dat het wennen is, maar we gaan er iets van maken.

Oké, zei Sandra.

Geef maar gewoon aan wanneer je er een beetje klaar voor bent, zei Ron.

Oké, zei ze weer.

Zal ik je nu even alleen laten en je een beetje laten wennen aan het idee?

Is goed, zei ze.

Hij nam een slok van zijn koffie om de temperatuur te testen, daarna dronk hij het kopje in drie slokken leeg. Dan ga ik even kijken hoe de buurt eruitziet tegenwoordig.

Is goed. Ze pakte Rons kop en schotel en bracht die naar de keuken.

Hij stak de Johan Huizingalaan over en ging naar binnen bij Huizinga. Er zaten een paar bekenden van de middagploeg aan de bar, en ze begonnen meteen grappen te maken, en hij ging erin mee. Wilden ze je zelfs daar niet meer hebben? Nee, ik vertoonde goed gedrag. Haha. Lachen.

De barman was een jongen die hij niet kende, een jaar of dertig, glad. Geef die klootzakken maar een rondje, zei hij. Alleen pilsjes, niets duurders. Is dat meer dan twintig euro?

De barman keek om zich heen en telde. Ja, zo'n zesentwintig denk ik.

Klootzakken, zei Ron. Doe maar. Zet maar *Ron* op de bon.

Sorry?

Ron, zo heet ik. Voor de bon. Wie ben jij?

Mart, zei de barman.

Dag Mart. Is er nog iets veranderd in het management hier, in de afgelopen twee jaar?

Niet dat ik weet, zei Mart.

Mooi.

Werkt Simon hier nog?

Ik ken geen Simon, zei Mart. Voor mijn tijd.

En Helen?

Ken ik ook niet, zei Mart. Hij tapte biertjes en zette ze neer bij zijn klanten. Van Ron, zei hij.

De middagploeg proostte naar Ron, en Ron proostte terug met een brede glimlach. Klootzakken, zei hij. Mart, luister eens.

Mart stapte naar Ron toe.

Ik ga mijn nieuwe nummer achterlaten bij je, want er komen vast mensen naar me vragen. En dan in het bijzonder mijn zoon.

Je zoon, zei Mart.

Ja, die kent mijn nieuwe nummer nog niet. Als iemand ernaar vraagt, wil je dan mijn nummer geven?

Mart knikte, en Ron schreef zijn nummer op een viltje. Daarna schreef hij het adres van Sandra eronder. Hier zit ik, zei hij, en Mart nam het viltje van hem aan.

Ron nam een slok en liep toen om de bar heen naar twee jongens die niet naar hem hadden geproost omdat ze niet meededen met het circus van rondjes geven en dus ook niet blij waren met een gratis biertje. Allebei nog geen twintig, petjes, een rode en een blauwe, gouden kettingen. Ha mannen, zei Ron, alles goed?

Ze knikten.

Jullie kennen die jongen van mij toch, Kevin?

Hij niet, zei de jongen met het rode petje, ik wel. Ik weet wie het is.

Heb je toevallig zijn laatste nummer?

Nee, zo goed ken ik 'm nou ook weer niet.

Weet je iemand die zijn nummer zou kunnen hebben?

Mario, zei de jongen met het rode petje. Mario doet zaken met hem.

Heb jij het nummer van Mario dan?

Nee, zo goed ken ik Mario niet.

Weet je dan waar ik Mario kan vinden?

Hij zit op die meubelmakersschool bij Sloterdijk. Daar misschien.

Hoe ziet Mario eruit?

Waar moet je 'm voor hebben dan?

Wat vroeg ik nou net aan je? Ik zoek het nummer van die jongen van mij.

De jongen met het blauwe petje lachte. Jij bent echt zo dom, zei hij tegen de jongen met het rode petje.

De jongen met het rode petje pakte zijn iPhone en zei dat ie Mario wel kon vinden op Facebook. Na een halve minuut had hij een foto op zijn scherm.

Oké, zei Ron, en hij keek goed naar de foto, probeerde het hoofd te onthouden. Kun je hem geen bericht sturen?

Hij wil geen vrienden met me worden. Ik ook niet met hem. Hij stopte zijn telefoon in zijn broekzak, kwam er half zijn barkruk voor af.

Oké, die meubelmakersschool bij Sloterdijk. En waar hangt ie verder uit?

Snack 88, wel eens.

Ron pakte het papiertje dat bij zijn simkaart had gezeten uit zijn binnenzak. Hier, zei hij, doe me een lol. Als je die Mario tegenkomt, of Kevin zelf, geef mijn nummer dan, oké?

Oké, zei de jongen met het rode petje.

Ga je mijn nummer niet noteren dan?

O ja, zei de jongen, en hij pakte zijn telefoon weer en zette Rons nummer in zijn adressen.

Goed, zei Ron. Als ik je weer tegenkom, krijg je een mazzeltje van me. Hij ging weer terug naar de andere kant van de bar. Hij wenkte Mart en Mart boog zich naar hem toe. Heb jij nog een adresje in de buurt voor een gezellig samenzijn met een leuke dame? Niet te duur, wel de moeite waard?

Ik weet er eentje in Bos en Lommer, is dat in de buurt genoeg?

Ik heb even geen auto, zei Ron.

Je stapt bij Lelylaan op de metro en je stapt er weer uit bij de De Vluchtlaan. Eerst bellen, zei Mart. Hij pakte zijn eigen telefoon onder de bar vandaan en zocht een nummer op, liet het aan Ron zien. *Sabine*, stond erboven.

Ron zette het nummer in zijn Nokia. Lekker wijf?

Redelijk, zei Mart. Met siliconen. Als je daar van houdt.

Doet ze gekke dingen?

Zoek je gekke dingen dan?

Nee, gewoon rechttoe rechtaan. Ik ben een rechttoe-rechtaanman.

Ze doet rechttoe rechtaan.

Wat rekent ze?

Gewoon.

Ik weet niet wat gewoon is.

Honderd voor rechttoe rechtaan.

Ron knikte en pakte zijn portemonnee, keek erin, hoewel hij wist wat erin zat. Hij knikte nog een keer.

Toen ie buitenstond, belde hij Sabine. Hij kreeg haar voicemail. *Spreek niets in maar bel later terug.* Hij liep in de richting van station Lelylaan, langs de winkels op de Pieter Calandlaan. Toen ie het station in zicht had, belde hij nog een keer.

Hallo?

Hallo, Sabine?

Ja?

Ben je – kan ik bij je terecht?

Nu?

Ja, zo, over een halfuurtje?

Het is honderd euro.

Ja, dat is goed.

Ja, dat is goed.

Oké, waar moet ik zijn?

Ze noemde een straat in Bos en Lommer.

Oké, ik ben er over een halfuurtje. Hij hing op en liep naar de metro.

Sabine had siliconenborsten, en toen Ron dat zag zei hij dat hij haar nummer had gekregen van Mart van Café Huizinga.

Ken ik niet, zei ze.

Hij keek haar huis rond. Er hingen overal foto's van Sabine zelf. Leuk, zei

hij.

Dankjewel, zei ze. Zullen we eerst het zakelijke deel doen?

Is goed, zei Ron, en hij haalde twee briefjes van vijftig uit zijn portemonnee.

Ze pakte het geld en vroeg of hij eerst iets fris wilde drinken of dat ie meteen naar de slaapkamer wilde.

Eerst iets fris, zei hij. Hij ging zitten op de bank en toen ze een glas dode cola voor hem neerzette, zei hij dat hij dit anders niet deed.

Ik weet het, schat, zei Sabine.

Ja, nee, zei Ron. Het komt doordat ik al een tijdje niets heb gedaan en ik moet nu even investeren in een relatie waarin er heel waarschijnlijk een tijdje niets gaat gebeuren. Hij pakte een Strepsil.

O ja?

Ja. Maar er zit een huis bij die relatie, dus het is de moeite waard.

Klinkt goed.

Ron haalde zijn schouders op. Ze is verder ook wel de moeite waard hoor. Maar ik heb even geen huis, dus ik pak nu aan wat ik aan kan pakken.

Hm-m.

Dus ik kan wel iemand versieren in plaats van ervoor te betalen, maar dan heb je weer iemand die je gaat bellen of zo.

Ik zal je niet bellen, schat. Luister, schat: ben je verkouden? Als je verkouden bent, liever niet in m'n gezicht ademen straks.

Je bedoelt mijn stem? Dat is geen verkoudheid, dat is een beschadiging aan het strottenhoofd.

Maar je zuigt op Strepsils. Dat helpt toch alleen als je verkouden bent?

Het is een gewoonte, zei hij, en hij haalde zijn schouders op. Ik ben een paar jaar terug door iemand gepakt, en hij beeldde uit hoe er een arm om z'n keel was geslagen.

Wat vervelend.

Ja, maar ik heb 'm terug gepakt.

O, gelukkig maar.

Ja. Het werd uiteindelijk dood door schuld.

O. Oké.

Ja. Daar is ook die hele situatie met dat investeren in die relatie uit ontstaan. Lang verhaal. Ik heb er wel langer over nagedacht dan het nu lijkt, hoor. Het is nu net of ik een berekenende klootzak ben, maar ik doe dit ook om haar te helpen. Ik denk dat zij een goeie man nodig heeft. Dus ik doe dit niet alleen voor mezelf.

Ik zeg altijd: doe wat je niet laten kan.

Ja, zei Ron. Het was een idee dat ik toen al had. Een paar jaar terug. Eigenlijk ben ik al een paar jaar aan het investeren.

Dan hoop ik voor je dat het allemaal lukt.

Ron knikte, en keek naar Sabines borsten. Nu heb ik zin, zei hij.

Goed, schat. Wat wil je doen?

Ik wil het gewoon rechttoe rechtaan, zei Ron. Ik ben een rechttoe-rechtaanman.

Ron was snel klaar. Hij zat op de rand van het bed en trok zijn sokken aan. Hij zei dat hij wel een goeie minnaar was. Ik ben een goeie minnaar, normaal gesproken, maar dat is nu niet nodig, zei hij.

Ik vind je een geweldige minnaar, schat. Je bent heel mannelijk.

Dankjewel, zei hij. Hij glimlachte naar haar. Je bent erg mooi, zei hij.

Dankjewel.

Hij stond op en trok de rest van zijn kleren aan. Ik heb respect voor jouw werk, hoor, zei hij.

Fijn, zei Sabine.

Mijn moeder heeft in een club gewerkt. Toen ik nog een jongen was. Ze deed de bedrijfsleiding en ik zat met mijn broertje vaak in de keuken bij de meisjes. Ik had respect voor die meisjes.

Ik heb nooit in een club gewerkt, zei Sabine. Dat zijn meisjes die het voor een pooier doen. Ik heb daar geen respect voor.

O, zei Ron. Maar ik denk dat ze daar niet altijd iets aan kunnen doen.

Dat is ook een mening, zei Sabine, en Ron vroeg niet wat er ook aan was, aan die mening.

Hij zei dat zijn moeder haar vriend had leren kennen daar, en dat ie losse handjes had.

Zie je wel, zei Sabine.

Ja, zei Ron, inderdaad.

Toen ze weer in de woonkamer stonden, vroeg hij waarom er zoveel foto's van haarzelf hingen. Ik vind het mooie foto's hoor, maar ik zie alleen maar foto's van jezelf.

Sabine zei dat je in de eerste plaats van jezelf moest houden. Ze zei het alsof het iets was wat ze regelmatig moest zeggen.

Bij metrostation De Vlugtlaan moest hij een nieuw kaartje uit de automaat halen en hij vloekte terwijl hij de munten in de gleuf duwde. Er liepen jongens met zwart haar en meisjes met hoofddoekjes om hem heen.

In de metro bleef hij staan; het waren maar een paar haltes, en hij keek om zich heen of iemand aan hem kon zien wat hij net had gedaan, maar niemand keek naar hem.

Bij Lelylaan liep hij eerst in de richting van het Bluebanddorp, bedacht zich toen en liep terug, ging op de halte van lijn 17 richting Osdorp staan. De 17 kwam en zijn kaartje was nog geldig. Hij reed drie haltes mee tot aan Meer en Vaart, liep toen naar het pleintje waar Snack 88 zat, maar er zaten geen jongens die er als een Mario uitzagen; alleen maar jongens met zwart haar.

Hij liep de Pieter Calandlaan af terug Slotervaart in, en toen hij bij de Esso was, ging zijn telefoon. Hij nam op met *hallo?*

Ron? Het is Mik.

Hee, Dikke Mik, zei Ron. Mik was een jongen die hij nog van vroeger kende en *Dikke Mik* was al twintig jaar niet grappig meer, maar Ron kon het niet laten.

Hee man, ik ben in Huizinga en ik hoorde dat je terug was. Ik heb je nummer van Mart.

Ja, Mart, zei Ron.

Kom je nog even een biertje doen?

Ik weet het niet, Mik, ik ben nogal een eind uit de buurt, zei hij, hoewel Café Huizinga vier, vijfhonderd meter verderop zat.

Ik heb je gemist man, zei Mik. Ik heb mijn maatje gemist.

Ron zuchtte zonder geluid te maken. Mik vond dat ze maten waren, omdat ze twintig jaar geleden op het plein hingen met een stel gasten, maar Mik was nooit iemands maat, iedereen nam hem altijd een beetje in de zeik. Ron had een paar keer een klus gedaan met Mik, voordat ie weg moest, maar dat was alleen maar omdat Mik een busje had.

Kom een biertje doen, zei Mik.

Oké, zei Ron, ik kom eraan, en omdat hij gezegd had dat ie een eind uit de buurt was, deed ie het rustig aan, bleef onder de luifel voor de drogist op het Sierplein staan tot ie het koud kreeg. Daarna haalde hij nog een doosje Strepsils bij de drogist en liep naar Huizinga. De mensen die er zaten keken kort op en Mik stond te stralen toen ie 'm zag, kleine Dikke Mik met zijn AFCA-jas die hij nooit uittrok.

Ron dronk een biertje met 'm en nog een, en toen ze er allebei een paar ophadden, voelde Mik ook als een maat die hij gemist had, ze hadden elkaar gemist, en Mik bleef maar doorgaan over die avond, zo'n idiote avond, dat ding met jou en Ajax wint met tien man van Barça en dan die gast die met z'n gezicht op het beton valt in het stadion, ik had je nog dat filmpje gestuurd, toch, en toen vroeg Mik wat er die avond nou precies bij Ron gebeurd was, want dat maakte het pas echt een idiote avond. Ron vertelde het juiste verhaal, hij vertelde hoe hij dat vrouwtje had gered, en Mik noemde hem een held. Ik meen het, zei Mik, je bent een held.

Hij riep Mart erbij en wees op Ron en zei dat ie hier een held in zijn zaak had. Weet je wie dit is?

Dat is Ron, zei Mart, en hield het viltje omhoog waar Ron zijn naam en telefoonnummer op had geschreven.

Dit is Zanger Ronald, en hij is een held.

Ron zei dat dat wel meeviel.

Ik meen het, zei Mik nog een keer. Mart, zei hij, Mart, heb je een muziekje en een microfoon? Je hebt Zanger Ronald in je zaak.

Nee, zei Ron, je hoort m'n stem toch? En iets heser zei hij: dat komt misschien nooit meer goed. Door die klem die die gast zette.

Mik keek een beetje teleurgesteld, maar ging er niet over door. Hij zei dat Ron hoe dan ook een held was.

Dat valt wel mee. Ik deed het *juiste*, weet je. Ik deed wat goed was.

Een held, zei Mik. Hij kneep in Rons bovenarm. Zo'n grote gast met één

klap, zei hij.

Ron zei dat het gewoon in hem zat. Hij zei dat het door vroeger kwam. Je weet nog dat mijn pa doodging, toch?

Ja, dat was klote, zei Mik. Ik weet dat nog. Dat was klote.

En mijn ma kreeg toen een vriend, weet je dat nog? Die Erik?

Miks blik bleef leeg, maar hij zei ja, ja, tuurlijk.

Dat was een smerige klootzak, weet je nog? Hij slijmde zich eerst naar binnen bij ons, bij mijn moeder en Cor, maar ik had 'm door. Ik had 'm door.

Jij had 'm door, zei Mik, dat weet ik nog.

Ja. Hij bleek dus een alcoholist te zijn, en als ie gedronken had, sloeg ie mijn ma in elkaar. En ik was nog een jochie, dus ik kon er niks aan doen, maar toen ik groot en sterk genoeg was, heb ik hem eruit gewerkt. Mijn broertje jankte, die was helemaal door 'm ingepakt, maar ik werkte hem eruit. Ik heb hem te pakken genomen voor al die keren dat hij mijn moeder te pakken had genomen. Cor jankte, maar ik nam die gast te pakken.

Cor was een slap joch, zei Mik.

Ja, zei Ron. Een slap professortje. Maar ik deed het juiste.

Een held, zei Mik.

Ron haalde zijn schouders op. Ik kan niet tegen onrecht, zei hij, en helemaal niet als het om vrouwen gaat. Vrouwen hebben bescherming tegen klootzakken nodig.

's Avonds keek hij televisie met Sandra.

Heb je nog cryptogrammen gedaan? Nog slimmer geworden?

Ze schudde haar hoofd en ze keken verder.

Ik moet een auto regelen, zei Ron tijdens een reclameblok. Ik kan niet zonder auto.

Heb je daar wel geld voor dan?

Een auto hoeft niet veel te kosten. Voor drie- of vierhonderd euro heb je al iets wat rijdt.

Heb jij zoveel geld dan?

Ja, dat lukt nog wel.

Er is hier betaald parkeren ingevoerd.

O ja, zei Ron. O ja. Heeft die ouwe van jou nog een auto?

Ja.

Denk je dat ik die af en toe kan lenen?

Ze keek hem aan. Denk je niet dat dat een beetje gek is?

Hoezo? We zijn toch samen, jij en ik?

Maar dat weten mijn ouders nog niet.

Ron knikte langzaam. Denk je dat ze niet blij zijn met me?

Ik weet niet of ze blij zijn met je.

Maar wat denk je?

Ik weet het niet.

Ik denk het wel, zei Ron. Ik ben goed met ouders.

Oké, zei Sandra.

Ze zeiden niet veel meer en toen Ron merkte dat Sandra een gesprek probeerde te beginnen over slapen, zei hij dat hij op de bank sliep. Maak je niet druk, liefje, zei hij, we hebben alle tijd. Alle tijd om aan elkaar te wennen.

MARCO

10 JUNI 2006

Marco keek in de spiegel. Hij had zijn ceremonieel aan en hij ging recht staan, schouders naar achteren. Het was warm, maar dat was goed, hij moest wennen aan de hitte, voor Uruzgan. Hij zei het een keer hardop: Uruzgan. Hij hield zijn hand met de ring omhoog, de trouwring, vandaag om zijn vinger geschoven. Hij trok de ring over zijn knokkel en keek naar de inscriptie: *Sandra, 10-6-2006*. Hij snoof, schoof de ring terug, en terwijl hij naar zichzelf stond te kijken kwam een van zijn maten de toiletten binnen, Bas, een jongen uit brabant die ze Clowntje Bassie noemden. Clowntje ging naast hem staan, in hetzelfde uniform, in dezelfde houding. Daarna liet hij een boer en liep naar het urinoir, een stalen bak langs de hele wand, waar hij met veel gespetter ging pissen. Marco ging naast hem staan, haalde zijn lul uit zijn broek en piste ook.

Qua patet orbis, semper penis, zei Clowntje.

Altijd de lul, inderdaad, zei Marco.

En nu ben je dubbel de lul, zei Clowntje.

Marco schudde droog, stopte de boel weg, waste zijn handen. Het valt mee, zei hij. Een beetje zekerheid thuis is lekker toch?

Ja hoor, zei Clowntje. Ik zei het ook maar om wat te zeggen.

Hoe is het met het bloed in jouw alcohol?

Fifty-fifty, zoals altijd. Hij lachte er zelf om.

Je zou ons naar huis rijden, hè.

Ja, is zo. Ik kan rijden.

Kan je echt rijden?

Jezus gast, natuurlijk. Die auto is van m'n pa, daar stap ik niet in als ik 'm naar de tyfus ga rijden.

Goed. Marco liep de toiletten uit, terug het zaaltje in, en hij zag Sandra

zitten aan een tafeltje bij familie van haar, mensen aan wie ze hem had voorgesteld, maar hij was hun namen vergeten en hij had geen zin om nog een keer door ze gefeliciteerd te worden; dat was iedereen de hele avond maar aan het doen, gefeliciteerd, je bruid ziet er prachtig uit, en dan waren er ook nog mensen die het hadden over hoe *hij* eruitzag in zijn uniform.

Sandra, zei hij kort en hard, hard genoeg om over de muziek van de dj heen te komen, en iedereen in de hoek van Sandra keek op. Hij stak zijn hand uit en knipoogde erbij.

Hij hoorde haar zeggen dat hij vast weer met haar wilde dansen, en toen ze bij hem was, pakte hij haar hand en liep met haar naar de deuren waar de rokers steeds doorheen waren gegaan, en ze stonden daar, de rokers, en ze feliciteerden het bruidspaar nog maar een keer. Jaja, zei Marco, jaja, en hij trok Sandra mee naar de auto, de Mercedes van Clowntjes pa, die tussen de andere auto's geparkeerd stond. Clowntje zelf was er nog niet en Marco vloekte. Hij draaide zich om, wilde Sandra achterlaten om zelf Clowntje te gaan zoeken, maar die kwam al aanlopen. Gast, zei hij, ik wist niet dat je zo snel weg wilde.

Clowntje bliepte de deuren van de auto open en Marco hield het portier rechtsachter open voor Sandra. Kom op dan, zei hij, toen ze niet direct instapte.

Maar het feest, zei ze.

Dat heeft lang genoeg geduurd en iedereen kan zelf wel thuiskomen.

Maar we hadden nog gedag moeten zeggen denk ik.

Sandra. Het heeft lang genoeg geduurd. Hij zag aan Clowntjes blik dat zijn stem niet de goede toon had, dus hij moest tegenwicht geven, en het tegenwicht was een knipoog en: ik wil graag de huwelijks-nacht in.

Sandra's blik verschoof van angst voor de stem naar opluchting over zijn bedoeling.

Ik denk wel dat mensen dat begrijpen, toch, als mijn bruid er zo uitziet?

In de auto staarde Sandra uit het raampje.

Wat? vroeg Marco na een tijd.

Niks, zei ze, niks hoor.

Er is niet niks, er is iets. Wat?

Annet heeft geen tijd gehad om blikjes aan de auto te binden nu we zo vroeg weg zijn. Ze zei dat ze dat van plan was.

Marco zei dat Annet dat alleen maar had gezegd zodat ze het níet hoefde te doen. Zoiets doe je, en je zegt het niet. Dat is een verrassing, dat zeg je niet, maar Annet zegt zoiets wel en nu kan ze dat gaan gebruiken tegen mij.

Tegen jou?

Over een jaar zegt Annet iets negatiefs over mij, en dan zegt ze erbij: ja maar dat kan je verwachten, want ik kreeg toen niet eens de tijd om blikjes aan je auto te binden.

Sandra keek weer uit het raampje van de Mercedes.

Clowntje, zei Marco. Bas. Zou jouw pa het goed hebben gevonden als Annet blikjes aan z'n auto had gebonden?

Clowntje keek kort om, zijn handen laag op het stuur. Echt niet, zei hij.

We hebben Annet ruzie met Clowntje bespaard. En met Clowntje wil je geen ruzie hebben.

Echt niet, zei Clowntje nog een keer.

Ik denk dat Annet geen goeie zus voor je is, Sandra.

Maar het is mijn zus.

Als het een vriendin van je was, zou ik zeggen dat ze geen goeie vriendin voor je was. Maar het is je zus dus zeg ik dat het geen goeie zus is. Je bent veel te dik met 'r.

Clowntje zette de wagen stil in het Bluebanddorp en zei dat ze moesten blijven zitten tot hij het portier had opgedaan. Hij stapte uit, holde om de Mercedes heen en opende het portier aan Sandra's kant. Marco stapte aan de andere kant uit. Clowntje liep nog een keer om de wagen heen en omhelsde Marco, en ze klopten op elkaars rug. Gefeliciteerd man, zei hij, en Marco zei jajaja. Ga die auto maar naar je vader brengen.

Clowntje salueerde, stapte in en reed weg, toeterde kort.

Sandra stond in haar trouwjurk voor de deur.

Marco pakte zijn sleutels en zei dat ze vast verwachtte over de drempel te worden gedragen als ze ook blikjes aan de auto had verwacht.

Niet per se, zei ze.

Natuurlijk verwacht je dat, zei Marco, en hij opende de deur en tilde zijn vrouw op.

Hij moest zijwaarts door het smalle gangetje. Rocky stond achter de deur te springen.

Toen de seks voorbij was, zei Sandra dat ze heel gelukkig was.

Marco zei dat dat lulkoek was. Net zulke lulkoek als die blikjes aan de auto of het over de drempel dragen.

Waarom denk je dat? Waarom zou ik niet gelukkig zijn?

Hij deed haar na, met een zeikgeluid. *Waarom denk je dat?* Omdat het geen film is, met je blikjes en je drempel en je gelukkig zijn. Omdat ik over twee weken naar Afghanistan ga en een dikke kans loop dat ik op een bermbom rij.

Ik vind het niet leuk dat je zo denkt, Marco...

Ik vind het ook niet leuk, maar ik ben een realist. Hij stond op en trok een broek en een T-shirt aan. Ik ga de hond uitlaten, zei hij.

Hij liep over het pad langs de Slotervaart. Het was stil, donker, af en toe zag hij koplampen op de Plesmanlaan, aan de andere kant van het water. Rocky zocht slapende eenden. Pak ze, zei Marco, *pak ze*. Rocky jammerde van opwindning en jaagde de eenden het water in, over de bemoste dekzeilen van de kruisertjes die aan de wal lagen.

Marco pakte zijn telefoontje, klapte het open en ging door zijn adresboek. Hij ging door de namen, hield stil, ging daarna door. Bij de T stond alleen Tom, en hij belde Tom.

Tom nam op. Hee rukker, zei hij. Ben je nu al uitgeneukt?

Ja, het vrouwtje ligt in puin nu.

Wat was je snel weg? Ik dacht dat we nog wel even door zouden feesten.

Ja, sorry man.

Maakt voor mij niet uit, ik ben nu nog naar huis aan het rijden.

Ja. Waar woonde jij ook al weer? Twente of zo?

Ik ga het je niet eens uitleggen. Maar eh, mis je je maten nu al? Je mag over twee weken heel lang naar onze rotkoppen kijken hoor.

.Ja. ik weet het.

... ..

Ik heb er zin in. Lekker beuken. Lekker afzien.

Ja, ik ook.

Je klinkt anders niet heel enthousiast.

Ben ik wel.

Je bent toch niet bang, hè? Hee? Marco?

Nee, natuurlijk niet, flikker.

Haha. Oké. Ik dacht al. Waarom belt die flikker me? Jij moet je vrouw uitwonen.

Daar ben ik al klaar mee.

En nu wil je je afrukken bij mijn stem zeker.

Ja, die warme donkere boerenstem van jou. Heel geil.

Haha. Maar hee, Marco.

Wat?

Als je bang bent, vind ik dat niet erg hè. Als je daarvoor belt –

Gast, jezus, ik bel omdat ik er zin in heb.

Tuurlijk. We hebben er allemaal zin in.

Ja, precies.

En onthou dat al die jongens voor je door het vuur gaan hè. Clowntje Bassie vangt alle kogels voor je op.

Ja, inderdaad.

Nou, terug naar je vrouwtje. Ik ben bijna thuis.

Oké man.

Later.

Later. Marco klapte zijn telefoon dicht en floot naar Rocky, en Rocky kwam springend naar hem toe.

KEVIN

10 SEPTEMBER 2009

Op de ochtend van zijn twaalfde verjaardag ruimde Kevin in de woonkamer de spullen op die zijn vader de avond ervoor had laten staan. Ze woonden in een klein flatje in Geuzenveld dat jaar, en het zag ernaar uit dat ze er nog wel even konden blijven. In de kleine keuken spoelde hij de glazen van de afgelopen dagen af en zette ze in stapels op het aanrecht. Naast de plastic vuilnisbak stond een krat statiegeld dat al vol was, dus hij zette de flesjes die hij uit de woonkamer had meegenomen tussen de halzen van de flesjes in het krat.

Hij ging voor de deur van zijn vaders slaapkamer staan, luisterde, klopte, en stapte naar binnen.

Zijn vader draaide zich van hem weg in zijn bed, een paar tellen, en draaide toen weer terug. Je bent jarig, zei hij.

Ja, zei Kevin.

Ik ben dat niet vergeten, zei zijn vader. Ik ben niet het soort vader dat dat soort dingen vergeet.

Oké, zei Kevin.

Zijn vader zette zijn voeten op de vloer, het dekbed nog over zijn kruis. Er staat een cadeau in de berging, zei hij.

Oké, zei Kevin.

Je mag het uitpakken als je wilt.

Kevin ging naar zijn eigen slaapkamer, trok de kleren aan die hij de avond ervoor over zijn bureaustoel had gehangen en pakte in de gang de sleutels van zijn vader van de spijker. Hij ging door het trappenhuis naar de berging, op zijn sokken.

In de berging, net naast de deur, stond een doos, ingepakt in papier van Intertoys. Kevin zette de doos in het licht en scheurde het papier eraf. Het was een kleine step van zilverkleurig metaal. Op de foto op de doos stond een meisje van acht of negen. Hij zuchtte en hij schrok en toen zijn vader achter

meisje van acht of negen. Hij zuchtte en hij schrok op toen zijn vader achter hem zei dat ie alle jochies in de straat op die dingen had zien rijden.

Oké, zei Kevin.

Oké?

Dankjewel.

Gefeliciteerd, zei zijn vader. Neem maar mee naar boven, dan zet ik 'm in elkaar.

Dat doe ik zelf wel, zei Kevin.

Denk je dat het mij niet lukt of zo? Zijn vader maakte er een grapje van.

Tuurlijk niet. Ik vind dat leuk.

Straks mag ik niet eens meer voor je zorgen, zei zijn vader. Kwestie van tijd voor je voor mij zorgt. Hij knipoogde erbij. Dan zou je mij niet horen klagen. Niks mis met een kind dat voor z'n vader zorgt.

Kevin schoof de doos terug naar de plek waar ie had gestaan en sloot de berging af.

Boven zei zijn vader dat hij zich afvroeg of ze nog iets van Kevins moeder zouden horen vandaag. Het lijkt me sterk hoor, zei hij, het lijkt me sterk.

Kevin zei niets.

Zullen we zo naar McDonald's gaan?

Kevin haalde zijn schouders op. Het is nog vroeg.

Het is nooit te vroeg voor McDonald's.

Ze waren in de Fuego naar het plein gereden en bij McDonald's zei zijn vader dat ie nu wel te oud was geworden voor Happy Meals. Hij bestelde twee Big Macs en frietjes en milkshakes. Ze liepen met het kleine rode dienblad naar een tafeltje en ze aten.

Zijn vader zei dat er nu ook wel vrouwen in zijn leven zouden komen. Hij lachte en gaf Kevin schopjes onder tafel. Hè? Hè?

Kevin keek een andere kant op.

Ik zal je wat vertellen over vrouwen, zei zijn vader. Vrouwen zijn niet zo slecht als je nu denkt, hoor. Ik kan me voorstellen dat je een hekel hebt aan je moeder, maar je moeder was een vrouw die het gewoon te graag wilde. Sommige vrouwen zouden wat minder graag moeten willen.

Ze namen allebei een hap van hun Big Mac.

Maar dat terzijde: vrouwen zijn niet zo slecht als je misschien denkt. Ze hebben alleen bescherming nodig, en soms kan je die geven, en soms niet. En dat is dan niet alleen beperkt tot de vrouwen met wie je het bed induikt; je kan ook je moeder beschermen, bijvoorbeeld.

Kevin keek zijn vader aan.

Nou ja, dat is weer een slecht voorbeeld, zei zijn vader. Jouw moeder is misschien de enige slechte vrouw op de wereld. Dat denk ik weleens, weet je dat? De enige slechte vrouw op de wereld. Hij zuchtte. Maar ik heb bijvoorbeeld mijn moeder, jouw oma, beschermd toen het moest.

Zijn vader roerde in zijn milkshake. Dat had ik je wel verteld toch, dat er een man was die haar in elkaar sloeg? Ik heb haar toen uiteindelijk beschermd. Je oom Cor kon dat niet, die was alleen maar die man die haar in elkaar sloeg aan het paaien, maar ik koos er uiteindelijk voor haar te beschermen. Vrouwen moeten gered worden. Begrijp je me?

Kevin haalde zijn schouders op. Zijn vader was net weer een nieuwe vrouw aan het redden; ze heette Marjan en ze was met zijn vader meegekomen toen hij ergens had gezongen en ze was al een paar keer komen slapen en ze noemde Kevin 'Kev' om vrienden met hem te worden, maar de eerste keer dat ze hem had gezien was ze onaangenaam verrast geweest – de zanger van de avond ervoor had niet verteld dat hij een kind in huis had, 'Kev' had het aan haar gezicht gezien.

Zie je? Slim op school, maar niet als het om mensen gaat. Zal je net zien. Zijn vader gaf Kevin een stootje tegen zijn schouder. Hè, professor? Hè?

Kevin had met zijn Cito van de basisschool vwo-advies gekregen, maar hij was op een scholengemeenschap waar alles bij elkaar zat begonnen, een paar weken daarvoor, omdat zijn vader ook zo'n scholengemeenschap had gedaan. Zijn vader had gezegd dat ie dan altijd nog kon kiezen of ie misschien iets met zijn handen zou willen doen. Hij had in een internetcafé zitten zoeken naar een school zoals de OSG, zei hij, die vroeger in Osdorp stond, maar dat was nu het Calandlyceum en daar hadden ze alleen maar leren uit boeken, en niks met je handen doen. Dus het was een grote school in de Bijlmer geworden, en dat ging prima omdat er een metro tussen West en de Bijlmer reed.

Kevin had nu die paar weken school gehad en zijn vader had gevraagd of het hem nu misschien wat leek, iets met zijn handen doen, maar Kevin had geen zin om iets met zijn handen te doen. Hij had wel naar de grote groene

machines gekeken die in de praktijklokalen stonden, de draaibanken en de lintzagen, maar hij wilde er niets mee doen. Hij ging in de tussenuren die hij had bij de computers zitten, en hij vond dat wel mooie machines, machines die iets precies deden als je om iets precies vroeg; ze hakten niet alleen een plank in tweeën. En hij wás al goed met zijn handen, hij keek naar zo'n draaibank en hij wist wat hij ermee kon.

Je kan altijd nog kiezen, zei zijn vader nadat Kevin hem had verteld dat ie computers mooi vond en dat hij gewoon vwo wilde doen zoals zijn advies was, je hebt een heel jaar om te kiezen, professor.

Ze hadden het er ook met Marjan over gehad, want dat wilde zijn vader graag, hij wilde haar betrekken bij familie zaken omdat hij wilde dat ze bij de familie hoorde, misschien was dat zijn reddingsplan voor haar, en zij had gezegd dat zijn vader gelijk had, niemand is ooit doodgegaan aan een eerlijk vak, zei zij.

Kevin zei dat ie het niet leuk vond als zijn vader hem professor noemde.

Zijn vader zei dat hij er *zelf* niks aan kon doen. Ik kan er niks aan doen dat jij een professortje bent.

Toen ze thuis waren, zette Kevin de step in elkaar, maar hij reed er niet op.

KEVIN

21 NOVEMBER 2015

Het was half twaalf en Kevin had zijn scooter te ver weg gezet volgens het meisje. Ze zeurde erover omdat ze te lang moest lopen op te hoge hakken, ze vloekte en ze zei dat ze een jaar niet op die kankerdingen had gelopen, kanker man, en jij ziet er ook niet uit met die oude kleren altijd van je en het is koud en ze wankelde naar de doorbitch van de Jimmy Woo en Kevin verwachtte dat het daar al mis zou gaan, dat de doorbitch hen niet binnen zou laten omdat ze geen wankelende meisjes en jongens in oude kleren wilde hebben, maar de doorbitch zei *mixed race, heel goed*, en ze tilde het koord voor hen op. Toen ze binnen waren vroeg Kevin of dat niet racistisch was.

Jongen, echt, hou op, en ze zei dat ze dorst had.

Kevin bracht hun jassen naar de garderobe en toen ze de trap af waren gelopen naar de dansvloer vroeg hij wat ze wilde drinken.

Wat? De muziek stampte en ze keek om zich heen, niet naar hem.

Wat je wil drinken.

Caipirinha.

Kevin zei dat ze niet de hele avond caipirinha's gingen drinken.

Wat gaan we dan drinken? Bier of zo? Kanker jongen, ik ben al heel lang niet uit geweest en nu ga ik partyen.

Kevin zei dat ie maar geld had voor vier caipirinha's, misschien vijf.

Je regelt het maar, zei het meisje. Je bent altijd aan het werk en je verdient geen geld. Jezus. Ze schudde haar hoofd. Ze pakte haar telefoon en tikte een berichtje.

Wie is dat?

M'n moeder jongen, wat denk je? Krijg ik nog iets te drinken van je?

Kevin liep naar de bar door de mensen heen, dansende, zwetende mensen, en haalde drinken.

Ze hadden tien minuten zwijgend naast elkaar gestaan, de stroom mensen langs hen heen, de langzaam bewegende, dansende stroom.

Een jongen die Kevin van zijn studie kende, Luc, fris en gezond zoals alle jongens van de studie, liep langs hen. Luc groette Kevin uitgebreid en met veel kloppen op schouders en schudden van handen, of Kevin zijn beste vriend was.

Kevin wist waarom hij dat deed – de jongens van zijn studie vonden Kevin een jongen om vrienden mee te zijn, om aan je andere vrienden te kunnen laten zien. De jongens die woonden in de huizen die hun vaders voor ze hadden gehuurd. Kijk, ik ken gevaarlijke mensen, maar Kevin was niet gevaarlijk; in zijn wereld liepen er andere mensen rond die veel gevaarlijker waren.

Stel je me niet voor? vroeg het meisje.

Kevin stelde ze voor en Luc begon tegen Kevin te praten, loze, halfdronken praat over de studie en Kamps van statistiek. Luc had Kevin een paar weken daarvoor in de gangen van school aangesproken, en Luc had gezegd dat hij had gehoord dat Kevin de man was bij wie je moest aankloppen als je problemen met je cijfers had.

Dat heb je dan verkeerd gehoord, Luc, had Kevin daarop gezegd.

Maar het klopt toch dat je handig bent? Ik bedoel, we zijn allemaal handig, maar de een is handiger dan de ander. Snap je wat ik bedoel? Misschien kunnen we een deeltje sluiten? Jij helpt mij, ik help jou?

Luc, luister eens, had Kevin gezegd, ken je Kamps van statistiek?

Kamps, ja, natuurlijk ken ik die.

Kamps kent jou ook. Die kent jou ook omdat jij net een vier hebt gehaald en die weet dat straks ook nog, want Kamps onthoudt cijfers. Al je docenten onthouden cijfers. Het zijn econometristen. En als Kamps straks op het intranet kijkt en hij ziet dat je een acht hebt, ben je de lul.

O, had Luc gezegd.

En ik denk dat ik dan ook de lul ben. Want ik denk niet dat jij je mond kan houden, namelijk. Ik denk dat ze jou niet eens hoeven te pakken voor je te veel zegt.

Dat denk ik niet hoor. Ik denk dat –

Er zit maar één ding op, Luc.

Wat dan?

Harder werken, Luc.

Oké.

Succes daarmee, Luc, had Kevin gezegd. Daarna was ie naar de kantine gelopen en had hij zijn lunch gegeten: een half brood en een kuipje smeerworst dat hij bij de supermarkt had gehaald, en hij had om zich heengekeken, en hij had niemand gezien voor wie hij wel problemen met cijfers zou willen oplossen.

Maar nu, hier op de dansvloer, vond Luc dat hij Kevins beste vriend was.

Kevin pakte Luc bij zijn schouders, draaide hem een halve slag en gaf hem een zetje de stroom in: ga zwemmen.

Waarom doe je niet aardig tegen die jongen?

Kevin haalde zijn schouders op. Ik wil niets met die mensen te maken hebben, zei hij.

Wat bedoel je daar nou weer mee?

Het is ander volk. Ik heb het niet op die studenten.

Je kletst, jongen. Je bent zelf een student.

Ja, tuurlijk. Ik ben een student. Hij dacht aan Kamps, Kamps van statistiek, en hij schudde zijn hoofd – hij zou Kamps eerder helpen met het nakijken van zijn tentamens en die kuttenkoppen die door de gangen op school liepen nog wat lager te laten scoren.

Je bent raar, zei het meisje. Ik weet niet wat voor rare man ik in huis heb gehaald. Ik twijfel echt over jou, jongen.

Dat lijkt me niet onterecht, zei Kevin.

Zie je? Dat is toch raar? Als je in een relatie bent, moet je dingen goed maken, niet nog slechter. Jij maakt dingen slechter.

Ga nou maar dansen, zei hij. Je wilde toch zo graag dansen? Je zeurt al weken aan m'n kop dat je wilt dansen.

Dat is goed, zei ze, ik ga dansen. En jij gaat zeker bedenken hoe je nog meer lelijke dingen tegen mij kunt zeggen.

Ja, zei hij, daar ga ik heel erg mijn best op doen.

Zij danste, hij niet.

Er kwam een neger bij haar staan en dat was oké, dat hadden ze afgesproken, zij danste, hij niet, dus het was onvermijdelijk dat er gasten bij haar kwamen staan, omdat ze een lekker wijf was en omdat ze lekker danste. Kevin keek; ze stond met haar caipirinha als een fokking slang te kronkelen, en ze knikte naar die neger, schudde haar hoofd, en ze keek naar Kevin om te kijken of hij wel keek en het kon hem geen flikker schelen, maar het was duidelijk wat ze wilde.

Kevin bleef staan, schudde zijn hoofd omdat hij haar wilde laten weten dat ze niet zou krijgen wat ze wilde.

Ze kronkelde nog wat meer en de neger vond het wel wat, dat gekronkel – hij legde zijn handen op haar billen.

Ze keek naar Kevin.

Luc stond een meter van het meisje en de neger vandaan en keek van het meisje naar Kevin en terug.

Fok dat, zei Kevin, en hij duwde zichzelf de dansvloer op en hoekte de neger neer.

Het meisje gilte; alsof ze verrast was.

Geduw, getrek, de deur, het meisje in zijn oren.

De klappen die hij die neger gaf voor de beveiliging kwam voelden goed. Hij had het nodig.

Toen ze buitenstonden voelde Kevin aan zijn jukbeen. De beveiliging was niet zacht geweest.

Jezus jongen. Waarom moet je altijd zo agressief worden?

Dit wilde je toch? vroeg Kevin. Hij spuugde bloed op de stoep. Kom, zei hij.

Denk je dat ik met je meega?

Hoe kom je anders thuis?

Ik ga nog helemaal niet naar huis, jongen. Ik ga partyen.

Dat ga je dan maar zonder mij doen.

Ik ga het ook zonder jou doen. En als ik thuiskom wil ik dat je er niet bent.

Daar hoef je je niet druk over te maken, ik ben er niet.

En als ik erachter kom dat ie met een of andere slet in bed ligt maak ik ie af

En als ik erachter kom dat je niet een of andere slet in bed ligt, maak ik je uit jongen.

Als ik niet naast jou lig, lig ik niet naast een slet in bed, hè.

Ze keek hem op haar donkerst aan. Jij hoeft niet meer thuis te komen. En ga niet zeggen dat het mijn schuld is want jij wilt deze relatie kapotmaken jongen. Heb je geen onderdak meer nodig of zo?

Kevin zei dat hij haar wel zou horen als ze niet meer zonder hem kon, morgen of over een uur. Hij liep weg, duwde een toerist omver. Flikker op, zei hij tegen de schreeuwende vrienden van de toerist. *Flikker. Op.*

Toen hij over de Overtoom reed, trilde zijn telefoon. Het nummer stond niet in zijn telefoon en hij herkende het niet. Het was één uur 's nachts. Hallo? Hij hield zijn rechterhand aan het stuur van zijn scooter, duwde de telefoon met zijn linkerhand tegen zijn rechteroor.

Kevin? Zijn vader.

Kevin haalde de telefoon weg bij zijn oor en drukte op de rode knop. Hij reed de stoep op, drukte zijn vader nog een keer weg en zette het nummer in zijn telefoon. Voornaam *niet*, achternaam *opnemen*.

Hij reed verder.

Zijn vader belde nog zes keer.

Mo lag op zijn bank te slapen. Hij keek op toen Kevin in de vijfde ruimte stond. Jezus man, weer weggestuurd? Wat doe je met dat meisje?

Niet wat ze verwacht, denk ik. Of niet dansen. Een van die twee.

Dans je niet? Ik dacht dat dat tegenwoordig niet meer hoefde, niet dansen om stoer te zijn.

Kevin ging op de bank tegenover die van Mo zitten. De rottweilers gingen op zijn voeten liggen.

Ik ga verder slapen, zei Mo.

Is goed, zei Kevin. Hij trok zijn voeten weg onder de honden en ging ook liggen. Hij keek op zijn telefoon: zeven gemiste oproepen, een voicemail en een paar sms'jes.

Waarom neem je niet op

Ik heb het

IK BEN NIEU

Heb ik iets verkeerd gedaan

Ik ben weer terug

Hij wiste ze en luisterde naar de voicemail. *Hee, meneertje taakstraf, hoe is het, ben je al professor? Ik* – Kevin wiste de voicemail. Jezus, zei hij zacht, heb nou even geduld, lul. Hij legde zijn telefoon op de vloer. Mo, zei hij.

Wat? Mo hield zijn ogen gesloten.

Waarom ben je niet bij je moeder?

Omdat ik er geen zin in heb.

Straks ligt ze te stikken in haar eigen kots of zo.

Ja, precies.

Niet huilen als je 'r zo vindt, hoor.

Ik heb het recht om 'r te laten stikken in haar kots en ik heb het recht om te huilen als ik 'r zo vind.

Je moet naar huis, zei Kevin.

Wil je de zaak hier voor jezelf hebben?

Mo, zei Kevin, die regeling van ons, kan ik je ook met echt geld betalen?

Krijg je haast omdat je pa terug is?

Kevin antwoordde daar niet op.

Je krijgt haast hè?

Kevin zuchtte.

Ik weet wat jij wilt doen. Jij wilt telefoons doen. Ik doe geen telefoons. Die dingen verraden waar ze zijn.

Niet als je het goed aanpakt. Je werkt toch met vaste jongens? Het enige wat je hoeft te doen is die jongens vertellen dat ze die telefoons moeten uitzetten.

Geen telefoons, zei Mo. Hij stond op en zei dat ie naar z'n moeder ging.

Goed, zei Kevin.

Als ze gestikt is in haar kots, ga ik eerst slapen. En dan zie ik morgen wel verder.

Goed idee, zei Kevin.

En als ik merk dat je aan de gang gaat met telefoons, zijn we geen vrienden meer. En dat meen ik. Mo trok zijn jas aan en liep naar de eerste ruimte, startte zijn bus, opende de deur met zijn zender, reed weg.

De rottweilers waren een stukje achter Mo aangelopen, zagen dat ie wegging en kwamen weer bij Kevins voeten liggen.

Op Mo's bank lag het zwarte boekje. Kevin had het vaak in zijn handen gehad: iedere keer als hij een stapeltje laptops opleverde, schreef Mo dat in zijn boekje, met een som erachter; de uitkomst van de som werd met kleine beetjes steeds lager. En elke keer als Mo de som had gemaakt, zette Kevin zijn paraaf achter de uitkomst.

Hij pakte het boekje en bladerde. De eerste bladzijde ging over zijn vader, en de eerste som die er stond kwam uit op 2911 euro. Kevin had een keer gevraagd waar die schuld nou uit bestond, en Mo had er met zijn wijsvinger bij ieder bedrag over verteld: je vader zou een keuken installeren, maar heeft vooral schade aangericht, dat was tweehonderd euro. Hij had je oom ingehuurd terwijl ze niks klaarspeelden, en hij stond erop je oom vijftienhonderd euro te geven omdat hij hem drie weken van zijn normale werk had afgehouden of zo. Toen moest ik nog een vakman inhuren om die keuken alsnog te installeren. Die kon het binnen een dag, maar die vroeg wel duizend euro. En ik heb je vaders andere schulden opgekocht.

Later waren er met een andere pen een paar aflossingen onder geschreven, maar de rente die Mo had gerekend was harder gegroeid dan zijn vader kon aflossen. Bijna onder aan de bladzijde stond 3678 euro, en Kevin had vaker naar Mo's sommen gekeken, maar zag er geen systeem in; hij had maar wat gedaan met zijn rentes. Helemaal onderop was er bij die 3678 euro een bedrag bijgeteld: 6050 euro, en naast die 6050 stond *Marco* geschreven, met een pijl naar de volgende bladzijde.

Toen Mo bij dat deel was aangekomen, had hij zijn wijsvinger daar neergezet, en hij zei: je weet wat daar is gebeurd.

Die twee bedragen had Mo bij elkaar opgeteld, en de uitkomst, 9728 euro, had hij drie keer omcirkeld.

De tweede bladzijde had *Marco* als kop, en daaronder stond *Keuken 5000*, en daarna had Marco een keer 250 euro afgelost, en daarna was er alleen maar rente bijgekomen. En onder de laatste som stond *Overleden 26/11/13*. Kevin moest daar nu een beetje om lachen, alsof Mo het boekje als serieuze administratie zag.

De volgende bladzijdes waren Kevins sommen, de sommen waar hij voor

werkte. Bovenaan die 9728 euro, en daaronder de kleine bedragen die hij verdiende met de laptops, en na elke som zijn eigen paraaf.

De laatste som kwam uit op 3987 euro.

Vierduizend, zei hij hardop. Kom maar op met die iPhones.

Hij gooide het boekje terug op Mo's bank en liep naar zijn werkbank, pakte een willekeurige simkaart uit de onderste la. *Sylvia*.

Hij verwisselde zijn simkaart en ging naar buiten, de rottweilers liepen rustig met hem mee.

Sylvia nam op. Hallo?

Lang niet gesproken, zei Kevin.

Ze zei niet direct iets terug; Kevin hoorde geluiden die klonken alsof ze uit bed stapte en naar een andere ruimte ging. Ik dacht dat ik van je af was, zei ze.

Dat vind ik leuk, zei hij, je dat te laten denken.

Wat moet je?

Ik was benieuwd hoe het met je leven is nu.

Dat gaat je geen flikker aan. Ik wil je nooit meer horen.

Waarom heb je dit nummer dan nog?

Ze zei niets.

Je hoopt dat ik je probleem oplos, hè? Dat hoop je nog steeds.

Wil je dat? Wil je –

Kevin drukte op de rode knop.

Binnen wisselde hij zijn simkaart weer, en zijn telefoon trilde kort. Het was *Niet Opnemen*. Hij sms'te: *Heb ik iets verkeer gedaan*

Kevin zuchtte en trok zijn eigen simkaart uit zijn telefoon, en pakte het pakketje 'Ilse' uit de onderste la van zijn werkbank. Hij had Ilse gevonden op een filmpje waarop ze een striptease deed voor de man die haar filmde, en ze had er grapjes bij gemaakt en toen ze naakt was, was ze op het bed gaan staan en had ze alles laten zien.

Ze nam op. Er was herrie om haar heen. Ik ben op een feestje, zei ze.

Ik ben het, zei Kevin.

Ja, zei ze, dat zie ik. Weet je hoe ik je in mijn telefoon heb gezet?

Nee.

Als *mijn stalker*.

Oké.

Wacht, ik hoor je slecht, ik ga naar het balkon. Ze liep door hard geluid, daarna door stilte. Als *mijn stalker*, zei ze nog een keer.

Oké, zei Kevin nog een keer.

Ben je nou niet trots?

Kevin haalde zijn schouders op. Nee.

Je moet hier toch iets uithalen? Haal je hier dan niets uit? Wil je rukken misschien? Wil je even aan je piemeltje trekken terwijl je met me aan de telefoon bent?

Nee.

Waarom bel je me nu dan?

Zodat je weet dat ik je in mijn macht heb.

Ze lachte. Ja, dat zeggen ze ook altijd over verkrachters, dat het veel meer om macht gaat dan om geilheid, maar dat geloof ik niet zo. Volgens mij wil jij nu graag aan je piemeltje trekken. Misschien ben je dat wel aan het doen. Kan je dat heel stilletjes.

Dat ben ik niet aan het doen.

Waarom bel je me nu?

Zodat je weet dat ik je in mijn macht heb.

Maar dat heb je niet. Je hebt me niet *in je macht*. Hoopte je misschien op een goed gesprek, zoals we vaker hebben?

Nee, zei hij, en hij wilde nog iets zeggen, maar ze onderbrak hem.

Er komen een paar mensen bij op het balkon, zei ze, en Kevin hoorde haar tegen die mensen zeggen dat ze maar niet op haar moesten letten, dat ze haar stalker aan de lijn had. Hij hoorde gelach, en iemand zei: *o, vertel*, maar ze zei *nee, mijn stalker is van mij*, en ze richtte zich tot hem en zei: vind je het goed als we een volgende keer verdergaan? Daarna hing ze op.

Hij bleef een paar tellen naar zijn telefoon kijken. Daarna verwisselde hij zijn simkaart en wachtte.

Kom maar op met die iPhones, zei hij.

RON

23 NOVEMBER 2015

Toen Ron bij de splitsing bij Meer en Vaart aan kwam rijden, wilde hij terugschakelen en hij zocht met zijn voet naar de koppeling, vloekte, kloteautomaten, remde af. Bij het stoplicht keek hij uit op de vervallen flat die jaren geleden voor mensen met geld was neergezet, en waar nu de vuilniszakken en de fietsframes op de balkons stonden. Hij had de Nissan Sunny van Sandra's vader meegekregen en dat ding had al een paar maanden stilgestaan; een buurman had geholpen de accu weer wakker te krijgen met zijn startkabels, en die buurman had Ron een beetje vreemd aangekeken.

Ron had teruggekeken en hij had gevraagd wat er was, is er wat, soms?

De buurman, ver in zijn AOW, had niks gezegd verder, had zijn startkabels in zijn achterbak gelegd en had zijn Opel Corsa op z'n plek gezet, voor zijn eigen deur, zoals de meeste mensen in het Bluebanddorp hun eigen auto voor hun eigen deur hadden staan, als ze nog een auto hadden.

Sandra's vader had erbij staan kijken. Een kleine oude man die niet zo goed meer wist wat ie moest zeggen en eruit zag alsof ie dat nooit meer zou weten.

Ron was nog een keer naar 'm toegestapt en had gezegd dat ie die auto alleen wilde lenen als hij het ermee eens was, als het echt oké was, en Sandra's vader had gezegd dat het echt goed was, want Ron had inderdaad gelijk gehad.

Een uur daarvoor had Ron op de bank gezeten, een kop thee voor zich die hij niet zou aanraken, Sandra naast hem, Sandra's ouders tegenover hem. Sandra zat niet *naast* hem – niet zoals een vrouw naast haar man zou zitten, maar ze zei het wel tegen haar ouders: Ron is mijn nieuwe man.

Haar ouders keken haar aan, daarna keken ze elkaar aan, en daarna keken ze naar Ron.

Ron zei dat hij zich kon voorstellen dat het misschien een beetje uit het niets kwam, maar ik wil echt met Sandra verder, had hij gezegd. Ik heb ook niet zomaar gedaan wat ik heb gedaan. Ik heb dat voor Sandra gedaan, natuurlijk.

Sandra's ouders bleven stil.

Hij heeft dat niet zomaar gedaan, zei Sandra.

Ron reed over Meer en Vaart, rechts de korte kant van de Sloterplas en links de achterkant van het Osdorpplein, waar vroeger een grote parkeerplaats was en waar nu een hoge flat stond, en hij neuriede. Er zat geen radio in de Sunny. Op de plek waar de radio zou moeten zitten, zat een zwart vlak met afgeronde hoeken, van materiaal dat net een beetje anders was dan het dashboard waar het op was geplakt. Ron schoof de asbak open, en de asbak was brandschoon. Tuurlijk, zei hij, tuurlijk. Hij voelde in de zakken van zijn jas en kwam een bonnetje tegen, een bonnetje waar hij niks meer aan had, en dat verfrommelde hij en hij stopte het in de asbak.

Sandra's ouders waren stil gebleven.

Ik hoop dat ik welkom ben, zei Ron. In uw huis. Hij keek naar Sandra en pakte haar hand, en zij schrok daarvan, maar toch zei hij: en in het leven van uw dochter.

Hij nam de bocht naar de Osdorper Ban en hij zei dat het ook logisch was, hij zei het in de lege auto; dat het ook logisch was dat hij dat vroeg. Want ik heb er verdomme recht op, zei hij.

Hij stopte voor het stoplicht. Hij was op zoek naar zijn zoon en naar werk en hij hoopte één van beide te vinden.

Sandra's vader had daar op de stoep gestaan, bij zijn ouwe Nissan Sunny, en hij had gezegd dat Ron inderdaad gelijk had – wat ie had gedaan had ie gedaan voor hun dochter.

Ron reed langs Van Vliet en trapte op zijn rem, onhandig, de wagen achter hem toeterde meteen, hij stak zijn hand op en keek naar binnen, maar hij zag niets, het was buiten te licht en binnen te donker. Hij gaf gas, reed verder, sloeg linksaf de Wolbrantskerkweg op, kruiste Tussen Meer waar vroeger in een kleine kiosk op de hoek van de brug de patatzaak van ome Jan zat, en op de Pieter Calandlaan ging hij weer rechts. Hij reed naar de MAP, tussen de nieuwe huizen door, zette de Sunny op het erf van een kleine villa. Hij stapte uit en belde aan. Bennie deed open. Bennie was een grote gast met warrig blond haar. Hij droeg een badjas en had een afstandsbediening in zijn linkerhand. Zo, zei Bennie.

Zo, zei Ron.

Bennie liep naar binnen, en Ron liep achter hem aan. Bennie ging zitten op een witte leren bank waarin zes mensen naast elkaar zaten. Tegenover de

een grote televisie aan de muur. De televisie stond op National Geographic en het ging over walvissen. Ik ben dit aan het kijken, zei Bennie.

Oké, zei Ron en hij ging op de verste hoek van de bank zitten.

Na zes of zeven minuten vroeg Bennie waarom Ron niks zei. Ik neem aan dat je niet aanbelt om samen met mij tv te kijken.

Ik dacht dat je dit eerst wilde zien, zei Ron.

Denk je dat ik geen twee dingen tegelijk kan?

Nee, ik denk –

Dat is een wijfending, dat idee dat mannen geen twee dingen tegelijk kunnen.

Oké, zei Ron.

Dus zeg maar wat je komt doen.

Een walvis sloeg met zijn staart op het water.

Ik kom vragen of je iets voor me hebt.

Ik heb je toch die Polen gegeven toen?

Of je werk voor me hebt. Gewoon, werk.

Ben je zzp'er? Ben je dat al?

Nee, maar dat kan ik wel worden toch?

Als zzp'er heb je een VAR nodig. Heb je een VAR?

Nee, maar daar kan ik wel aan komen.

Weet je wat het is?

Ja.

Bennie keek opzij, en daarna keek ie weer naar de walvissen. Je weet niet wat het is.

Daar kan ik toch gewoon achterkomen?

Ik zet alleen zzp'ers aan het werk. Kom maar terug als je zzp'er bent.

Maar heb je dan werk voor me?

Kom maar terug als je zzp'er bent.

Ron zette zijn handen op zijn knieën, keek nog een paar tellen naar de televisie en stond toen op.

Weet je wat een goeie aannemer doet? Bennie keek naar Ron.

Ron wachtte.

Een goeie aannemer zet goeie mensen aan het werk. Kijk eens om je heen?

Ron keek om zich heen. Een grote witte ruimte met witte plavuizen en witte meubels.

Ik heb dit huis met mijn eigen handen gebouwd. Helemaal. Ik heb het ijzer voor het beton van de fundering gevlochten en ik heb de plafonds gestuukt. Alles zelf gedaan, na werktijd. Elke dag om vier uur reed ik hier naar de MAP en er stond nog helemaal niets en ik begon met bouwen en om me heen schoot alles uit de grond en ik bouwde dit huis langzaam, in m'n eentje, en ik was klaar toen alles hieromheen al ruim een jaar stond.

Ron knikte.

Ik weet wat goeie mensen zijn in de bouw omdat ik er zelf een ben. Ik ben een vakman. Jij niet. Jij kan lekker je VAR gaan aanvragen, maar ik ga je niet aan het werk zetten. Ik heb gezien wat je toen met die keuken hebt gedaan. Die was nauwelijks meer te redden.

Dat viel wel mee toch?

Die was nauwelijks meer te redden. Maar ik heb 'm kunnen redden omdat ik een vakman ben. Weet je wat ik daarvoor gepeurd heb? Weet je wat een vakman kan vragen als ie een klus goed doet?

Duizend euro, zei Ron. Hij wist dat omdat hij die duizend euro had betaald toen. Omdat Mo vond dat het zijn schuld was dat ie Bennie erbij had moeten halen.

Duizend euro, zei Bennie. Klopt. Dat kan je verdienen als vakman. En jij bent geen vakman. Ik zet jou niet aan het werk.

Oké, zei Ron. De mazzel.

De mazzel, zei Bennie, en hij keek weer naar de walvissen.

Ron trok de deur achter zich dicht en stapte in de Sunny. Hij keek nog een tijdje naar het huis dat Bennie met zijn eigen handen had gebouwd, daarna startte hij en hij reed terug naar de Pieter Calandlaan. Daar stopte hij en hij kocht een pakje sigaretten – niet omdat hij zin had om te roken, maar omdat hij zin had iets te doen wat niet mocht, en hij kwam niet verder dan roken in een auto waar nog nooit in was gerookt.

De Polen kwamen thuis om halfvijf. Ze droegen plastic tasjes met boodschappen van de Lidl. Ron stond voor de deur te wachten, in het trappenhuis. Hij had de buitendeur kunnen openen, maar zijn sleutels pasten niet meer in de deur van de woning.

De woordvoerder zuchtte toen hij Ron zag. We hebben je zoon al betaald, zei hij.

Daar kom ik niet voor, zei Ron. Hij vroeg waarom het slot was veranderd. Hij zei dat dat tegen de afspraak was.

Dat heeft je zoon gedaan.

Ron knikte. Oké.

Wat kan ik verder voor je doen? Er stonden vier Polen tegenover Ron in het kleine trappenhuis.

Werken jullie nog steeds voor Bennie?

Ja, nog steeds.

Zijn jullie zzp'er geworden?

De woordvoerder lachte kort. Nee, dat zijn we niet.

Oké.

De Polen wachtten.

Als je ooit iets hoort over ander werk, bel me dan. Zet mijn nieuwe nummer in je telefoon.

De woordvoerder pakte zijn telefoon. Wat voor werk?

Van alles. Ik kan alles. Hij noemde zijn nummer en de woordvoerder zette het in zijn telefoon.

Ron zette een paar stappen langs de Polen en wilde de trap aflopen. Hee, zei hij, en de woordvoerder keek op. Je spreekt Nederlands, zei hij.

Jij ook, zei de woordvoerder terug.

Ron reed via de Röellstraat en de Allendelaan naar Osdorp, en toen hij op de Ookmeerweg reed, keek hij naar de sportvelden rechts, waar ie zelf nog gevoetbald had in de Hoofdklasse Zondag, en hij schudde zijn hoofd, zonde, zei hij, zonde. Hij miste het soms, het voetbal, of hij miste het vooruitzicht op succes dat hij toen dacht te hebben, maar die knie die niet meer wilde had dat vooruitzicht opzijgezet, en zijn keel had het andere vooruitzicht ook verpest.

Niet meer voetballen, niet meer zingen.

De velden van Sportpark Ookmeer waren leeg en het gras was donkergroen, mossig, zoals gras eruit kan zien in de herfst.

Hij reed door naar Westgaarde. Hij zette de Sunny neer en liep het terrein op, liep langs de graven, knikte naar een oudere man die een klein tuintje op een graf aan het aanharken was, en de man knikte terug.

Hij zocht naar de boom waar zijn moeder onder lag, en toen hij die zag, liep hij eerst nog een verkeerd pad in, dus hij draaide zich om en koos het juiste pad.

Toen hij bij zijn moeders graf was, plukte hij wat gras en takjes weg, zette de potten met verlepte planten recht, en hij kuchte. Ben ik weer, ma, zei hij. Volgende keer neem ik een bloemetje mee. Hij haalde diep adem en zei toen: ik denk dat je trots op me kan zijn, ma. Ik heb iets gedaan om een vrouwtje te helpen, en ik denk dat je trots op me kan zijn. Maar daarom ben ik er dus ook een tijdje niet geweest, hier.

Hij bleef nog even naar de steen kijken en zei toen: dat was het.

Hij draaide zich om en liep weg en hij pakte zijn telefoon. Hij keek naar de nummers die hij had opgeslagen, maar dat waren er nog niet veel; ze vulden één schermje, en hij hoefde niet te scrollen. Hij had zin om zijn broertje te bellen, maar hij had het nummer van zijn broertje nog niet in deze telefoon gezet. Hij wilde het met iemand over zijn moeder hebben, hij wilde het met zijn broer over hun moeder hebben, maar hij schudde zijn hoofd en stopte zijn telefoon weg; zijn broertje zou alleen maar gaan zeiken over hun moeder, zoals hij de laatste paar jaren steeds had gedaan, over dat *zij* alles fout had gedaan, terwijl elke idioot kon zien dat hun moeder een slachtoffer was, dat zij er niks aan had kunnen doen.

Hij reed via de Baden Powellweg de Osdorper Ban op, langs de nieuwe hoge flats die er stonden en de oude blokken met vier verdiepingen en kleine betonnen balkons, voorbij het strookje winkels met de Spar en de Aldi, achterom naar Mo's Garagewinkel. Hij parkeerde de Sunny, haalde een paar keer diep adem, stapte uit, bonsde op de deur en de deur ging omhoog. Mo stapte naar buiten.

Wat een verrassing, zei Mo. Zijn rottweilers gromden naar Ron. Ik weet niet of ik je eerder had verwacht of juist nooit meer. Fokking Zingende Ron.

Ik heb hier nog spullen staan, zei Ron.

Ja, ik weet het. Ik wilde ze al bij het grofvuil zetten.

Ron keek langs Mo naar binnen.

Zoek je die jongen? Die is hier niet.

Ron knikte. Hij stak zijn handen in zijn zakken. Hoe eh, zei hij.

Hoe is het met hem? Heb je 'm nog niet gesproken? Of wilde je vragen: hoe ver is ie?

Hoe is het met hem?

Mo haalde zijn schouders op. Als ie je zelf niet wil spreken, weet ik niet of ik aan z'n privacy kom als ik vertel hoe het met hem is.

Ron zei dat je toch wel kon vertellen hoe het met iemand is, toch? Jezus, gast.

Ik denk dat ie dat wel vertelt als ie eraan toe is.

Ron keek weg. Jezus, gast.

Ik denk dat je zou weten hoe het met 'm is als je wat beter je best had gedaan.

Ik kan 'm toch wat ruimte geven? Als ie dat nodig heeft?

Wil je antwoord op je tweede vraag? vroeg Mo.

Wat is mijn tweede vraag?

Hoe ver is ie?

Dat is mijn tweede vraag niet.

Nee, misschien is het wel je eerste.

Het kan me geen zak schelen hoe ver ie is.

Kijk, zei Mo, nu wordt het ingewikkeld. Want hoe ga je je hieruit redden? Kan het je geen zak schelen omdat die jongen je niks kan schelen? Want misschien moet ie zich nog een paar maanden de tering werken.

Ron draaide zich om alsof hij wilde weglopen, draaide zich toen weer naar Mo toe, dicht naar hem toe, de rottweilers gromden, en Ron zei dat ie moest kappen met die spelletjes. Kap met die kutspelletjes, kankerlul. Leg mij geen woorden in m'n mond over mijn kind.

Mo knikte. Oké, zei hij. Hij zette een stap naar achteren, opzij, en de rottweilers stapten met hem mee. Je spullen staan klaar om mee te nemen. Die jongen heeft ze voor je klaargezet.

SANDRA

23 NOVEMBER 2015

Sandra zat op de bank in haar huisje, en ze zat er zoals ze er elke dag zat. Ze liet haar schouders hangen, haar handen lagen in haar schoot, en als ze niet oplette, hing haar hoofd een beetje naar voren als ze tv keek.

Ze lette niet op.

Ze was alleen, dus het maakte niet uit.

Ze moest denken aan vroeger: als Marco haar vroeger zo zag zitten, dan.

Dan.

Dan.

Er was geen dan meer.

Ze ging wat meer rechtop zitten, haar schouders omhoog, en dat was niet voor Marco, dat was voor haarzelf. Als ze niet alleen rechtop zat als er iemand bij was, maar ook als ze alleen was, zou ze zich beter over zichzelf gaan voelen, toch?

Ze keek om zich heen. Haar huisje. Het stond al op haar naam toen Marco er nog was, omdat zij het toegewezen had gekregen; in het Bluebanddorp kon je alleen wonen als je er vandaan kwam, en zij kwam er vandaan.

Goed, zei ze hardop, want ze vond het goed dat ze dit had, dit huisje, en toen ze het nog een keer zei, werd er aangebeld. Ze stond op, ging naar de voordeur en deed open.

Er stond een jongen, bleek en slecht verzorgd. Hee, zei de jongen. Is m'n vader hier?

Sandra keek de jongen aan en zei daarna oh – oh. Nee, maar ik kan 'm bellen voor je, zal ik 'm bellen voor je? Ik heb zijn nieuwe nummer.

Nee, zei de jongen, je hoeft niet te bellen. Hij stak zijn hand uit. Ik ben Kevin, zei hij.

Sandra schudde langzaam zijn hand. Ik had niet – ik dacht dat je, dat je

kleiner was.

Kleiner?

Of jonger. Ik weet het niet.

Hebben jullie het over me gehad?

Ja hoor. Ja, je vader heeft heel veel over je verteld, zei ze, maar dat was niet zo. Ze bleef naar hem kijken, staand in de deuropening, schrok van zichzelf, o, zei ze, kom binnen. Kom binnen. Ze deed een stap opzij en maakte zichzelf klein, omdat het gangetje te krap was voor twee mensen die langs elkaar moesten.

Kevin deed een paar stappen door het gangetje en keek kort naar de foto die er hing van Marco en zijn regiment, een groep militairen met de armen over elkaars schouders, met zonnebrillen, een opgeblazen strandbal voor hun voeten.

Sandra liep achter hem aan de woonkamer in en zei dat hij moest gaan zitten, vroeg of hij thee wilde.

Dat is goed, zei hij.

Hoe wist je waar je moest zijn?

Mijn vader is me aan het zoeken, en hij vertelt overal waar ik hem kan vinden.

Ah, zei ze. Oké. Ze liep naar de keuken en zette de waterkoker aan. Ze keek over haar schouder door de deuropening en de jongen was gaan zitten, op het randje van de bank, en hij keek haar aan. Ze ging in de deuropening staan en zei dat ze het leuk vond dat hij kennis kwam maken.

Ja, zei hij, mijn vader heeft me netjes opgevoed. Hij grijnsde erbij, geen echte lach, en ze wist niet of hij een grapje maakte of niet.

Hebben jullie elkaar al gezien, sinds ie terug is?

Nee, zei Kevin, we lopen elkaar steeds mis.

De waterkoker sloeg af. Ze keek er even naar, en vroeg toen wat voor thee hij wilde.

Maakt niet uit, zei hij.

Vanuit de woonkamer zei Kevin dat het ook niet erg was dat ze elkaar nog niet hadden gezien.

Nee?

.....

Nee, zei hij met iets hardere stem. Ik denk dat het leuk is als we elkaar zien en dat het dan echt bijzonder is.

Sandra goot heet water over een zakje, eerst in haar eigen mok, en daarna hing ze hetzelfde zakje in een van de nette kopjes die ze had staan. Wil je er iets feestelijks van maken, als je hem de eerste keer weer ziet?

Ja, zei Kevin, misschien wel.

Ze liep met haar mok en het nette kopje de woonkamer in, zette het nette kopje voor Kevin neer.

Kevin keek om zich heen. Was het hier gebeurd?

Wat was hier gebeurd? Ze vroeg het, maar ze wist wat hij bedoelde.

Sorry, dat was een onbeleefde vraag. Laat maar, het spijt me.

Nee, dat is niet erg, zei ze, ze zei dat het een logische vraag was omdat het om zijn vader ging.

Kevin knikte. Ja, dat is zo.

Het is hier gebeurd, zei Sandra.

Oké, zei Kevin.

Sandra ging zitten, aan de andere kant van de bank, en ze blies in haar thee. Dus je wilt er iets feestelijks van maken?

Misschien wel, zei hij nog een keer. Ik ben bezig om – om iets voor hem te regelen. En het lijkt me leuk dat ik dat geregeld heb als ik hem weer voor de eerste keer zie.

Om de verrassing groter te maken?

Ja, precies. Dus ik ben er nog heel even mee bezig. Ik denk dat het leuker is als ik hem dan pas zie. En dan iets feestelijks.

Ik snap het, zei Sandra. Dus je wilt er een feestje omheen organiseren, zei ze.

Ja, misschien wel, zei Kevin. Wat een goed idee. Misschien kunnen we het samen doen.

Ja, zei Sandra. Misschien wel.

Wat een goed idee van je, zeg, zei Kevin.

Ze keek naar zijn gezicht en ze voelde zich alsof hij haar een beetje in de zeik nam; hij zei dat iets te hard, over dat goede idee, maar misschien was het ook wel zo, was het een goed idee.

Zo zaten ze een tijdje.

Sandra keek naar de klok, wilde iets zeggen, zei niets, en zei toen: het is vier uur, dus mijn moeder belt zo.

Oké, zei Kevin, en stond half op, en Sandra wilde hem tegenhouden omdat ze zich lullig voelde maar ze wilde wel dat ie ging, dus het werd een korte dans van onzekerheid.

Dag, zei Kevin bij de deur. Leuk dat we dat feestje samen organiseren.

Ja, zei Sandra. Dag.

Haar moeder belde. Hoi mam.

Dag lieverd. Hoe is het.

Goed, en met jou.

Goed.

Dat was wat ze altijd tegen elkaar zeiden.

Moet je luisteren, zei haar moeder, die mensen die op 67 zijn komen wonen, daar had ik over verteld, toch?

Mam, ben ik dom?

Wat zeg je?

Ik stel je een vraag. Ben ik dom?

Nee lieverd, natuurlijk niet.

Ik heb wel het idee dat mensen mij dom vinden.

Omdat je nu met Ron bent? Komt dat daardoor?

Sandra zei: dus dat vind je dom.

Wat zeg je?

Jij vindt het dom dat ik met Ron ben.

Dat zei ik toch niet?

Nee, maar dat kwam er wel uit.

Je moet niet mijn woorden gaan verdraaien, Sandra, ik –

Ik vroeg of ik dom was en jij zei dat het dom was dat ik met Ron ben. Dus dankjewel daarvoor. Daar ging het helemaal niet over.

Maar lieverd, zo bedoelde ik dat helemaal niet.

Natuurlijk bedoelde je het zo. De paar keer dat je iets zegt wat ergens op slaat bedoel je het precies zo.

Haar moeder zei dat ze dat heel gemeen vond klinken.

Misschien bedoel ik het ook wel gemeen. Misschien bedoelde ik het precies zo.

Lieverd, ga eens terug naar het begin, waarom stelde je die vraag?

Dat maakt toch niet meer uit? Dit is wat eruit is gekomen.

Nou. Goed. Maar je bent niet dom.

Ik ben alleen dom omdat ik met Ron ben.

We vinden het *onverstandig* dat je met Ron bent, maar dat is niet hetzelfde als dom. Je neemt soms onverstandige beslissingen als het over mannen gaat.

Nu is het ook nog *we*. Dus pap vindt me ook dom.

Sandra, verdraai mijn woorden nou eens niet.

Ik haal uit jouw woorden wat ik eruit haal. En als ik het eruit haal, is het waar voor mij.

Wat wil je nou dat ik daarop zeg?

Sandra begon te huilen. Eerst zonder geluid, maar ze beseftte dat haar moeder dan niet wist dat ze hilde. Dus ze zei het: ik huil.

Ach lieverd toch.

Ik denk dat ik onderhand eens een goeie man *verdien*, zei Sandra met een huilende uithaal.

Natuurlijk verdien jij een goeie man, lieverd.

Ja toch? Het wordt gewoon eens tijd.

Ja, het wordt inderdaad tijd.

Mam, wisten jullie wat er met Marco aan de hand was? Wat hier bijna elke dag gebeurde?

Haar moeder zuchtte, en zei: lieverd, daar hebben we het al vaker over gehad.

Ik voelde me zo goed toen hij er niet meer was.

.Ja.

En daar voelde ik me zo slecht over.

Ja.

Ron heeft me heel erg geholpen, weet je dat? Weten jullie dat?

Ja, dat weten we.

Maar toch vinden jullie me dom dat ik met hem ben.

We vinden misschien dat de reden waarom je hem in huis hebt gehaald niet helemaal klopt. Het is geen liefde.

Het is wel liefde.

Haar moeder bleef even stil. Daarna zei ze: nou, als jij zegt dat het liefde is, dan zal het liefde zijn.

Bij jullie was het ook geen liefde.

Haar moeder bleef langer stil dan ze net was geweest.

Zeg eens iets, zei Sandra.

Ik weet niet of ik daar iets op te zeggen heb, zei haar moeder.

Dus ik heb gelijk.

Ik weet niet of ik daar iets op te zeggen heb, zei haar moeder nog een keer.

Ron kwam rond etenstijd thuis, maar ze had niet gekookt. Sorry, zei ze.

Dat geeft toch niets, schatje.

Maar nu heb je geen eten.

Dan halen we wat bij de Febo op de Pieter Calandlaan. Hij klopte op zijn broekzakken. Heb jij nog een tientje of zo?

Ja, zei ze. Ze liep naar het dressoir en pakte de huishoudportemonnee. Toen ze hem een tientje gaf, vroeg ze: vind *jij* me dom?

Je vraagt het of je het al aan tien anderen hebt gevraagd vandaag.

Misschien heb ik dat ook wel gedaan.

Natuurlijk vind ik je niet dom.

Ik *ben* niet dom, hoor. Ik ben behoorlijk slim.

Dat weet ik, schatje. Dat weet ik toch.

.....

Julie mannen denken dat ik me overal maar in laat praten. Maar ik kan voor mezelf opkomen en ik maak mijn eigen keuzes.

Schatje, ik ben de enige op de hele wereld die weet hoe goed jij voor jezelf op kan komen. De enige die dat weet. Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd en liep naar de keuken om een biertje te pakken.

COR

JULI/AUGUSTUS 2006

Eind juli 2006 belde mijn broer om me te vragen of ik kon helpen met het inbouwen van een keuken. Ik zou er vijfhonderd euro voor krijgen, zei hij.

Achteraf wist ik dat hij me belde omdat ie het gevoel had dat ie iets goed moest maken, en misschien wist ik dat ook wel meteen, maar ik had de gedachte weggestopt omdat die niet van pas kwam; ik wilde niet dat ie iets goed zou maken, want ik had toen nog behoorlijk de pest aan hem en ik kon het geld wel gebruiken. 2006 was een slecht jaar. Ik had een werkbeurs gekregen omdat ik een plan voor een tweede boek had ingeleverd, maar aan het eind van die werkbeurs was het volgende boek nog net zo niet-bestaand als aan het begin van de werkbeurs.

Ik had toen een baan kunnen hebben, maar ik wilde geen baan – ik wilde schrijver zijn. Ik wás schrijver, er lag een boek in de winkel. Een baan zou me weer gewoon maken, vond ik toen, en ik wilde weg van alles wat gewoon was. Gewoon was het moeras waar je in bleef steken als je bezig was iets groots te doen. En de handen die je naar beneden trokken in dat moeras waren de handen van je familie, de handen van de doden en de levenden, en de levenden wilden niet horen dat ze moesten ophouden met trekken, en de doden hoorden niets en trokken door.

Ik had geen baan, en Ron bood vijfhonderd euro.

Ik dacht na over dat moeras, en toen ik er lang genoeg over had nagedacht om alles goed te praten, had ik tegen mezelf gezegd dat dat moeras ook een bron was; kijk maar naar je eerste boek, een en al moeras, en was je al klaar met ‘onderzoeken’ wat dat moeras met je had gedaan en nu nog deed?

Mijn broer was een bron of een moeras met vijfhonderd euro in zijn hand, en de vijfhonderd euro die ik met een week werken verdiende zou me helpen, en die vijfhonderd euro hielp me ook even vergeten dat ik de pest aan Ron had moeten houden.

De laatste keer dat ik hem had gezien was toen we onze tante naar het Gerhardhuis in Slotermeer verhuisden omdat ze niet meer in een woning met

trappen en zonder lift kon wonen.

Het Gerhardhuis stond schuin tegenover het Sloterparkbad, een bejaardenhuis dat was neergezet toen ze alle kleine woningen erachter neerzetten, rood baksteen, zes verdiepingen met veel glas en kleine balkonnetjes.

Het was een hete dag geweest, geen dag om te verhuizen, maar de huur was al opgezegd en tante Mia had in de hal van het Gerhardhuis zitten wachten met haar zuurstoffles aan haar voeten, naast het loket van de portier. Elke keer als we langsliepen, met haar spullen in onze handen, zat ze te huilen, de slang van de fles over haar schoot, met een klein geluid zuurstof lekkend, en in het begin waren we nog wel gestopt om haar te troosten, maar na vier, vijf keer waren we langs haar gelopen alsof ze een van de andere oude vrouwen in de gangen van het huis was.

Bij de achtste loop liet Ron voor haar ogen een vaas vallen, een grote, en de scherven duwden een galmende snik uit haar keel, en ze huilde tot we klaar waren.

Na het tillen zaten Ron en ik op het kleine balkon van de nieuwe aanleunwoning van onze tante biertjes te drinken, zonder shirt, de huid van onze schouders en nek rood.

Ben je weer een slaappleats kwijt, zei ik.

Ron keek me toen alleen maar even aan. Pas een minuut later zei hij dat hij dat een kutopmerking vond. Ron had in de loop van de jaren wel een paar keer bij tante Mia geslapen, met Kevin, maar het was niet vaak geweest; onze tante was tenslotte niet onze moeder. Bij onze moeder had ie wel vaak geslapen. Toen onze moeder dood was, had tante Mia gezegd dat ie altijd bij haar terecht kon, want ze wilde die kleine jongen niet op straat laten staan. Maar nu, in een aanleunwoning, zag ik dat niet meer gebeuren.

We keken naar Slotermeer en we zeiden weinig, en op een gegeven moment vroeg ik het: je bent 'r aan het treiteren, hè?

Wie? vroeg Ron.

Tante Mia, zei ik.

Flikker op. Waarom zou ik 'r aan het treiteren zijn?

Ik heb geen flauw idee. Maar je bent 'r wel aan het treiteren.

Flikker op, zei Ron nog een keer.

Je zou 'r echt goed treiteren door haar hier nog geen rust te gunnen. Door

hier gewoon weer bij haar te blijven slapen, door tot diep in de nacht tv te blijven kijken.

Dit is een aanleunwoning, zei Ron. In een bejaardenhuis. Ik kan niet in een aanleunwoning blijven slapen.

Maar hij deed het wel, diezelfde avond nog; hij had geen plek en hij zal Kevin hebben opgehaald van school en hij zal de portier van het Gerhardhuis hebben toegeknipt alsof ie alleen nog maar even bij zijn tante langsging, en hij en Kevin sliepen in haar bed, en zij lag op het korte bankje. Ze belde me de volgende dag om te vragen of ik die arme, arme Ron niet kon helpen, wat had die jongen het toch zwaar, en wat had Kevin toch een geluk met zo'n liefhebbende vader.

Ik wist niet of dat treiteren van Ron bewust was, waarschijnlijk niet; Ron had niet door wat ie deed. Het had allemaal met onze moeder te maken, onze heilige moeder en alle fouten die ooit gemaakt waren lagen bij de mensen om haar heen, bij tante Mia, bij mij, bij hemzelf als het zo uitkwam, maar nooit bij onze moeder, en daarom treiterde hij iedereen die het volgens hem verdiende. De fout van tante Mia was dat ze de man die de vriend van onze moeder zou worden aan haar voorstelde toen onze vader een jaar dood was; mijn fout was dat ik haar vriend niet als de vijand zag, en ik denk dat Ron het van zichzelf een fout vond dat ie haar vriend niet meteen het huis uit had geslagen. Dat ie zelf veertien was toen haar vriend in huis kwam, maakte hem niet uit. Ook als je veertien was kon je een man zijn, volgens Ron, dus hij had het ook verkeerd gedaan; alleen onze moeder had geen fouten gemaakt.

Ik belde Ron nadat tante Mia mij gebeld had en zei dat ie zijn zaken nu verdomme moest regelen, en dat werd ruzie, hij vond dat ik daar niks over te zeggen had, en dat ik ook niks voor hem over had omdat ze nooit bij mij mochten slapen. Dat was niet helemaal waar; ik had ze ooit wel bij mij laten slapen, maar het duurde toen maar twee dagen voor ik Rons kop wilde inslaan.

Ik zei dat ik 'm wel weer hoorde als ie zelf een behoorlijke woning had geregeld waar ie niet uit werd getrappt wegens huurachterstand.

Toen ie me een paar weken later belde, was dat om die keuken te installeren. Hij zei dat ie die klus via Witte Mo had gekregen en dat ie wel wat hulp kon gebruiken.

Ik vroeg of ie ondertussen al een woning had.

Ja, in Geuzenveld, gekregen met urgentieverklaring.

Oké, zei ik.

Help je me? Ik kan vijfhonderd euro voor je loskrijgen.

Hoeveel krijg je zelf?

Ook vijfhonderd.

Ik wist dat dat betekende dat ie meer kreeg, maar dat kon me niet zoveel schelen; die vijfhonderd klonk goed, en dat ie een woning had was goed, dus ik zei ja.

Een paar dagen later reden we het Bluebanddorp in om half zeven 's ochtends en omdat het zo vroeg was hadden we allebei niet veel zin om te praten. Het was zomer en de zon was op, maar er bewoog nog niets. Gasten in de bouw begonnen altijd zo vroeg, maar we werkten niet in de bouw, ik tenminste niet. Ron had een paar jaar als schilder gewerkt, dus die was wel wat gewend, maar hij zat toch met zijn ogen te knijpen achter het stuur. Hij zei dat we de volgende dag niet zo vroeg hoefden te beginnen, maar dat we er nu moesten zijn als de keuken werd geleverd, en die keuken kon vanaf zeven uur binnenkomen.

Die Sandra, de vrouw bij wie we de keuken gingen plaatsen deed open in een vest over een pyjama; ze zei dat ze niet had verwacht dat we zo vroeg zouden zijn. Er stond een pitbull achter haar hard te kwispelen en te piepen van blijdschap. In het kleine gangetje waar we doorheen moesten hing een foto van het beest. Sandra liep achter ons aan door het kleine huis naar de keuken, de pitbull sprong tegen Ron op, daarna tegen mij, en we liepen naar de oude kastjes en het granieten aanrechtblad en ik zag niet zo goed wat er mis mee was, waarom er een nieuwe keuken in moest, maar ik dacht aan die vijfhonderd euro. Oké, zei Ron, deze moet er eerst uit. Hij trok een kastje open en in het kastje stond servies. Hij keek om naar Sandra. Dit moet er eerst uit, zei hij. Voor de keuken eruit kan.

Ik zei dat het misschien handiger voor ons was om dan later terug te komen.

Nee, zei Ron, want straks wordt de nieuwe keuken geleverd en daar moeten we nu ruimte voor maken. Dit huis is te klein om het materiaal van de nieuwe keuken neer te zetten terwijl we de oude naar buiten moeten brengen.

Sandra was oud; ze was jong, jonger dan wij, maar ze was oud en moe en levenloos. Ze vroeg of we die keuken die er nu in zat dan meteen gingen slopen.

Ja, die gaan we nu slopen. Nadat jij je spullen eruit hebt gehaald.

Ze keek om zich heen, zei: ja, ja, goed, ja, en begon servies uit de kastjes te halen en naar de woonkamer te brengen; de eerste stapels borden zette ze op

de eettafel die tegen een muur geschoven stond, maar daar was weinig ruimte omdat er grote stapels papieren op lagen, dus de volgende delen van het servies die ze uit de kastjes pakte zette ze op de bank neer. De pitbull liep elke keer met haar mee, en Ron en ik keken een paar keer hoe ze dat deed, en daarna gingen we meehelpen.

Er werd al aangebeld toen we de keuken nog niet leeg hadden, en er stonden een paar Brabanders op de stoep met een pakbon in hun handen en een vrachtwagen in de straat.

Lekker op tijd, zei Ron.

We maakten er een puinhoop van. Het was hopeloos en het duurde allemaal veel langer dan de paar dagen die het had moeten duren.

Ron had in de eerste dagen nog een beetje lopen flirten met die Sandra, hij zag haar wel zitten, en zij vond hem ook wel wat, dacht ik te zien, maar ze maakte duidelijk dat ie niks hoefde te verwachten; ze had een vent bij het korps mariniers en die zou weer een keer thuiskomen.

Ron zei tegen me dat ie wel weer toe was aan een vrouwtje, en dat ie het niet verkeerd zou vinden als dat vrouwtje op deze zou lijken.

Sandra was in ieder geval blij dat ze ons in huis had, ze vrolijkte wat op, maar dat was alleen die eerste dagen; na twee weken gekut met die keuken van Ron en mij stond ze te huilen in de gang omdat ze zag dat er geen einde aan ging komen. En die pitbull bleef maar kwispelen; hij zag ons zo vaak dat we zijn beste vrienden waren geworden. Ik wist van mezelf dat ik niet per se goed met mijn handen was, maar ik dacht dat Ron de leiding zou hebben, en Ron dacht dat misschien van mij, ik weet het niet. Na de eerste week begonnen we steeds meer op elkaar te schelden en die vijfhonderd euro was ik al vergeten; ik dacht alleen nog maar aan het geld dat ik had kunnen verdienen met ander werk, want op dat moment zag het er niet naar uit dat we binnen een maand klaar waren. En het was alleen maar een godvergeten keuken. Elke avond kwam ik moe thuis; ik douchte, ging naar bed, werd wakker met spierpijn als de wekker ging om zes uur. Het was belachelijk. Het was zielig.

Sandra had haar servies ondertussen op de vloer gezet, overal borden en kopjes, en ergens aan het eind van de derde week zaten Ron en ik op de bank met koffie. De Senseo stond in de hoek op het tapijt, naast de televisie. Sandra was bij haar ouders gaan zitten en had ons de sleutels van het huis gegeven en instructies om Rocky te verzorgen, die pitbull die elke keer weer blij was om

ons te zien en in huis bleef omdat haar moeder bang voor hem was, en na een paar dagen zonder zijn vrouwtje nam ik 'm 's avonds mee naar huis, omdat ik het zielig vond dat ie alleen bleef als wij weg waren.

In een van de pauzes die we namen zaten we naar de tv te kijken, dag-tv, waarzeggers en lange reclames en misschien keek Ron er echt naar, ik weet het niet; voor mij was die tv er zodat de stiltes niet te lang zouden duren. Tijdens het werken praatten we wel, maar dat was functioneel, dan hadden we het over wat er moest gebeuren, wie wat zou doen, of hij nog purschuim had gekocht.

Rocky zat tussen ons in op de bank. In de instructies stond nergens dat ie niet op de bank mocht, en hij kroop er elke keer op alsof ie het al jaren zo deed, dus we lieten hem z'n gang gaan.

Ron begon met praten. Misschien moeten we er iemand bijhalen, zei hij.

Misschien moeten we gewoon weggrijden en niet meer terugkomen, zei ik.

Dat kunnen we niet maken, zei hij.

Nee, maar iemand erbij halen om wat te doen? Om onze teringzooi goed te krijgen? Iemand die weet waar ie mee bezig is? En krijgt ie dan mijn vijfhonderd en jouw vijfhonderd?

Jij krijgt gewoon je vijfhonderd euro, zei hij.

Maar jij niet?

Hij haalde zijn schouders op. Ik moet dit oplossen. Ik heb deze klus aangenomen en ik heb er een teringzooi van gemaakt. Dat vrouwtje dat van de week stond te huilen –

Haal haar er niet bij, Ron.

Het is haar huis, natuurlijk haal ik haar erbij.

Als dit een kantoor was geweest waar we dezelfde kutklus hadden, waren we die kutklus op dezelfde manier aan het verpesten en dan had er een directeur staan huilen.

Ja, weet ik veel. Het zit me niet lekker.

We keken een tijdje naar de tv.

Pa was handig, hè.

Ja, zei ik. Ik dacht dat jij die handigheid geërfd had, maar dat valt vies tegen.

Het valt mij ook vies tegen.

We lachten allebei. Kort, daarna waren we weer stil.

Ik kan me niet herinneren dat Erik iets in huis deed, zei Ron.

Nee? Nee, misschien niet. Maar hij was wel handig. We hebben toen die boot met hem opgeknapt.

Jij hebt die boot met hem opgeknapt, zei Ron. Ik weet helemaal niks meer over die boot.

Dat was iets wat Ron altijd zei, ik weet helemaal niks meer over x, of y, want dat was iets wat *ik* met Erik had gedaan, niet hij, hij was op afstand van Erik gebleven, dus het lag allemaal bij mij.

Ik weet nog dat we bij de sloop stoelen hebben gehaald, zei ik. Jij was daarbij. Dat weet ik zeker. Dat waren dezelfde stoelen als in die Rekord.

Jaja, zei Ron, die auto waar jij nog nostalgisch om kan worden.

Ik zei dat we een keer moesten proberen het over onze vader te hebben *zonder* direct over Erik te beginnen.

Ron zei dat hij het toch gewoon over Erik kon hebben. Is dat verboden of zo?

Op tv luisterde een waarzegster naar iemand aan de telefoon.

Jij wilt het er alleen maar over hebben omdat je mij nog steeds de schuld wilt geven, zei ik.

Ergens in het eerste jaar dat de vriend van onze moeder bij ons was hadden ze een keer ruzie gehad, normale ruzie, zonder klappen, hij was toen nog niet zover, en de ochtend na die ruzie had ie z'n spullen klaarstaan om weg te gaan en ik had toen gehuild omdat ik niet wilde dat ie ging, en toen was ie gebleven. Toen ie later ging slaan, zei Ron dat het mijn schuld was, dat ie toen gebleven was omdat ik had staan janken, en dat zei hij iedere keer als onze moeder klappen kreeg.

Jouw schuld. Jouw schuld.

Hij zei dat tegen me toen we kinderen waren, en toen we ouder werden, bleef ie het zeggen, maar op een *volwassen* manier: *ja, maar dat kwam natuurlijk ook een beetje door jou*.

Nu zei Ron dat ik me schuldig *voelde* en dat ik daarom zo dacht.

Ron, flikker op. Echt. Als jouw nadenken op dat niveau zit, hou dan gewoon je domme kop dicht. We waren *kinderen*, Ron.

Nee, zei Ron, we waren al heel volwassen.

Ik hoop dat je dat ooit een keer kunt zeggen zonder dat je denkt dat dat goed was.

Hij zei dat dat goed was, natuurlijk was dat goed, omdat onze moeder ons nodig had.

Sukkel, zei ik.

Hij vroeg waarom hij een sukkel was. Leg me dat eens uit, hè?

Je bent er nog niet aan toe, Ron. Je gaat het ook niet begrijpen als ik het uitleg.

Dat zeg je omdat je zelf niet begrijpt wat je bedoelt, omdat je zelf een sukkel bent.

We waren al heel volwassen, zei ik. Net zo volwassen als je nu bent, met je *omdat je zelf een sukkel bent*.

Ik ben hier de volwassene, zei Ron. Ik heb een kind om voor te zorgen.

Ja, en dat doe je zo goed, inderdaad, zorgen voor dat kind.

Ron keek me aan. Je moet nooit iemand aanspreken op hoe die voor z'n kind zorgt, zei hij. Nooit.

Waarom niet? Ron, jij hebt een verzameling domme clichés in je hoofd over wat wel en wat niet kan – waarom zou iemand je er niet op wijzen als je je kind verkeerd behandelt? Het gaat godverdomme om dat kind, Ron, niet om jouw gevoeligheid.

Ron wilde iets zeggen, ik –

Ik zei dat hij leefde in een wereld met domkoppen die denken te weten hoe het hoort omdat ze het door drie andere domkoppen hebben horen zeggen; *je moet nooit iemand aanspreken op hoe die voor z'n kind zorgt*. Waarom niet? Omdat drie domkoppen het tegen je hebben gezegd en jij bent domkop nummer vier die dat dan voor waarheid aanneemt. Jezus, Ron, ik ben die wereld van domkoppen zo godvergeten zat. Als jij niet zo'n domkop was, hoefde ik er niets meer mee te maken te hebben.

Ron knikte. Fijn dat ik nu weet hoe je over me denkt, meneertje vwo.

Ik zei niets meer. Ik overwoog te zeggen dat ik het niet zo hard bedoelde, maar ik bedoelde het wel zo, en ik had geen zin om er nog energie in te steken.

Jezus, zei Ron na een paar minuten, wat ben ik die keuken zat.

Ik ben die keuken ook zat, zei ik, omdat ik drie weken werk voor vijfhonderd euro. Ik wist dat Ron dat had gezegd om weer wat rust te brengen in het gesprek, maar ik kon die rust niet opbrengen. De laatste keer dat ik zo lang werkte voor zo weinig geld was ik vijftien, zei ik, en vulde ik vakken bij Dirk van den Broek.

Ron zei: hoe zit dat dan met die boeken van je? Jij schrijft toch boeken? Daar verdien je toch geld mee? Je bent op tv geweest en alles.

Klopt, Ron, je hebt helemaal gelijk, iedereen die op tv geweest is, is binnen.

Hij haalde zijn schouders weer op. Ik dacht dat het goed ging bij jou.

Nee, het gaat niet goed bij mij. Anders zou ik zo'n kutklus niet aannemen. Ik had 'm nooit moeten aannemen, hoe graag jij ook even lekker wilde *bonden*, hoe graag jij het ook goed wilde maken tussen ons.

Hoe graag ik – hoe graag *ik* het goed wilde maken?

Ik stond op en zette de tv uit. Kom, zei ik, we gaan verder.

Nee, zei Ron, nee, we gaan niet verder. Hij bleef op de bank zitten. Wat heb ik goed te maken, Cor?

Niks, Ron. Laat maar.

Ik denk dat we andere ideeën hebben over wie wat goed te maken heeft, Cornelis Koekenbakker. Daar hebben we echt andere ideeën over.

Dat weet ik al twintig jaar, Zanger Ronald.

Hij zei dat hij misschien wel klaar was geweest om het mij te gaan vergeven, maar dat dat weer voorbij was. Ik denk dat ik weer van gedachten ben veranderd, zei hij.

Mooi, zei ik, dan was dit het. Ik pakte mijn jas en liep naar de deur, en Rocky liep kwispelend met me mee, en die stomme hond zat al in m'n systeem, dus ik nam 'm mee naar huis.

Ik deed daarna een tijdje niets. Veel naar de tv staren, als ie het deed, bijkomen van de spierpijn van dat kutwerk. Ik kreeg geen mail meer van mijn uitgever. Ik liep rondjes met die hond die niet van mij was. Eerst alleen rondjes om het blok, maar ze werden steeds groter, steeds ruimere cirkels en na een week liep ik elke dag een rondje om de Sloterplas met dat suffe beest, en dat suffe beest was vrolijk en gelukkig, en ik haalde daar dan maar wat geluk uit. Andere mensen met honden praatten tegen me, hielden

hondenpraatjes als ze doorhadden dat Rocky een vrolijke goedzak was, ook al was hij dertig kilo aan spieren en kaken, en die mensen zeiden dingen als: *ja, het zijn de baasjes hè, het gaat om de baasjes*. En ik dacht daarover na, elke keer als er zoiets gezegd werd; dat dit baasje pislank was en dat Rocky elk hondje in het park zou verscheuren als ie op dit baasje zou letten.

Al die boosheid.

Ik probeerde in die dagen iets te schrijven over de dag dat Ron opstond tegen de vriend die onze moeder had, ik wilde er een toneelstuk van maken misschien, maar ik wist niets van toneel. Toneel was niet iets waar mensen als wij naartoe gingen vroeger, als ik Ron zou vertellen dat ik naar een toneelstuk ging kijken, zou hij me uitlezen, meneertje vwo, en ik had een tijd gedacht dat ik daar los van was, dat ik uit die wereld was gestapt waar toneel als iets voor flikkers werd gezien, maar toen ik met dat stuk begon en een keer in het theater zat om te kijken hoe zoiets eruit zou zien, vond ik iedereen op het toneel belachelijk, ook al wilde ik het niet belachelijk vinden. Dat was die wereld, Rons wereld, niet de mijne. Dus ik deed mijn best op mijn stuk en ik probeerde me voor te stellen hoe het eruit zou zien. Het moest een feestje zijn in een kleine woning, veel jongens van zestien, zeventien jaar, een paar meisjes, en een kleinere jongen, en zijn grote broer die zijn zestiende verjaardag vierde en hun ouders in de keuken; hun moeder en haar vriend. En haar vriend moest een grote gemene klootzak zijn, maar die kleinere jongen moest maatjes met hem zijn en hij moest alleen groot en gemeen doen tegen de moeder en de jarige. Ik probeerde een paar dialogen te schrijven, maar de ene keer werd het te pompeus, de andere keer te subtiel. Ik wist niet meer hoe ik het deed, het sussen, ik deed het, ik probeerde elke keer de boosheid weg te halen, want elke keer dat het lukte was een keer minder dat we naar de klappen moesten luisteren, maar ik wist niet meer hoe ik het deed. En ik wist ook niet zeker meer wat de waarheid was over die avond van Rons verjaardag, of ik het me niet verkeerd herinnerde omdat Ron het verhaal zo vaak had naverteld dat ik zijn versie was gaan geloven. In Rons versie was Ron de held die Erik eronder kreeg met geweld, maar ik denk dat het anders was, dat Ron wel klappen gaf toen Erik net een keer te vaak een kutopmerking had gemaakt, maar dat Erik niet al te veel terugdeed, dat ie op dat moment zag dat het mooi was geweest bij ons en dat ie weg moest. Hij had ons stukgemaakt.

In die jaren daarna zat ik in het verbond dat we met z'n drieën hadden, het verbond tegen Erik, wat zouden we doen als we 'm zouden zien, en wat was het toch goed dat Ron 'm had aangepakt – maar ik miste Erik, en dat wilde ik niet zien, want Erik had m'n moeder in elkaar geslagen. Maar ik miste 'm

wel. En Ron deed niets anders dan maar blijven herhalen dat het allemaal mijn schuld was, omdat alles met Erik er niet was geweest als ik niet had staan janken.

In die eerste dagen na dat gezeik met die keuken verwachtte ik half dat Ron me zou bellen en wist ik tegelijkertijd dat ie dat niet zou doen, en de ene dag vond ik dat prima en de andere dag was ik pislinc op 'm.

Toen ik twee weken later langsging bij tante Mia in haar aanleunwoning lag er een envelop met vijftienhonderd euro met mijn naam erop.

Tante Mia keek naar het geld en zei dat ie wel voor me wist te zorgen, die Ron. Ja, die jongen zorgt wel voor zijn kleine broertje.

Een week daarna stond er een grote gast in mariniersuniform voor mijn deur die zei dat hij zijn hond kwam halen. Hij zei het niet op een aardige manier. Rocky sprong heen en weer, van mij naar die grote gast en terug, alsof de twee geweldigste personen ter wereld in het gangetje van mijn flat stonden; het was een feest, vond die suffe hond.

Ik ging even bij 'm op m'n knieën, drukte een kus op dat grote bottige hoofd en zei 'm gedag. Dag domkop.

KEVIN

10 SEPTEMBER 2012

Kevins vader vergat zijn dertiende verjaardag. Op zijn veertiende en zijn vijftiende verjaardag zaten ze weer bij McDonald's en herhaalde zijn vader min of meer hetzelfde praatje, over vrouwen die te graag wilden, maar vooral over zijn moeder, dat zijn moeder wel weer niet zou bellen, en op die vijftiende verjaardag zei zijn vader dat zijn moeder hem kapot had gemaakt, *je moeder heeft me kapotgemaakt, jongen*, en Kevin zag dat daar veel te veel drama in zat.

In die jaren redde zijn vader nog vier vrouwen, treurige gevallen die hij in de kroeg tegenkwam als hij een keer kon zingen voor geld, vrouwen zoals Marjan vóór hen, vrouwen die teleurgesteld waren in het leven, en zo vond Kevin ze in huis, de ochtend na een optreden van zijn vader, teleurgesteld, en van een van de vrouwen lichtten de ogen op toen ze hem zag, en dat was een paar maanden leuk, maar bij de anderen werden de ogen doffer toen ze zagen dat hun vers aan de haak geslagen zanger een kind had, en dat maakte zijn vader niet uit. Hij redde wat er te redden viel, maar lang hielden ze het niet vol, de geredde vrouwen, want zij waren slecht en Kevin zorgde ervoor dat zijn vader dat zag, door ze net zo lang uit te dagen tot hij een kutjong was of een hoerenkind, tot zijn vader een slappe zak was die geen kinderen kon opvoeden, en zijn vader vond dat nooit zo erg allemaal, omdat dat redden allemaal mooi was, maar het moest niet te lang duren, waarschijnlijk.

Er was er nog een, Fran, en dat was er juist een die zijn vader en hem wilde redden, en ze verhuisden naar haar woning, maar dat duurde ook niet lang, een half jaar, misschien iets langer. Zijn vader had Kevin de schuld gegeven van het stuklopen van die laatste relatie, omdat hij verkeerde dingen had gedaan, een inbraakje, een paar winkeldiefstallen, rondrijden op een gestolen scooter terwijl ie nog geen zestien was, en hij was gepakt en hij had een taakstraf gekregen en de reddende vrouw vond het toen niet leuk meer om te redden. Kevin had zelf niet echt een verklaring voor zijn slechte gedrag, maar hij had wel gezien dat zijn vader eindelijk iets begreep van wat hij deed; dat gemiep met computers, daar had ie niks mee, maar rondrijden op een scooter terwijl je nog geen zestien bent – dat begreep zijn vader. Zijn vader begreep

dan weer niet hoe het hem lukte regelmatig uit de klas te worden gestuurd of gewoon thuis te blijven en dan toch goede cijfers te halen; zijn gemiddelde was niet hoog, maar met de proefwerken die hij maakte, haalde hij meestal wel een negen, soms een tien, dus hij kwam met een beetje rekenwerk nooit onvoldoende te staan.

De meeste jongens die regelmatig de klas uit moesten, hadden een reputatie waar ze iets mee konden, iedereen op de gangen wist dat dat jongens waren voor wie je moest uitkijken of met wie je kon lachen, maar Kevin was – ongemakkelijk. Niemand keek uit voor hem, niemand moest lachen met hem.

Kevin kwam op school, deed bijdehand als ie een leraar dom vond, zat bij de computers als ie geen zin had in een les, en ging weer naar huis. En huis was een tijdje bij Fran, die een woonboot had in Noord, en daarna was het weer in Geuzenveld.

Kevin vond het een beetje jammer dat ze weggingen bij Fran, maar ook weer niet heel erg. Gelukkig hadden ze hun eigen woning aangehouden; zijn vader had werk toen, het was een jaar met werk, dus ze konden de huur toen opbrengen en ze hadden nog een plek om naar terug te gaan.

Toen ze in hun eigen woning zaten, zeurde zijn vader er nog een paar keer over, zo heb ik je niet opgevoed godverdomme, en we hadden iets goeds maar je hebt het verpest, en Kevin zei sorry en dat het hem speet, maar zijn vader praatte weer tegen 'm, en dat kon ie wel eens vergeten als ie vrouwen aan het redden was. Of als hij zelf gered werd.

Kevins verjaardag was een paar weken nadat ze terug waren van Fran en zijn vader klaagde dat hij niet meer wist hoe vrouwen werkten; hij zei nog een keer dat het allemaal door Kevins moeder kwam.

Kevin legde zijn hamburger terug in het vloeipapiertje en zei niets. Hij zei meestal niets als zijn vader over zijn moeder begon.

Je bent een stille, hè? zei zijn vader.

Ik zeg alleen iets als het nut heeft.

Je vader helpen heeft nut, hoor. Gewoon even wat medeleven tonen.

Oké, zei Kevin. Ik vind het erg voor je.

Wat vind je precies erg voor me?

Kevin zei een tijdje niets. Ik weet het niet precies, zei hij, maar ik denk wel dat ik meeleeft.

Dat is alles waar ik om vraag, zei zijn vader. Een beetje medeleven. Hij zei

dat ze over twee weken een cadeau zouden gaan kopen. Ik ben blut nu, maar over twee weken is er salaris. En volgend jaar krijg je een scooter van me.

Dat is goed, pa.

Ik meen het.

Ik zei ook dat het goed was.

Ik beloof het, en je moet onderhand weten dat ik mijn beloftes nakom. Hij vroeg Kevin of ie nog naar school wilde. Dat ie 'm dan zou brengen.

Kevin zei dat ie geen zin had.

Oké, zei zijn vader.

SANDRA

26 NOVEMBER 2013

Sandra had haar witte winterjas aangetrokken en liep vanaf huis in het Bluebanddorp over de bult van de brug waar het bordje stond: Welkom in Osdorp. Daarna kwamen de kleine lage huizen weer en nog wat verder de flat met bejaarden en Snack 88 waar Chinese jongens met korte vingers achter de vitrine stonden en het pleintje met winkels waar niks meer was behalve een pizzatent en een hoortoestellenwinkel.

Vandaag zou ze een extra lange dag alleen hebben; vanavond zou er voetbal op tv zijn en Marco was daar nerveus voor, hij had gezegd dat het een belangrijke wedstrijd was, Ajax tegen Barcelona, en dat ze maar bij haar ouders moest gaan eten en dat ie haar pas om elf uur 's avonds wilde zien.

Dat is goed, zei ze in zichzelf toen ze daarover nadacht. Maar ze vond het niet goed; ze had liever dat het allemaal wat eerder gebeurde, dat ze thuis zou komen en dat ze zou weten waar ze aan toe was. Maar ze zei nog een keer tegen zichzelf dat het goed was.

Ze bleef even staan op de kruising van de Pieter Calandlaan en Hoekenes. Ze liep Hoekenes op, langs de kleine villa's aan het water, en een paar honderd meter verder stak ze linksaf de fietsersbrug over, liep door het smalle park en in de Roosje Vosstraat ging ze het tweede kleine huisje binnen.

In de woonkamer knoopte ze haar jas los. Er was opgeruimd, dat maakte het werken makkelijker. Ze liep naar het keukentje en zette de waterkoker aan. Ze kon ervoor kiezen niet veel meer te doen dan stofzuigen; het was geen werk-werk, het was een afspraak met onduidelijke regels. Ze had met Marco afgesproken dat ze een dag per week niet thuis hoefde te zijn. Samen hadden ze besloten dat het de dinsdag zou zijn, en ze had met haar oom afgesproken dat ze dan in zijn huis mocht omdat hij op de dagbesteding was, als ze alleen een beetje schoon zou maken. Marco wilde dat ze ergens was met een vast nummer. Hij vertrouwde haar mobiel niet, of eigenlijk: hij vertrouwde haar niet. Met haar mobiel kon ze opnemen en zeggen dat ze op plek X was terwijl ze op plek Y zat. Dus hij belde haar mobiel nooit. Hij zou dan liever wachten tot ze thuis was om uit te leggen waarom ze niet op de plek was die ze hadden

afgesproken. Dus dit was de beste oplossing geweest, de vaste telefoon van haar oom, en zo deden ze het al een jaar of langer.

Ze maakte schoon wat er schoongemaakt moest worden, en daarna zette ze de grote tv en het karaoke-apparaat aan. Het apparaat was een soort dvd-speler met twee microfoons, en haar oom had vier dvd's liggen, elk met twintig liedjes. Elke dinsdag zong ze waar ze zin in had, en de liedjes waar ze zin in had waren een min of meer vast lijstje geworden, met *The Greatest Love of All* als laatste; daar kreeg ze kracht van, vond ze zelf, of vertelde ze zichzelf, maar ze moest altijd huilen als ze klaar was en de schijfjes opruimde.

Ze liep door het huisje om te zien of er meer nodig was dan stofzuigen. Voor in het huisje stonden een bank en een salontafel, achter stond een bed. Ze trok het dek strak, gaf nog een klopje na. De vorige week had ze de ramen gedaan, dus dat hoefde pas over een maand of langer. De wc, die moest, en misschien het plankje in de badkamer waar haar oom zijn tandenborstel en zijn deodorant had staan. Ze trok aan het koord van het licht in de badkamer, keek naar de wc en het plankje, trok het licht weer uit en liep naar de waterkoker. Met een grote kop thee ging ze op de bank zitten, en ze zag het briefje dat op de vloer gewaaid moest zijn toen ze binnenkwam. Ze pakte het op en las de korte zin die haar oom had geschreven: *niet meer zingen aub de burens hebben geklaagd* – zonder punt achter de zin. Ze keek een tijdje naar de plek waar de punt had moeten staan en daarna hilde ze. Ze hilde een half uur, afwisselend zacht en dan met veel geluid en drama omdat ze vond dat ze daar recht op had, en toen stond ze op, trok haar jas aan en verliet het huis en het vaste telefoonnummer.

Ze ging dieper Osdorp in, naar de Baden Powellweg, langs het fietspad naar het laatste stukje Tussen Meer. Het regende zacht en ze merkte dat ze al die tijd haar schouders opgetrokken had, maar ze zag geen reden te ontspannen. Op het Dijkgraafplein, in de gaanderij onder de flat, zat een winkel met kleding in veel verschillende kleuren, een etalage met paspoppen die van piepschuim waren gemaakt, en op een van de poppen had iemand met een stift een gezichtje getekend. Ze bleef een etalage vóór de kledingwinkel staan, twijfelde of ze door zou lopen, wist niet zeker of ze al gezien was, maar ze was gezien; haar zus kwam naar buiten en zei dat ze dan maar binnen moest komen.

Sandra haalde haar handen niet uit de zakken van haar jas en bleef in het midden van de winkel staan. Haar zus was achter haar toonbank gaan staan, háár handen lagen op het witte oppervlak van de toonbank, ze haalde diep adem en ze ademde niet uit, alsof ze vond dat de ander moest beginnen voor ze haar adem los kon laten.

Sorry, zei Sandra.

Ik koop niets voor sorry, zei haar zus. Wat is er nu aan de hand?

Niets, zei Sandra, of niets speciaals, gewoon alles.

Gewoon alles, zei haar zus, net als de vorige keer, en de keer daarvoor.

Oké, zei Sandra, als het zo moet.

Ja, zo moet het, zei haar zus.

Ik ga, zei Sandra, en ze liep naar de deur.

Nou, dan zie ik je over een jaar weer?

Sandra gaf geen antwoord, trok de deur open, ging weg.

Ze liep terug over Tussen Meer. Op een straatklok zag ze dat het twaalf uur was geweest, dus hij zou nu al gebeld hebben. Op het Osdorpplein kocht ze een appelbeignet die ze naast de kraam opat. Ze aaide een van de beeldjes van de rennende lammetjes bij de fontein. Een huisdier, dacht ze, een huisdier zou helpen. Een huisdier zou spanning wegnemen, een hond, zoals vroeger met Rocky; als ze niets te zeggen hebben zouden ze naar het huisdier kunnen kijken en iets zeggen over wat het huisdier dan aan het doen was: kijk, hij eet. Zoals ze met Rocky deden. Ze wist dat er een dierenwinkel zat, aan de linkerkant van het plein.

Er zaten puppy's achter het raam van de dierenwinkel. Ze keek er een tijdje naar, kleine hondjes van een onduidelijk ras, over elkaar klimmend om haar aandacht te krijgen. Eén hondje bleef in een hoek zitten en ze wist dat ze nooit dat hondje moest kiezen – kies het hondje dat naar je toe komt – maar ze kwamen allemaal naar haar toe, behalve dat hondje, en ze wist niet hoe ze anders een beslissing moest maken; ze vond het ene hondje niet specialer dan het andere hondje. Ze liep naar binnen en kocht het hondje dat in de hoek bleef zitten voor driehonderd euro, zei dat ze alles al thuis had toen de verkoper vroeg of ze geen halsband en riem nodig had. Ze kreeg een tasje met een inentingsbewijs mee en ze nam het hondje onder haar arm. Het maakte geen geluid.

Buiten rook ze aan het hondje. Daarna gaf ze het een kus. Ik noem je Goofy, zei ze. Ze liep om het plein heen, met de trambaan mee naar de Sloterplas. Ze kwam langs de flats van Ruimzicht, over het pad door het gras langs de waterkant. Hier had ze gezwommen, een zomer in haar jeugd; iemand van de groep had gezegd dat je hier goed kon zwemmen en daarom werd het de plek voor die zomer, en ze herinnerde zich dat Anneke Grönloh

in een van die flats had gewoond, die hadden ze een paar keer haar honden zien uitlaten, twee heel grote honden. Anneke Grönloh was toen al niet heel bekend meer. Zo groot word jij vast niet, zei ze tegen Goofy, en ze hield het hondje met gestrekte armen voor zich uit, zodat ze het kon aankijken.

Het hondje had bruine kraaloogjes zonder veel leven. Het keek weg na een paar tellen, begon te worstelen om los te komen.

Nee, zo groot word jij vast niet, kleine baby. Ze zette het hondje op het pad en liet het voorzichtig los. Het rende onmiddellijk weg, naar de parkeerplaats tussen de flats en het kroop onder een geparkeerde auto. Sandra ging op haar knieën bij de auto zitten. Goofy, zei ze, Goofy! Ze keek onder de auto, maar zag het hondje niet. Ze stond op en ging bij de volgende auto op haar knieën, maar Goofy zat ook niet onder die auto. Ze stond weer op, gehaaster nu dan de eerste keer en knielde bij alle auto's op de parkeerplaats, en daarna liep ze vlug door naar de parkeerplaats bij de volgende flat, en ze wist dat het hondje niet onder een auto hoefde te zitten, het was onwaarschijnlijk zelfs, het had nu alle kanten op kunnen lopen, maar ze moest onder iedere auto kijken, omdat ze de gedachte dat een geparkeerde auto die wegreed over Goofy zou rijden niet kwijt kon raken. Goofy, bleef ze zeggen, Goofy, maar niet hard, omdat ze zich schaamde dat ze het hondje kwijt was geraakt terwijl ze het net had gekocht. Toen ze de laatste auto op de laatste parkeerplaats had gehad, bleef ze op haar knieën zitten en ze huilde met haar handen op haar bovenbenen. Het plastic tasje met het inentingsbewijs zat om haar pols.

Ze keek om zich heen terwijl ze huilde, en na een minuut pakte ze haar mobiel en ze belde Mo.

Waarom bel je?

Omdat ik mijn hond kwijt ben, zei ze snikkend. Kan je mijn hond komen zoeken?

Nee, dat kan ik niet. Ik begrijp niet waarom je belt. Hou op met bellen.

Kan je me echt niet helpen?

Nee, ik kan je nergens mee helpen. Ik begrijp niet waarom je mij steeds belt als je denkt dat je hulp nodig hebt.

Ik weet het ook niet.

Hou op met bellen, oké?

Ik denk dat het komt omdat je weet wat onze problemen zijn, zei ze, en daarna huilde ze nog even hoorbaar.

Jezus. Sandra. iullie problemen komen door mii. Loop niet zo het

slachtoffer uit te hangen. Los je problemen zelf op. Je bent gestoord dat je mij steeds belt als er iets mis is.

Ik heb niemand anders, zei ze.

Zoek het lekker uit, zei Mo, en hing op.

Ze huilde nog even door. Toen ze daar klaar mee was, stond ze op en ze liep naar de houten brug die het park in ging. Je bent gestoord dat je mij steeds belt, had Mo gezegd. Maar het was wat ze gezegd had: hij was de enige die wist wat er bij haar en Marco thuis gebeurde, hij had het hardop gezegd toen hij weer een keer had aangebeld om geld te halen en zichzelf naar binnen had geduwd, roepend dat ie dan de tv mee zou nemen, en Marco zei dat ie op moest flikkeren terwijl ie de kamer binnenstapte en Sandra huilend zag staan, haar pols vasthoudend om de pijn weg te drukken – was je net bezig je vrouwtje te mishandelen dan? Ze had zich eerst heel erg geschaamd zoals ze zich schaamde naar de hele wereld, en daarna was alle schaamte weggefallen, voor Mo; ze had de schaamte nog nodig voor de wereld omdat de wereld alleen een vermoeden had, maar Mo wist het. Dus ze belde hem als Marco niet thuiskwam of als hij juist wel thuiskwam en hij nog even met de hond ging lopen, of als het geld al op was en ze nog boodschappen moest doen – niet dat ze verwachtte nog meer geld van hem te kunnen lenen, maar als het geld op was, was het haar schuld, dus het ging niet over het geld, eigenlijk.

Maar Mo kon haar niet helpen.

Ze ging over het pad langs het water van de Sloterplas en ze keek alleen maar naar het asfalt voor haar; nu ze weg was gelopen van Ruimzicht, was ze plotseling bang geworden dat ze het hondje alsnog zou vinden en probeerde ze niet naar het gras en de struiken te kijken. Ze bleef even stilstaan om het plastic tasje met het inentingsbewijs in een vuilnisbak te stoppen. Ze keek nog een keer naar het pad achter haar; als Goofy nu achter haar aan was gelopen, had ze het hem vergeven, maar hij was niet achter haar aan gelopen. Ze knikte. Oké, zei ze, en liep door.

Het was haar gelukt de hele weg te lopen zonder op te kijken tot ze uitkwam bij het stuk dat ze zelf de boulevard noemde, de hoge muur die uit het water van de Sloterplas rees. Daar ging ze bij de reling staan. Ze zag de flats van Ruimzicht aan de overkant en ze volgde met haar ogen de weg die ze had gelopen. Daarna keek ze naar het water onder haar, naar de bocht in de muur waar drijfvuil lag, langzaam en flauw golvend; alles wat ooit in de Sloterplas was gevallen, zou uiteindelijk hiernaartoe drijven. Ze staaarde naar het vuil en zag plastic flessen en flesjes, plastic zakken die zich als een walvis hadden gevuld met water. en even dacht ze dat ze het ruggetje van een nunnv

zag, maar ze wist meteen dat ze het zich verbeeldde, zoals ze altijd wel een grijnzend gezicht kon zien als ze vroeger naar het granieten aanrecht in de keuken keek; het was gewoon nog een plastic zak, zoals de witte zak die ernaast dreef haar eigen rug in haar witte winterjas kon zijn. Dat zou wat zijn, zei ze hardop, en daarna dacht ze het: dat zou wat zijn, Goofy en ik naast elkaar in het water. Maar goed, zei ze, maar goed, het gaat gewoon door.

Op de plek waar ze stil stond lagen wat losse stenen naast haar voeten; of stenen: het waren scherven, stukken van een kapotte grindtegel. Ze pakte er een op, woog het stuk in haar hand, en hield het boven het water onder haar. Ze liet het stuk tegel los en ze keek naar de plons. Het volgende stuk tegel dat ze pakte was bijna vuistgroot; ze kon haar vingers er net niet helemaal omheen sluiten. Ze was benieuwd naar de plons, maar ze liet niet los; ze stak het stuk tegel in de zak van haar winterjas, en ze voelde haar jas scheefzakken.

Ze liep verder, over de boulevard, onder het café door, langs de Oostoever, en over de Johan Huizingalaan. Toen ze weer bij de Pieter Calandlaan was, ging ze links, naar het rijtje winkels waar de Febo en Gebroeders Winter zaten en nog wat andere winkels die altijd van samenstelling wisselden omdat niemand het lang volhield op dat stuk. Ze wist dat er een winkel met apparaten was waar ze nog nooit binnen was geweest.

Er stond een verkoper achter de toonbank, een Turk, en toen ze vroeg of hij karaoke-apparaten had, liet hij een model zien dat leek op het apparaat dat haar oom had staan. Het was 69 euro en ze kocht het. Toen ze buiten stond, keek ze naar het apparaat. Ze zou naar huis kunnen lopen nu en zeggen dat ze een verrassing had en dat volhouden, ik heb een verrassing, ik heb een verrassing, ik heb een verrassing en nee ik kon de telefoon niet opnemen toen je belde maar ik heb een verrassing sorry voor de telefoon maar ik was buiten maar ik heb een verrassing sorry voor het geld maar kijk naar mijn verrassing sorry sorry sorry. Ze haalde diep adem. Ze duwde de deur van de winkel weer open met haar schouder en de Turk achter de toonbank zuchtte toen ze zei dat ze het apparaat toch niet wilde. Ze zette de doos op de toonbank, voorzichtig, als iets wat niet van haar was.

Tegoedbon, zei hij.

Nee, zei ze, nee, ik moet het geld terug hebben.

Tegoedbon, herhaalde hij.

Ze beet op haar lip; huilen was misschien onvermijdelijk maar hij zou denken dat ze het expres deed als ze nu al begon. U begrijpt het niet, zei ze, ik

heb een fout gemaakt. Ik had dit apparaat niet nodig, maar ik heb het geld wel nodig.

Ik heb het geld ook nodig, zei de verkoper.

Ze keek naar de doos tussen hen in.

De verkoper keek er niet naar. Hij keek alleen naar haar.

Mijn man, zei ze. Het was het begin van een zin die ze niet af kon maken. Mijn man, herhaalde ze nog een keer.

Ik kan u een tegoedbon geven, zei de verkoper.

Ze knikte. Ze legde even een hand op de doos. Ik moet een verhaal verzinnen voor mijn man. Mijn man – er is voetbal vanavond en hij is altijd, hij is altijd *moeilijk* als er voetbal is.

De verkoper knikte. Er is voetbal, zei hij. Ajax speelt tegen Barça.

Ja? Ja. Bent u ook voor Ajax?

De verkoper reageerde daar niet op.

Mag ik een tegoedbon? vroeg ze.

De verkoper boog naar zijn kassa toe en pakte een bonnenboekje en een pen. Hij vouwde een carbonpapiertje tussen twee velletjes en schreef de tegoedbon uit.

Ze nam de bon aan. *1 dvd-karaoke, 69 euro*, stond erop. Ze keek om zich heen, en wees naar een scheerapparaat van 69 euro. Mag ik die?

De verkoper zuchtte. Mevrouw, zei hij, dat had u ook meteen kunnen zeggen.

Ik wil graag dat scheerapparaat.

De verkoper pakte het scheerapparaat.

Wilt u een tasje?

Graag.

Hij stopte het scheerapparaat in een wit plastic tasje.

Ze liep naar buiten, en voor de deur wachtte ze een minuut. Toen draaide ze zich om en liep weer naar binnen. De verkoper stond achter, maar kwam na een paar tellen de winkel in. Hij stond kort stil toen hij haar zag, liep toen verder de winkel in. Waar kan ik u mee helpen?

Ik heb me bedacht, zei ze. Ik wil dit scheerapparaat niet. Kunt u een

tegoedbon schrijven? Ze namde het scheerapparaat uit het tasje en ze stopte het tasje in haar jaszak, bij het stuk tegel.

De verkoper zuchtte weer, drukte zijn kassa open en pakte de bon waar op stond *1 dvd-karaoke, 69 euro* en legde die op de toonbank.

Nee, zei ze, ik wil een bon met *1 scheerapparaat, 69 euro*.

Maar het gaat om die 69 euro, zei de verkoper.

Nee, zei ze, het gaat om dat scheerapparaat.

Hij schudde zijn hoofd en schreef een nieuwe bon.

Dankuwel, zei ze, en keek ernaar met enige tevredenheid. Bent u Turks?

Ja, zei de verkoper.

Mijn man heeft een hekel aan Turken, zei ze. Ze liep de winkel uit zonder om te kijken en toen ze buitenstond, keek ze goed om zich heen. Ze zag geen hondje, en dat had ze ook niet verwacht.

MO

26 NOVEMBER 2013

In de Comeniusstraat zette Witte Mo zijn bus aan de kant, tussen twee straatlantaarns in. Hij had voor zijn moeder de tv aangezet op de zender waarop Ajax tegen Barcelona te zien was, omdat ze daar van hield, en hij was weggereden zonder de tijd te nemen goed te gaan zitten; hij zat in zo'n periode waarin ie zichzelf had aangeleerd in te stappen, weg te rijden en in zijn spiegel te kijken om te zien of er iets achter hem gebeurde. In zulke periodes dacht ie een tijdje dat ie een grote jongen was die interessant kon zijn voor – voor wie dan ook. Maar er gebeurde nooit wat, en zijn verkeerde idee over zijn eigen grootheid zou niet veel later weer wegebben, hoewel dat verkeerde idee nu wat vaster in zijn hoofd zat; hij was bezig een grotere locatie te regelen, hij had zijn handel tot dan toe gedreven vanuit de kleine garage die bij zijn moeders woning hoorde en hij had een grotere ruimte gevonden, achter de Osdorper Ban, en het zag ernaar uit dat dat zijn nieuwe plek zou worden. Een grotere ruimte betekende meer handel, met meer handel zou hij een grotere jongen worden.

Hij klikte het lampje boven zijn spiegel aan en zocht in de zakken van zijn jas. Hij vond zijn zwarte notitieboekje. Het boekje was gehavend. De hoeken waren afgebot en het was al een paar keer nat geweest en opgedroogd. Hij had het boekje zeven jaar geleden gekocht om zijn schuldenaren bij te houden; dat was toen nog een goed plan geweest. Hij wilde het klein houden, en dat was gelukt, maar de twee schuldenaren die hij had waren waardeloos; ze konden niks terugbetalen. De eerste stond op de eerste bladzijde, de tweede stond op de tweede bladzijde, en de bladzijdes daarna waren voor de mutaties van de schuld van de eerste schuldenaar. De tweede schuldenaar was heel standvastig geweest in zijn schuld.

Hij pakte zijn telefoon en belde zijn informantje. Simon van Café Huizinga lachte in zijn telefoon en zei dat Ron al weken aan zijn hoofd aan het zeiken was of ie een keer mocht komen zingen. Voor maar honderd euro, zegt ie dan, voor maar vijftig euro, voor maar twintig euro.

Simon lachte, en Mo lachte mee.

Simon zei dat ie van Ron in ieder geval niet veel hoefde te verwachten. Mo zei dat ie dat al heel lang wist. Luister, zei hij, als je iets anders hoort over Ron of Marco, gewoon even bellen, goed? Dan zit er ook iets voor jou in. En als iemand aan de bar een vuurwerkpakketje zoekt, kan je ook bij mij terecht, hè. Een euro per verkocht tientje voor jou.

Ron, zei Witte Mo hardop toen hij had opgehangen. Fokking Zingende Ron.

Hij stopte zijn boekje terug in zijn jaszak. Hij keek in zijn spiegel, liet een auto voorbij rijden en trok op. Fokking Ron.

Hij reed de Johan Huizingalaan op en reed om de Sloterplas heen naar de drie hofjes die aan het jachthaventje lagen; hij vergat altijd in welk hofje Ron woonde, maar het was het eerste, hij herkende het toen hij het zag, het eerste, en hij woonde in het blok dat in het midden stond.

Er brandde licht op twee hoog, dus hij was thuis. Mo belde aan, de derde bel van onderen omdat de eerste bel de begane grond was. De deur sprong open en hij ging met twee treden tegelijk de trappen op. Op twee hoog stond de deur van Rons woning open. Hij ging naar binnen en hij hoorde stemmen in de woonkamer. Er zaten zes Polen op twee driezitsbanken. Ze hadden halveliterblikken Euroshopper-bier op de salontafel staan. Ze rookten zware shag en ze praatten met elkaar en ze keken niet naar Mo.

Gasten, zei Mo. Gasten!

Twee van hen keken naar hem, de anderen bleven praten.

Waar is Ron?

De twee bleven hem aankijken.

Ron, herhaalde hij, de bewoner, de eigenaar. The boss, zei hij, en hij wees op de vloer, draaide daarna een rondje met zijn vinger, om aan te geven dat hij niet de benedenbuurman bedoelde.

Een van de twee deed een aha, en hij pakte zijn telefoon, een oude Nokia. Hij zocht er even in en hield 'm toen omhoog.

Mo pakte de telefoon en drukte op het groene knopje. De Pool was even verward – waarschijnlijk wilde hij alleen het nummer aan Mo laten zien, maar hij haalde zijn schouders op en zakte terug in de bank.

Mo hoorde een telefoon overgaan, en Ron nam op.

What do you want, vroeg Ron.

Ik wil je aflossing, zei Mo. Hij liep de woonkamer uit en ging in de kleine keuken staan. Het aanrecht stond vol met nog meer hierhlikken.

O, zei Ron, hee, Mo.

Hee, Ron. Waar zit je?

Nou ja, niet thuis.

Nee, niet thuis, maar ik ben wel aangenaam verrast. Als je je huis verhuurt aan zes Polen, verdien je geld. Dus waar ben je?

Ik ben de wedstrijd aan het kijken. Ajax tegen Barcelona. En Ajax speelt goed. Kan dit niet een andere keer?

Ik geef je aan voor onderuur, zei Mo.

Ron was een moment stil en toen zei hij dat hij over een halfuur in het café op de hoek van de Rendorpstraat zou zijn.

In het café bestelde Mo een cola en ging aan een tafeltje zitten. Het tafeltje had een kleed van dik tapijt en er stond een bloemstukje op. Aan de korte kant hing een scherm en op het scherm zaten mannen over voetbal te praten.

Hij zag buiten Rons oude Renault Fuego achter zijn eigen auto stoppen. Ron liep langzaam de brede stoep over, alsof er niks aan de hand was. Mo zag hem spugen, door zijn voortanden; zo'n beweging waar je je mondhoeken bij optrekt en naast je eigen schoenen spuugt.

Ron kwam binnen, keek kort naar het tv-toestel dat boven de deur op een plank stond. De wedstrijd was nog bezig. Hij knikte naar de barman en ging daarna tegenover Mo zitten. Moet je kijken, zei hij, een maat van me is bij de wedstrijd, in het stadion, en er is iemand in die betonnen gracht geflikkerd. Hij pakte zijn telefoon en liet een filmpje zien. In het filmpje rennen mensen in groene hesjes naar een man die in de gracht van het stadion ligt, met zijn gezicht op het beton, een plas bloed om zijn hoofd. De man is van de tribune gevallen, van vier of vijf meter hoger. In dat moment scoort Ajax en in een zwenkbeweging van het filmpje zijn kort juichende spelers te zien en schreeuwt het stadion. Dan is er een knip in het filmpje en er komen andere mensen in andere groene hesjes met een rolbrancard door de gracht rennen. De mensen met de rolbrancard worden uitgescholden door de mensen op de tribune. Een vrouw roept: *waar blijven jullie nou, tyfuslijers.*

Smerig hè? zei Ron.

In het filmpje wordt de man op een brancard gelegd, en hij wordt weggereden in een ambulance, en de mensen op de tribunes om hem heen klappen voor hem terwijl de wedstrijd gewoon verdergaat.

Mo keek naar buiten. Hoe krijg je het voor elkaar dat die Fuego nog rijdt?

Tiewraps, zei Ron. Hij keek om zich heen. Ik heb hier nog een keer gezongen, zei hij. Op een feestje van een buschauffeur die met pensioen ging.

Ik krijg vierduizend euro van je, zei Mo.

Drieëneenhalf, zei Ron in onmiddellijk protest, het was godverdomme drieëneenhalf –

Rente, zei Mo. Dat is hoe het werkt. Ik zit al zes jaar op mijn geld te wachten, Ron. Zes jaar.

Ik heb geen vierduizend.

Hoeveel heb je?

Ik heb niks.

Je hebt zes Polen in je huis. Vijfhonderd per Pool, drieduizend per maand. Als je ze voor minder dan vijfhonderd in je huis laat, ben je niet goed bij je hoofd.

Honderdvijftig, zei Ron. Ik krijg honderdvijftig.

Mo gaf Ron een korte tik tegen zijn achterhoofd, met vlakke hand. Idioot, zei hij. Hij stond op en zei dat ze nu meer geld gingen halen.

Nee, zei Ron, dat kan niet. Ik krijg het niet direct van hen. Ik krijg het van een aannemer voor wie ik af en toe een klus doe.

Mo keek hem een paar momenten aan. Fokking idioot. Fokking Ron. Die gast krijgt wel vijfhonderd de man van ze.

Nee, zei Ron, hij houdt alleen wat in van hun salaris.

Hoe oud ben je, Ron? Veertig? En je gelooft nog in sprookjes? Die aannemer van je lacht je iedere dag uit. Idioot.

Ron keek naar het tafelkleed. Ik heb het niet, zei hij.

Zes keer honderdvijftig, dan. We gaan negenhonderd ophalen bij die aannemer die je lachend in je kont neukt.

En dan, zei Ron. En dan? Dan heb ik eenendertighonderd schuld bij je en de volgende maand zeg je weer dat het vierduizend is. Dan neuk jij me lachend in m'n kont.

Mo zei niets.

Ron stond op. Rij maar achter me aan, zei hij.

Nee, zei Mo, je rijdt met mij mee.

Ze liepen over de brede stoep naar Mo's busje. Ron keek naar Mo's voeten. Wat is dat met die badslippers? vroeg hij.

Als ik schoenen draag, krijg ik last, zei Mo.

Last waarvan?

Last.

Ze stapten in de bus. Waarheen? vroeg Mo.

Nieuw-Sloten.

Mo startte, draaide, en reed terug naar de Oostoever.

Hij ziet me aankomen, zei Ron, hij ziet me aankomen, nu al vragen om de huur.

Hij neukt je nog steeds lachend in je kont, ook al vraag je nu om de huur. Ik zal je helpen er het dubbele uit te halen.

Nee, zei Ron, nee, dat gaat je niet lukken.

Nee? Mo lachte en schudde zijn hoofd.

Mo, luister, ik ben al een stevige jongen, en jij bent een stevige jongen en een klootzak, maar die gast –

Wat is er met die gast?

Die gast is echt een klootzak. Volgens mij komt ie van het kamp.

Waarom heb je zaken met 'm gedaan dan?

Waarom heb ik zaken met jou gedaan? Godverdomme.

Bij de rotonde bij café Oostoever zei Ron dat ze het ook anders konden doen.

Ik ga niet eens naar je luisteren, zei Mo.

We kunnen het ook anders doen, zei Ron nog een keer. Ik kan voor jou werken.

Voor mij werken? Mo lachte. Hoe zag je dat voor je dan? Ga je zingen op mijn feestjes?

Dit, ik ga dit voor je doen.

Gast, ik heb naast jou één andere lul met schuld. Wat zou ik er in godsnaam aan hebben?

Ik zou het echt kunnen. Ik ben wanhopig, Mo, en een wanhopig man kan alles.

Je hebt een wanhopig verkooppraatje voor jezelf, dat in ieder geval. Mo stopte voor het stoplicht waar de Johan Huizingalaan begon. Ik had nooit moeten beginnen met die leningen, weet je dat? Ik dacht dat het makkelijk extra geld verdienen zou zijn, maar het komt erop neer dat er maar twee kneuzen rondlopen die me geld schuldig zijn en blijven. Jij gaat nooit van die schuld afkomen, zei hij tegen Ron, en zo heb ik er nog een. En ik zie mijn investering nooit meer terug. Het wordt tijd dat ik wat benen ga breken.

Laat mij dat dan doen, zei Ron.

Wat?

Laat mij benen breken.

Idioot.

Ik meen het, zei Ron. Ik ben wanhopig, zei ik toch? Ik heb een jongen om voor te zorgen en geen werk. Niemand boekt me en de aannemers nemen alleen die kut-Polen aan. Als ik een keer ergens kan schilderen, is het op contractbasis, dan is het een klus van een week waar ik een rug mee verdien. Niemand neemt je meer voor vast aan. Ik ga nooit meer een baan krijgen. Laat mij werken voor mijn schuld.

Ron, luister. Hoe denk je dat ik mijn investering in jou dan terugkrijg? Dan breekt de ene kneus de benen van de andere kneus en allebei kunnen jullie me niet terugbetalen. Ik rij dit rondje omdat ik het niet zomaar kan opgeven. Omdat ik jullie dat geld niet zomaar cadeau kan doen.

Dat is zo, zei Ron. Je kan het niet zomaar opgeven. Hij leunde voorover in zijn stoel als een kind dat had bedacht naar welke speeltuin ze konden rijden. Je moet iets doen, zei Ron. Je moet nu echt iets doen, anders neemt niemand je meer serieus.

Mo stond stil voor de kruising met de Plesmanlaan. Moet ik jouw benen breken?

Nee, zei Ron, laat mij de benen breken. Ik meen het.

Fokking Ron, zei Mo, en hij trok op toen het groen werd. Wat denk je dat je ermee gaat bereiken? Ik zie m'n geld nooit meer terug.

Ron zakte terug in zijn stoel en zei dat mensen altijd bij iemand anders konden gaan lenen. Zorg dat mensen bang worden en een oplossing gaan zoeken.

Ron, luister, ik heb twee mensen met schuld, en jij bent er één van. Je praat alsof je zelf niet bestaat, mongool. En hoe wil je die ander bang maken? Hè? Wat ga je doen, zingen tot ie gaat huilen?

Ik ben wanhopig, Mo. Ik doe het zo voor je. Ik krijg achthonderd euro bijstand en dat is net genoeg voor m'n vaste lasten.

Je hebt zes Polen in je huis, je hebt meer dan die achthonderd euro.

Die Polen zitten er net twee maanden. En die jongen van me moest ergens anders gaan wonen omdat ik die Polen in huis moest nemen. Maar ik moest wel omdat er weken waren dat ik iedere dag een uitsmijter bakte voor m'n jongen omdat het geld op was. Ik gaf er ketchup bij zodat ie wat groenten binnenkreeg.

Heb je al een keer geld gehad?

Ron zei niets.

Heb je al een keer geld gehad van die kamper die die Polen in je huis heeft gestopt, Ron?

Hij zei dat ie werk voor me zou hebben. Dat ie volgende maand een mooie schilderklus had en dat ik dan de voorman zou zijn.

Fokking Ron, zei Mo. Hij schudde zijn hoofd. Fokking Ron. Voorbij het Slotervaartziekenhuis draaide hij naar rechts. Waar woont die gast?

Ron zei niets.

Mo stampte op zijn rem en Ron klapte naar voren, zijn voorhoofd op het dashboard. Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Jezus man, wat doe je?

Mo gaf Ron weer een tik op zijn achterhoofd. Ben je godverdomme banger voor die kamper dan voor mij, Ron?

Ron hield zijn handen voor zijn gezicht. Ik kan die klus gewoon niet mislopen, Mo. Jezus. Jij wilt toch ook dat ik je betaal? Met die klus verdien ik als voorman een paar ruggen en daarna krijg ik ook geld voor die Polen in m'n huis.

Je gaat me nooit terugbetalen, zei Mo. Nooit. Hij zuchtte. Je bent een domme lul dat je van me geleend hebt, maar ik ben een nog dommere lul.

Je moet ons bang maken, Mo. Je moet mij en die andere gast zo bang maken dat we ergens anders gaan lenen om jou terug te betalen.

Ben jij al bang genoeg om ergens anders te gaan lenen?

Nee, zei Ron.

Zie je wel?

Ik kan het voor je doen. Ik heb een oplossing nodig, Mo. Ik heb echt heel hard een oplossing nodig.

Idioot. Mo trok op en draaide zijn auto de Antwerpenbaan op. Oké, we zijn vlak bij die andere gast, zei hij. Ga die maar eens bang maken.

Ze reden naar het Bluebanddorp, Mo stuurde een van de hofjes in, reed stapvoets, alle plekken waren vol. Hij bleef stilstaan voor nummer 20, zette zijn alarmlichten aan en zei dat hij wel in de auto wachtte.

Wat moet ik doen dan? vroeg Ron.

Jij moet m'n geld ophalen, natuurlijk. Jij wilde benen breken. Ga je gang. Misschien lukt het je al met boos kijken, maar je zei dat je wanhopig was, dus leef je lekker uit.

Ron keek even voor zich uit, boog toen naar voren om nummer 20 te bekijken. Gaat dat nog om die keuken? Hoeveel zijn ze je schuldig?

Mo pakte zijn papiertje en vouwde het open. Marco, zei hij, zesduizend euro, om het af te ronden.

Zesduizend? Dat heeft hij nooit in huis, toch?

Nee, waarschijnlijk heeft hij nog niet eens honderd euro in huis. Maar jij hebt me de ogen geopend, Ron. Ik moet mensen bang maken, en misschien gaan ze dan ergens anders geld lenen om mij terug te betalen. Ik heb het gehad met jullie. Met jou en Marco, en ook met dat domme wijf van hem, dat me opbelt voor elk klein dingetje. Ik heb het gehad. Dus doe je best.

Oké, zei Ron. Oké. Ik heb die Marco nooit gezien, zei hij, alleen zijn vrouw toen we die keuken deden.

Mo zei niets.

Ron haalde een keer diep adem, zei nog een keer dat ie *echt* een oplossing nodig had, en stapte uit.

Mo keek hoe Ron om de motorkap liep en een minuut of langer stilstond voor nummer 20. Hij zag Ron toen aanbellen, nog een keer aanbellen, en hij zag de rechthoek van de donkere deur een streep van licht worden die breder werd toen de deur openging. Mo zag een gestalte, en hij zag Ron praten met die gestalte, en daarna zag hij ze naar binnen gaan, en de deur viel dicht.

Oké, zei Mo, doe je best, en hij schudde zijn hoofd met een lachje, omdat

nij wist dat er toch niets te halen viel.

Hij keek nog een keer in zijn boekje, legde het op zijn stuur, kraste er wat in, zonder iets te veranderen, want er zou niets te veranderen zijn. Kutzooi, zei hij. Hij deed de radio aan, luisterde een half liedje, zette 'm weer uit.

Ron kwam na tien, twaalf minuten de deur uit. De streep licht uit het huisje werd even zichtbaar en verdween, en Ron liep naar Mo's busje. Hij stapte in en Mo keek naar hem.

Heb je gehuild? Heb je nou gehuild?

Hij had geen geld, zei Ron met een trillende stem. Hij haalde diep adem en zei het nog een keer, vaster nu, maar hees: hij had geen geld. Kan je me naar m'n auto brengen?

Dus dit was ons samenwerkingsverband? vroeg Mo. Hier blijft het bij? Ik dacht dat je benen voor me ging breken, Ron.

Ron wreef over zijn hals en zei dat hij hem wel op een andere manier terug zou betalen.

We kunnen nog naar je kamper, zei Mo. We kunnen nog je huur gaan halen.

Ik wil heel graag terug naar m'n auto, zei Ron.

Mo knikte. Hij pakte zijn telefoon uit zijn broekzak en zei dat hij Rons nieuwe nummer wilde. Dat is de pest met gasten zoals jij. Geen geld en iedere maand een nieuw nummer omdat je je oude rekening niet kan betalen.

Ron zei zijn nummer, herhaalde het nog een keer, en Mo zette het in zijn telefoon. Daarna reed hij langzaam weg uit het Bluebanddorp, terug naar de Johan Huizingalaan.

SANDRA

4 DECEMBER 2013

Sandra had Annet gebeld en ze had verteld wat er was gebeurd en haar zus was geschrokken. Ze zei dat ze niet wist wat ze moest zeggen.

Ik wil nu graag met je afspreken, zei Sandra. Zodat je me sneller ziet dan over een jaar.

Ja, zei Annet daarop, of nee, ik weet het niet. Ik heb papa en mama ook al een tijd niet gezien.

Maar daarom kan je toch wel met mij afspreken?

Maar ik heb ze een tijd niet gezien omdat ik boos op ze was vanwege jou. Hoe zij het normaal vonden dat Marco deed wat ie deed met jou. Dus ik ben nogal boos op *jou*, denk ik.

Sandra had daarop gezegd dat ze graag een *high tea* met Annet wilde. Op het Sierplein, bij 't Siertje.

Annet had gezegd dat ze niet wist dat je een high tea kon doen op het Sierplein, en Sandra had gezegd dat ze dat al heel lang een keer wilde doen.

Dus ze zaten die middag naar kleine sandwiches op een torentje te kijken en Annet veegde met haar vinger suiker op het tafelblad bij elkaar. Ik vind het best gek, zei ze, een high tea op het Sierplein. Ze keken samen naar het schaalpje bonbons naast het sandwichtorentje, en daarna keken ze naar buiten, naar een dikke vrouw met kort haar die een snorfiets met fietstassen probeerde te starten.

Annet zei dat ze het ook gek vond dat Sandra haar niet had gevraagd voor de begrafenis.

Ik wilde je daar niet mee lastigvallen, zei Sandra.

Dat is toch geen lastigvallen?

Sandra haalde haar schouders op. Ik dacht dat je hem niet zo aardig vond.

Natuurlijk vond ik hem niet aardig, maar ik kan mijn kleine zusje toch willen hiestaan?

Sandra knikte langzaam, en daarna haalde ze haar schouders weer op.

Hoe voel je je nu?

Sandra zei dat ze heel, heel verdrietig was.

Ik denk dat je iets beter moet acteren als je verdriet wilt uitbeelden, zei Annet.

Sandra's adem stokte, en ze staaarde een paar tellen naar de sandwiches, en daarna zei ze dat ze nog niet zo goed bij haar verdriet kon. Daarna veegde ze in een ooghoek, en zei dat het zo mooi was geweest, de begrafenis. De jongens van zijn regiment hadden de kist gedragen, allemaal in uniform. Het was zo mooi.

Toen ze dat had gezegd, huilde ze.

En daarna, zei ze snikkend, kreeg hij een applaus. Je weet toch dat iedereen heel stil is bij begrafenissen? Nou, mijn man kreeg een applaus. Alsof hij Pim was.

Welke Pim?

Pim. Nou ja, maakt ook niet uit. Het was mooi. Ze glimlachte bij de herinnering.

Annet maakte een vierkantje van de suiker op het tafelblad. En nu?

Ik weet het niet, zei Sandra. Rouwen, denk ik.

Hij terroriseerde je, hè, en terwijl Annet dat zei trok Sandra een nee-gezicht, een nee, dat is niet waar, maar Annet praatte door, ze zei dat Sandra ook opgelucht mocht zijn. Dat er iemand langs was gekomen om haar probleem op te lossen.

Ik vind het niet leuk dat je mijn man *een probleem* noemt.

Je had een probleem met je man, Sandra. Ik weet niet wat hij allemaal met je deed, maar je had een probleem, en ik heb daar ook onder geleden. Ik zag mijn zus niet meer en ik zag mijn ouders niet meer omdat ze het gedrag van mijn zus goedpraatten.

Sandra tilde haar theekopje op, zette het weer neer. Dat is... dat spijt me.

Annet zei dat ze dat fijn vond om te horen. Maar het is nog niet goed. Voor hetzelfde geld stort jij je in de armen van de volgende idioot die langskomt en die zegt dat je niet met mij om mag gaan.

Dat doe ik niet.

Dat zeg je nu.

Nu ben ik vrij, zei Sandra, en ze vond dat ze dat te snel zei, want ze zei: of ik bedoel, ik heb ervan geleerd, ik doe dat niet meer.

Je mag zeggen dat je vrij bent.

Nee, zei ze, nee, en daarna huilend *nee*, en ze zei dat ze zich zo slecht voelde, *zo slecht*.

Liefje, zei Annet, en ze pakte Sandra's handen, je mag je vrij voelen, dat gevoel mag bestaan, je hebt er recht op.

Nee, zei Sandra, ik heb daar geen recht op.

Natuurlijk wel –

Niet! Ze hilde met haar gezicht in haar handen. Daarna keek ze op om te zien of er iemand in de zaak naar haar keek. Een paar hoofden draaiden weg.

Annet veegde de suiker weg.

Sandra zei nog een keer dat ze geen recht had om zich vrij te voelen.

KEVIN

10 SEPTEMBER 2013

Op Kevins zestiende verjaardag haalde zijn vader vijf Polen in huis, maar dat was toeval – dat was niet voor Kevins verjaardag. Ron zei het 's ochtends, dat een aannemer voor wie hij vroeger wel eens werk deed een paar Polen kwijt moest, en hij kon het geld gebruiken omdat niemand meer werk voor 'm had, ook die aannemer niet.

Ze waren een half jaar geleden verhuisd naar het Naerebouthof in Slotermeer, en met een beetje duwen konden er inderdaad vijf Polen wonen, maar dan was er geen ruimte voor Kevin en zijn vader meer.

Ik denk dat we het moeten doen, zei zijn vader, want het gaat om goed geld. En die aannemer zei dat ie dan binnenkort ook werk voor me heeft. En wij kunnen bij tante Mia slapen. Maar het lukt vandaag even niet om naar de McDonald's te gaan, man.

Tante Mia zit in een aanleunwoning, zei Kevin.

We kunnen makkelijk bij haar slapen, zei zijn vader.

Kevin zei dat ie zelf wel een slaappleats regelde. Ik ben zestien, zei hij, met enige nadruk, maar zijn vader knikte alleen maar. Oké, zei hij. Weet je dat zeker?

Kevin zei dat hij het wel leuk vond, een tijdje voor zichzelf zorgen, dat was in ieder geval wat hij tegen zijn vader zei. Toen de Polen ook echt kwamen en zijn vader ze door het huis duwde – you there and you there, er was er maar één die een beetje Engels sprak, en dat was meteen de woordvoerder die Rons aanwijzingen vertaalde – stond Kevin met een sporttas met kleren en schoolboeken in zijn hand in de deuropening van zijn slaapkamer en hij keek naar zijn vader en zijn vader kwam naar hem toe en vroeg of ie het echt oké vond, en Kevin zei dat het iets goeds was, dat hij zijn vader kon helpen door een tijdje voor zichzelf te zorgen. Ik help je graag, pa, want je hebt het niet makkelijk.

Ja, zei zijn vader, nee, dat klopt. Hee, zei hij, weet je wat ik me bedacht? Dat ik op mijn zestiende de vriend van je oma uit huis sloeg, en ik denk dat ik

toen volwassen werd, dat ik toen voor mezelf kon zorgen. Dat heb jij nu ook, jij kan ook op je zestiende verjaardag volwassen worden.

Goeie, zei Kevin. Daarna liep hij langs zijn vader door de gang, duwde nog een Pool weg en trok de deur achter zich dicht.

Hij liep met de sporttas over zijn schouder naar de halte van tram 13 en hij belde het meisje.

Hee schatje, zei het meisje, gefeliciteerd – ik wilde jou bellen maar jij belt mij al.

Dankjewel, zei hij, sorry dat ik je voor was. Mag ik je iets vragen?

Jij mag me alles vragen jongen.

Weet je nog waar we het laatst over hadden? Dat ik misschien een slaappleaats nodig zou hebben?

Ja, zei ze, dat weet ik nog, ik heb het er met mijn moeder over gehad en ze zei dat ze het goed vond maar dat ze niet je kleren ging wassen.

Kevin lachte. Dat vind ik een goeie deal.

Dus je mag komen.

Ben je nu thuis?

Ja, ik ben nu thuis.

Dan kom ik eraan, oké?

Oké. En dan gaan we je verjaardag vieren. We gaan partyen.

COR

29 NOVEMBER 2015

Ik denk dat Kevin de shit die hij met zijn moeder had meegemaakt zelf altijd als levensbepalend heeft gezien. Dat dat weggaan van zijn moeder, die daad, dat moment, invloed had op de rest van zijn leven. Zijn moeder was met mijn broer Ron, ze dacht dat Ron het zou maken, als voetballer of als zanger, ze kregen Kevin, mijn broer maakte het niet, en zij ging weg. Ze kwam een man tegen, een Marokkaan – en het maakte niets uit dat het een Marokkaan was, maar het is iets wat Ron er altijd bij vertelde, dus ik zeg het er ook altijd bij voor het complete plaatje, weet ik veel – en die Marokkaan wilde het kind van een ander niet in huis, dus Kevins moeder liet Kevin achter bij zijn vader en ze hoefde hem niet meer zo nodig te zien.

Misschien dachten we dat het een cultuurding was, dat we er daarom altijd bij vertelden dat het een Marokkaan was. Ik weet het niet.

Kevin heeft dat moment, dat weggaan, altijd gezien als het grote ding in zijn leven, maar ik denk dat al het andere dat erna kwam groter was. Ron was net zo'n slechte vader als zij een slechte moeder was geweest, en ik denk dat Kevin meer schade opliep door bij Ron te blijven dan zijn moeder ooit heeft aangericht door weg te gaan.

Toen ik dat zag gebeuren, nam ik me voor dat ik er altijd voor 'm zou zijn, als een goeie oom, dat ie al genoeg slechtheid meegemaakt had, maar het gaat zoals het gaat met dat soort voornemens.

Ik deed m'n best, ik deed echt wel m'n best, maar omdat z'n vader een lul was zag ik Kevin weinig, en soms zat er een heel jaar tussen ontmoeting A en ontmoeting B. Ik had daar meer aan kunnen doen, maar ik deed het niet.

Een van de excuses die ik had kunnen bedenken was het feit dat ze nooit lang op dezelfde plek zaten, en toen het eenmaal normaal was om een kind met een telefoon te laten rondlopen, had ie nooit lang hetzelfde nummer, omdat ze altijd in de schulden zaten en hij dan weer ergens een telefoon voor die jongen kocht met vers beltegoed en een ander nummer.

Ik had er meer aan kunnen doen, maar ik denk dat ik alleen maar bezig was

met pissig zijn op Ron en daarom indirect op Kevin. Het kind straffen voor de zonden van de vader.

Maar ik denk niet dat Kevin vaak rondliep met het idee dat ie zijn oom zo erg miste, en ik wist ook dat hij mij kon vinden als ie me nodig had. Dat was wat we afspraken toen zijn vader er een tijdje niet zou zijn; dat ie me zou vinden als ie me nodig had. Ik wist toen al dat dat een kutafpraak was, dat dat alleen maar gemakzucht van mij was, maar ik was met andere dingen bezig toen, ik vond dat ik recht had op ruimte, weet ik veel. En die jongen – hij was zo sterk, of ik koos er toen voor om dat sterke te zien en niet te zien dat het een joch van zestien was.

Hij zei toen dat ie zich zou redden, hij kon niet in hun eigen huis omdat ze er een stel Polen hadden zitten, maar hij had een meisje ingepakt, vertelde hij, en hij sliep al een tijdje bij haar en haar moeder, en ik vond dat prima, zette het van me af, en negeerde het zeurende stemmetje dat twee jaar bleef zoemen.

Hij belde me pas toen Ron terug was, of ik kon op die en die vrijdagavond, en of ik nog een auto had. Ik kon op die vrijdagavond en ik had nog een auto, dus hij vroeg of ik naar de Osdorper Ban wilde komen, naar een straatje daarachter.

Ik reed erheen, wat later dan afgesproken, want ik kreeg de kachel in m'n ouwe Toyota niet aan, en het was koud. Ik had er een paar klappen op gegeven, maar dat hielp niet, natuurlijk. Kevin stond op straat te wachten met een schoenendoos in zijn handen en hij liep naar me toe toen hij me herkende. Ik duwde het portier open en hij stapte in, die doos op zijn schoot. Hee man, zei ik.

Hee, zei hij. Ik hoopte dat het in je auto warmer zou zijn.

Ja, zei ik, de kachel is stuk of zo.

Hij zette de schoenendoos bij zijn voeten en trok mijn dashboardkastje open. Heb je nog zekeringen liggen?

Ik zei dat ik geen idee had, maar hij vond een doosje zekeringen, en terwijl we stilstonden verwisselde hij de zekering die ermee op was gehouden. Een paar minuten later werd het warm in de auto. Nu gaan we naar de Noordpier, zei hij.

Net als vroeger, hè? Oké. Vroeger reden we vaker samen naar de Noordpier, toen ie klein was en ik zijn leuke oom.

Zoek er niet te veel achter, zei hij. Ik moest gewoon een plek bedenken.

Een plek voor wat?

Gewoon een plek. En we gaan niet veel verder dan de parkeerplaats.

Oké, zei ik, en ik reed naar de Osdorperweg. Ik zei dat ik niet meer zeker wist hoe ik moest rijden.

Ik kijk wel, zei hij, en hij deed iets op zijn telefoon en hij had een landkaartje op zijn scherm en een grote rode pijl. Hij zei dat ik voorlopig goed reed.

Hoe gaat ie?

Ja, goed. Moe.

Ja? Wat heb je gedaan?

Ik heb doorgewerkt. Doorgehaald en doorgewerkt.

Voor je studie?

Ja, een beetje.

Is je vader nou al thuis?

Ja. Of niet thuis. Hij zit bij Sandra – ken jij Sandra?

Ik keek 'm aan. Sandra, meen je dat? Ja, die ken ik wel.

Je vindt het niet goed, zei Kevin.

Ik zei dat ik al lang geleden was opgehouden dingen van zijn vader goed of niet goed te vinden.

Hij zei dat ik het goed of niet goed mocht vinden. Je mag vinden wat je wilt.

Het kost me echt te veel energie om dingen van je vader goed of niet goed te vinden.

Maar je vindt het niet goed.

Ik haalde mijn schouders op. Ik denk dat het gek is dat je vader bij Sandra zit terwijl hij met jou thuis zou moeten zijn.

We hebben die Polen nog in ons huis.

Die Polen kunnen er ook *uit*, zei ik.

Ik laat ze er niet uit, zei Kevin. Ze brengen geld op.

Jij laat ze er niet uit?

Hij keek me aan en ik bedacht dat hij die zaken geregeld had toen Ron weg

was. Natuurlijk.

Dan laat je ze er niet uit, zei ik.

Maar Sandra is oké, denk ik, zei Kevin.

Ja?

Hij knikte. Ik was van de week bij haar thuis. We gaan een feestje regelen voor m'n pa.

O?

Ja.

Waar?

Huizinga of zo.

Altijd goed.

Hij keek naar me. Dat vind je ook niet goed, hè?

Maakt dat uit?

Je mag vinden wat je wilt.

Ik zei dat hij zelf Huizinga ook niet leuk zou moeten vinden. Ik zei dat hij te slim was voor Huizinga. Voor alles waar dat volk van Café Huizinga mee te maken heeft.

Mijn vader is dat volk van Café Huizinga.

Daar dacht ik over na, of ik iets terug moest nemen of niet. Ik zei: ik mag vinden wat ik wilt, toch?

Ja hoor, zei hij, je mag vinden wat je wil.

Mooi, zei ik.

Maar we wilden dus vragen of jij komt.

We zijn jij en Sandra?

Ja. Pa weet niet dat er een feestje komt.

We reden een paar minuten. We gingen over de Haarlemmerweg, de trekvaart rechts van ons.

Ben je boos op je vader?

Nee, waarom zou ik boos zijn op m'n vader?

Omdat ie je in de steek heeft gelaten.

Hij heeft me niet in de steek gelaten. Ze hebben 'm vastgezet.

Maar wel voor iets wat ie zelf heeft gedaan. Hij heeft een stomme fout gemaakt. Je *mag* boos op 'm zijn.

Je klinkt als iemand van de reclassering.

Oké, zei ik, je bent niet boos op je vader.

Ik zou niet weten waarom ik boos op hem moet zijn.

Oké, dan niet, Kevin.

En ik ben niet te slim voor Huizinga, zei hij.

Jezus, Kevin, je studeert econometrie. Dan ben je te slim voor heel Nieuw-West, man.

Hij keek me aan. Dat is hoe jij je voelt, toch? Met je *boeken*? Hij spuugde het woord uit.

Sorry?

Dat is hoe jij je voelt, zei hij. *Jij* voelt je te slim voor heel Nieuw-West, en daarom heb ik je niet gezien toen pa weg was – ik heb je twee jaar niet gezien terwijl je m'n voogd bent. Was je lekker boeken aan het schrijven?

Ik kneep in mijn stuur. Ik zei dat hij dat – dat heb je zelf aangegeven, je zei dat ik je je gang moest laten gaan.

O ja, zei hij, klopt.

Je hebt het gezegd.

Klopt.

Je wilde toch dat ik je serieus nam?

Klopt.

Fok dat. Echt Kevin.

Hm-m.

Ik nam de weg richting Beverwijk en we zeiden een hele tijd niets. Kevin keek niet meer naar zijn telefoon en ik reed zoals we vroeger reden als we naar Wijk aan Zee gingen.

Ik denk, zei ik, ik denk dat ik je pa gewoon een soort van dwars wilde zitten door niet goed op je te letten.

Prima, zei Kevin.

~ ~ ~

Sorry, zei ik.

Prima.

Sorry.

Ik was zestien. Ik was een kind.

Gast, zei ik, je bent nog steeds een kind. Maar je bent een stuk verder dan heel veel mensen als je nu al ziet hoe fout het was. Echt, *sorry*.

Oké, zei hij, en dat oké klonk veel beter dan de prima's van daarvoor.

Toen we door Beverwijk reden zei ik dat ik het meende, over dat te slim zijn voor Huizinga.

Ja, zei Kevin, het is goed. Je hebt gelijk.

Ik schudde mijn hoofd. Die vijandigheid, zei ik. En wat is er mis met mijn *boeken*? Heb je dat boek van mij gelezen?

Nee, ik lees niet. Alleen studieboeken. Ik heb geen zin in jouw boek, je zeikt de hele familie af.

Dat heeft je vader je verteld zeker?

Hm.

Je vader heeft het ook niet gelezen.

Hm.

Ik ben trots op dat boek en ik denk dat jij er ook iets uit kunt halen.

Hm.

En het heeft mij geholpen het te schrijven. Door – door je te uiten in iets wat je zelf maakt kunt je bepaalde problemen overwinnen.

Kevin keek even opzij, keek me spottend aan. Bepaalde problemen?

Laat maar, zei ik. Ik knikte naar de doos bij zijn voeten. Wat zit daarin?

Hij keek er zelf naar, keek toen weer door de voorruit, dacht even na, en nam toen de doos weer op schoot. Hij lichtte de deksel op en ik keek kort in de doos, daarna naar de weg – hij was tot de rand gevuld met telefoons.

Wat is dat? vroeg ik.

Handel, zei hij.

Heb je zelf –

Nee, alleen ingekocht en schoongemaakt en er een trucje mee uitgehaald.

Het is goeie handel, alleen maar 6 en 6 Plus, ik ga hier vierduizend euro voor krijgen, nu, en door mijn trucje kan ik er straks nog meer geld aan verdienen. Hij haalde er een telefoon uit en keek er even naar. Allemaal zombies, zei hij.

Zombies?

Ik kan ze overnemen en dan kan ik zien wat erop gebeurt.

Ik knikte. Ik begreep nog niet wat hij bedoelde, maar ik knikte, en ik vroeg of dat de manier was waarop ie zijn studie betaalde of zo.

Nee, zei hij, en hij zette de doos terug bij zijn voeten. Ik heb nu vierduizend euro nodig.

En we gaan die vierduizend euro nu ophalen?

Hm-m.

Jezus, Kevin, ik vind dat geen goed idee, ik vind dat echt geen goed idee.

Ik was een straat ingereden waar ik niet in mocht en ik kon ook niet verder, dus ik moest keren.

Je hoeft me er alleen maar naartoe te rijden, zei Kevin.

Ik zei dat het me daar niet om ging. Dat kan me echt geen flikker schelen, ik ben nu al medeplichtig. Ik reed achteruit een tuinpad op en draaide terug naar waar we vandaan kwamen. Ik zei dat ik niet wilde dat hij dit soort dingen deed.

Maar ik *doe* dit soort dingen al.

Jezus, jongen, je hebt een studie waar je straks geld mee kunt gaan verdienen en nu doe je dit? Wat als je gepakt wordt?

Ik word niet gepakt.

Je moet – ik weet dat ik als een ouwe zak klink maar je moet nog even geduld hebben. Nu lijkt het net of het nog honderd jaar duurt voor je geld verdient, maar dat is alleen maar omdat je jong bent.

Het gaat niet om mij.

Ik zag de weg naar Wijk aan Zee. Hoe bedoel je, zei ik, het gaat niet om mij?

Gewoon, het gaat niet om mij. Dus ik kan geen geduld hebben.

Gaat het om een meisje?

Hij zuchtte. Nee, het gaat niet om een *meisje*.

Om een jongen dan?

Ben je nu de *open-minded* oom aan het uithangen?

Oké, het gaat niet om een jongen. Ik lachte, en hij lachte ook.

Het gaat gewoon niet om mij.

Eigenwijs kutkind.

Ouwe lul.

De weg naar Wijk aan Zee was slecht; de toplaag was van het asfalt geschraapt en er stonden gele borden langs de kant. Ik bedenk me iets, zei ik, en ik stuurde naar de kant; een auto achter me zwaaide om me heen, toeterend. Ik heb iets voor je in de achterbak liggen.

Nu, zei hij? Kunnen we dat niet zo doen?

Dit is echt goed, zei ik. Dit wil je zien.

Waarom ligt er iets in de achterbak voor mij?

Omdat je m'n neefje bent en ik je een tijd niet heb gezien. Ik was laat net omdat ik dat ding eerst voor je wilde ophalen.

Wat voor ding dan?

Ga kijken.

Hij zuchtte, stapte uit en ik trok op; het portier klapte dicht.

Ik zag 'm staan in m'n spiegel, en ik wilde graag dat hij iets deed, zijn middelvinger opstak of wat dan ook, maar hij deed niets.

Ik reed de lange weg naar Wijk aan Zee, zag de fabriekshallen van de Hoogovens achter de bomen, kwam langs het veld in het midden van het dorp, reed langs het pleintje met de kerk naar de weg die naar de Noordpier leidde.

Ik was vergeten hoe lang die weg was.

Ik zette m'n Toyota dicht bij de kant.

Toen ik de doos in zee gooide, zag ik verderop een paar gasten staan die tegen hun auto aanleunden, en ze deden alsof ze me niet interessant vonden, maar ze keken heel goed naar wat ik deed.

De weg terug naar Beverwijk is één weg, en ik kon uiteindelijk alleen maar

terug over die weg.

Hij stond nu aan de andere kant van de weg, zijn armen over elkaar.

Ik stopte en hij stapte in. Hij keek naar de plek waar de schoenendoos had gestaan.

Sorry, zei ik.

Hij zei niets.

Ik trok op en zei dat ik dacht dat ik het juiste had gedaan. Je moet je niet met gestolen spullen inlaten, Kevin. Er komt alleen maar rotzooi van. Ik weet niet waar je dat geld voor nodig had en als je dat echt niet wilt, moet je het me niet vertellen, maar ik denk dat ik het juiste heb gedaan.

Kevin zei dat ik misschien nu niet *het juiste* had hoeven doen als ik eerder het juiste had gedaan.

Ik nam de rotonde aan het eind van de weg en zei dat ie dat verdomd goed had overgenomen van zijn vader, die kunst om mensen schuld aan te praten.

Hij zei niets.

Hier, je hebt het geperfectioneerd. Daarna zei ik dat ik ging doen wat ik kon om hem te helpen.

Waarmee, wat wil je doen dan? Je kan helemaal niets. Je bent net zo'n loser als m'n pa. Je denkt dat je zoveel beter bent dan hem, maar je bent net zo'n loser.

Dan hij, zei ik, maar het was niet grappig.

KEVIN

10 september 2014

Op Kevins zeventiende verjaardag vroeg het meisje wat hij wilde doen, of ie iets leuks wilde doen, of ie wilde partyen.

Kevin zei dat ie helemaal niets wilde doen.

IEDEREEN

3 DECEMBER 2015

Ron speelt een rondje pool bij Sensemillia met jongens die veel te jong zijn om als volwassene mee om te gaan, maar het kan 'm geen flikker schelen. Het zijn jongens die Kevin kennen en als ie een beetje mazzel heeft, willen ze iets over 'm kwijt. Waar is ie mee bezig, doet ie wat ie beloofd heeft te doen, helpt ie z'n pa?

Eén jongen zit op een stoel in de hoek met de keu tussen z'n knieën en de andere staat aan de lange kant en Ron is ze lekker aan het binnentikken.

De jongen op de stoel zegt dat ie gehoord heeft dat Kevin auto's aan het jatten was.

Auto's?

Ja man, en dan *gone in sixty seconds*, weet je. Porsches en zo.

De jongen aan de lange kant kijkt naar de tafel en zegt dat dat gelul is. Hij zegt dat hij erbij was toen iemand dat zei en die gast maakte een geintje.

Kevin is een *G*, zegt de jongen in de stoel.

Een *djie*?

Een gangster, net als z'n vader, je weet toch, *G*? En met die laatste *G* spreekt de jongen Ron aan, en Ron gaat even rechtop staan.

Net als z'n vader, hè? zegt hij.

De jongen aan de lange kant zegt dat Kevin misschien een *geek* is, maar geen *G*.

Wat is dat, zegt Ron. Wat is dan een *geek*?

Hij is handig, weet je. Goed met computers. Ook prima, toch?

Ook prima, zegt Ron.

Ze spelen nog een paar potjes en Ron probeert wat verder te vissen, doet ie het goed op school, heeft ie een meisje?

Ja, zegt de jongen die in de hoek blijft zitten, hij hangt met een meisje uit

Ja, zegt de jongen die in de hoek blijft zitten, hij hangt met een meisje uit Geuzenveld, koelie, heel knap, maar ze weet het.

Oké, zegt Ron. Koelie, hè?

Ja. Hij woont bij haar moeder.

Hij woont bij haar moeder?

De jongen die speelt zegt dat Ron wel erg weinig weet over zijn eigen kind.

Ron zet zijn keu op de vloer en zegt dat het allemaal wel slecht mag lijken dat ie zo weinig weet, maar kijk jongens, jullie weten waar ik ben geweest de laatste jaren – dat weten jullie, toch?

Ze knikken allebei.

En nu ik terug ben is het er gewoon nog niet van gekomen om 'm te zien. Hij heeft het druk, ik heb het druk.

Ja, zegt de jongen die speelt, je hebt het echt heel druk, dat is wel duidelijk.

Hij wil je gewoon niet zien, man, zegt de jongen op de stoel, en hij lacht, hij maakt een grapje.

Ja, dat kan ook nog eens, zegt Ron, en hij lacht ook. Nee, maar serieus, Kevin heeft het gewoon lastig omdat zijn moeder 'm heeft laten zitten toen ie heel klein was.

Echt? zegt de jongen op de stoel. Die Kevin.

Die Kevin zit bij twee gasten in de auto en ze kijken niet achterom. De auto staat stil op de kleine parkeerplaats op het schiereilandje dat de Sloterplas insteekt, tussen Ruimzicht en het Chinees-Indisch restaurant aan de waterkant. Het zijn jongens, voorin, niet veel ouder dan Kevin zelf, en ze willen er stoerder uitzien dan ze zijn; Kevin probeert te ontspannen, dit komt goed. Dit komt goed. Hij weet dat hij iets goeds heeft gemaakt en dat hij dit kan verkopen. Kom op, kom op. Het enige wat hij nodig heeft is een sprankje slimheid in de koppen van die gasten, een klein sprankje en dan is ie er, dan is ie binnen. Met een beetje mazzel komt dat sprankje vandaag. Kom op.

Er liggen regendruppels op de voorruit, en binnen is het glas beslagen. Achter de voorruit zou de Sloterplas moeten liggen.

Dus je oom heeft je levering gedumpt, zegt de gast die achter het stuur zit.

Ja man, zegt Kevin. Ik kan er wel een verhaal van maken, maar ik had m'n oom geregeld om me te rijden. En die vond het geen goed idee.

De gast op de bijrijdersstoel zegt dat het idee voor die afspraak al

belachelijk was. Hij zegt dat ze gewoon hun levering hadden kunnen ophalen.

Mo wil het niet, zegt Kevin. Die wil niet dat ik telefoons doe. Dus jullie kunnen daar niet zomaar langskomen.

De gast op de bijrijdersstoel zegt dat het hoe dan ook idioot was om helemaal dáár af te spreken.

Het gaf het wel wat extra's, zegt de gast achter het stuur, toch? Ik vond het wel *gangster*. Hij lacht en bokst met Kevin, zijn linkervuist over zijn rechterschouder. Maar volgende keer gewoon je oom thuislaten weet je.

Ik wil zien wat je kan, zegt de gast op de bijrijdersstoel.

Oké, zegt Kevin, en hij geeft hem een iPhone en klapt zijn laptop open. Ga naar internetbankieren, zegt hij. Dat groene icoontje daar.

De gast op de bijrijdersstoel opent de app. Ik heb een andere bank, zegt hij.

Maar als dit je bank is, zegt Kevin, stel dat dit je bank is, voer dan je pincode in. Hij draait zijn laptop zo dat de gasten voorin mee kunnen kijken op zijn scherm. Op zijn scherm is een kleiner scherm te zien, van de iPhone die de jongen op de bijrijdersstoel in zijn handen heeft.

Wat is dat?

Voer je pincode in.

De jongen draait het schermpje van de iPhone weg en toetst de code in.

Op Kevins laptop zijn de cijfers zichtbaar. Acht, twee, negen, zes.

Fokking hell, zegt de jongen achter het stuur.

En alles wordt opgenomen, zegt Kevin. Ik heb filmpjes van alles wat iedereen met een iPhone van mij doet.

Fokking hell, zegt de jongen achter het stuur nog een keer.

De jongen op de bijrijdersstoel kijkt naar de iPhone in zijn handen. En?

En, zegt de jongen achter het stuur, en, wij gaan iPhones in bulk verkopen die na de verkoop nog veel meer op gaan leveren omdat we bankrekeningen leeg kunnen trekken. We gaan heel snel heel rijk worden.

Kevin knikt. We gaan heel snel heel rijk worden. Als jullie zorgen dat die iPhones bij de juiste mensen terechtkomen. Hebben we een deal?

We hebben een deal, gangster.

Lekker, zegt Kevin.

De jongen op de bijrijdersstoel kijkt naar de iPhone in zijn handen. En?

Ik kijk uit naar een vruchtbare samenwerking, gangster, en nu wil weer een boks doen.

Kevin bokst. Maar over die samenwerking, hè?

Ja? zegt de jongen achter het stuur.

Hier komt het, zegt de ander.

Kan ik nu vierduizend euro krijgen?

Ik zei het, zegt de gast op de bijrijdersstoel.

Ik heb dat zo voor jullie terugverdiend. Dat weet je.

Gangster heeft gelijk, zegt de gast achter het stuur. Hij heeft dat zo voor ons terugverdiend. We gaan heel snel heel rijk worden.

Hij is nerveus, zegt de gast op de bijrijdersstoel. Straks split ie met het geld en hebben we niks.

Ik split niet, zegt Kevin.

Gangster split niet, zegt de jongen achter het stuur.

Kevins telefoon trilt en hij drukt het gesprek weg en daarna trilt zijn telefoon nog een keer, en hij stuurt snel een berichtje, en daarna nog een. Sandra krijgt de berichtjes binnen. *Zit op school, bel straks* en kort daarna *ik bel jou*.

Tien minuten daarna pakt Sandra haar telefoon van haar salontafel en ze belt nog een keer naar Huizinga en de jongen van Huizinga verzekert haar dat het allemaal goed zit, ja, er is een hoekje voor ze gereserveerd, en ja, daar kunnen ze een feestje vieren.

Ze hangt op en ze haalt adem, ze haalt bewust adem. Ze loopt naar de keuken en haar telefoon gaat en het is haar moeder.

Ik ben helemaal nerveus voor het feestje, zegt ze.

Ja, dat heb ik dus van jou, zegt Sandra. Er is niks om je nerveus over te maken, mam.

Nee, dat weet ik, maar dat heb ik met alles.

Dat weet ik. Ik ook.

Moeders en dochters, hè.

Ja, zegt Sandra, moeders en dochters. Nou, ik zie je straks, oké?

Oké, tot straks. Doeg.

Doeg. Sandra legt haar telefoon neer. Een half uur later belt Kevin Sandra om te zeggen dat het feestje definitief door kan gaan want wat ie wilde regelen is gelukt en hemelsbreed tweehonderd meter bij Sandra vandaan loopt Witte Mo Café Huizinga binnen, knikt naar Mart achter de bar en neemt een biertje van 'm aan en gaat in de hoek zitten. Mart pakt een viltje en een pen en hij leunt over Mo's tafeltje en schrijft *gereserveerd* op het viltje.

Ik zit net, zegt Mo, jaag je me nu al weg?

Alleen maar zodat je het weet, zegt Mart.

Wie wil er hier nou reserveren?

In deze wereldzaak, zegt Mart, wil iedereen wel een plekje reserveren.

Hij pakt nog een paar viltjes van de bar en reserveert de tafels om Mo heen.

Dat ziet eruit als een feestje, zegt Mo.

Dat heb je scherp gezien, Mo.

Wie geeft er een feestje?

Kennissen van je, zegt Mart. Maar aangezien jij dat niet weet, denk ik niet dat je bent uitgenodigd. Jammer hoor. Lullig ook.

Wie dan?

Blijf zitten en je komt er vanzelf achter. Mo's telefoon gaat en het is Kevin; en Mo zegt dat ie in Huizinga zit.

Waarom? vraagt Kevin.

Waarom? Omdat ik dorst heb.

Oké, zegt Kevin. Kan je zo bij de garage zijn? Over een kwartier of zo?

Nee, dat kan ik niet, ik heb een biertje en dat ga ik eerst opdrinken.

Over een half uur dan?

Nee, ik ga eerst een biertje drinken, en daar wil ik van genieten.

Ik heb je geld.

Mijn geld?

Vierduizend.

Vierduizend, hè. Nou.

Kan je naar de garage komen?

Ik drink één biertje en dan kom ik naar de garage. Vind je dat goed?

Oké, zegt Kevin. Ik wil die vierduizend kwijt.

Ja, zegt Mo. Ja, dat is een hoop geld. Ik drink één biertje. Ik had zin in dat biertje.

Oké.

Oké, zegt Ron en hij haalt diep adem; hij heeft zijn auto neergezet voor het adres dat ie gekregen heeft en het adres is achter het gerenoveerde deel van de Pieter Calandlaan. Ron stapt uit en belt aan en een vrouwenstem komt uit de intercom. Hallo?

Hallo, ik ben de vader van Kevin. Is Kevin hier?

Wat zegt u?

Ron vraagt het opnieuw, harder, is Kevin hier?

Nee, zegt de vrouwenstem streng. Die jongen is hier niet meer welkom.

Spreek ik met Kevins vriendin?

Wat zegt u?

Is dit Kevins vriendin?

Nee, u spreekt met haar moeder.

Ron leunt naar de intercom toe. Dan zijn we toch bijna familie, zegt hij.

Ik vind dat niet grappig, meneer.

Weet u misschien waar Kevin is?

Weet u dat zelf niet, als zijn vader zijnde?

Ik vind dit een beetje ongemakkelijk praten, zegt Ron, en hij kijkt om zich heen. Is het niet handiger als ik even naar boven kom? U hoeft me niet in uw woning te laten, als ik maar niet over straat hoeft te roepen hoe het met mijn familie zit.

Ik weet hoe het met uw familie zit. U kunt nu weggaan.

Ron knikt naar de intercom. Dan doe ik dat maar. Dank u wel voor uw begrip.

Hij draait weg van de intercom, terug naar zijn auto, en hij zegt *kutwif*, eerst zacht, en dan nog een keer, harder: *kutwif*.

Hij stapt in zijn auto en rijdt weg; hij probeert het met piepende banden te doen, maar de Sunny heeft daar geen zin in. Hij stopt alweer om de hoek; hij stant uit en haalt een nieuw doosje Strencils bij de Albert Heijn daar. Hij gaat

sluipert uit en haalt een nieuw doosje Strepsils bij de hand. Hij gaat in zijn auto zitten en kijkt naar de regen op de voorruit en hij zegt tegen zichzelf dat hij nu godverdomme die jongen wel eens wil zien. Godverdomme. Hij blijft zitten en steekt zijn sleutel wel in het contact maar start niet en in iets meer dan een kwartier maakt hij het doosje Strepsils helemaal leeg.

Sandra heeft haar telefoon in haar handen en ze legt 'm weg en ze pakt 'm op en uiteindelijk belt ze.

Ron neemt op. Hee, schatje.

Hee, zegt Sandra.

Wat kan ik voor je doen?

Niks, zegt ze.

Bel je voor de gezelligheid, dan?

Ja, ik bel voor de gezelligheid. Heb je misschien – wil je straks naar Huizinga komen? Ik bedoel, zullen we straks wat drinken bij Huizinga?

Ik wil met jou altijd wel wat drinken, maar zullen we dat niet op een leukere plek doen?

Nee, zegt ze, en daarna: ik vind Huizinga een leuke plek.

O, zegt Ron, dat wist ik niet. Maar ik heb niet zo'n zin vandaag om bepaalde mensen tegen het lijf te lopen, schatje, dus kunnen we niet ergens anders heen gaan? Die tent aan de Sloterplas, bij het plein?

Er wachten mensen op je.

Er wachten mensen op me?

Het is een verrassing.

Echt waar?

Ja. Ik had het geheim moeten houden maar dat lukte niet.

Nee, dat lukte duidelijk niet. Maar wat lief, heb jij dat bedacht?

Ja.

Dat vind ik heel erg lief van je. Nou, dan moet ik wel komen, hè?

Ja, zegt Sandra. Kom je eerst hierheen?

Ja, dat is goed. Dan zie ik je straks.

Tot straks, zegt ze. Ze stuurt een berichtje naar Kevin: *je vader en ik komen*

straks.

Kevin staat voor de deur van de garage als hij zijn telefoon voelt trillen en de deur is half open en de rottweilers staan naast 'm. Hij kijkt naar het berichtje en zucht. Kom op, Mo, zegt hij. Kom op.

Mo bestelt nog een biertje in Café Huizinga en hij is niet van plan te komen.

Kevin bukt onder de deur door en loopt naar zijn werkbank en uit de onderste la haalt hij de simkaart die hij voor Ilse gebruikt.

Daar ben je weer, zegt ze. *Mijn stalker.*

Daar ben ik weer, zegt hij. Was het nog een leuk feestje?

Ze zegt dat hem dat niets aangaat en dat ze geen tijd voor hem heeft.

Je moet tijd voor me hebben, zegt hij.

Ik ben aan het werk. En je bent je machtsmiddeltje kwijt, weet je nog?

Ik heb je filmpje nog, ik kan er alles mee doen.

Luister, jochie, ik heb je verteld dat iedereen die me kent al weet over het filmpje. Ik heb het iedereen laten zien. Zelfs m'n oma.

En je werk?

Mijn werk doet er niet toe. De ene baan is wat gevoeliger voor schandaal dan de andere, en de mijne was niet zo gevoelig. Mijn collega's weten nu hoe ik er naakt uitzie.

De hele wereld weet nu hoe je er naakt uitziet.

Nee, een paar honderd zielige jongetjes die zich afrukken bij een smerige website weten hoe ik er naakt uitzie.

Oké.

Ben je teleurgesteld? Je klinkt teleurgesteld.

Ik ben niet teleurgesteld.

Dat is jammer. Waarom bel je me nog?

Gewoon.

Gewoon, herhaalt ze, met een zeurende stem, *gewoon*. Waarom doe je dit?

Doe ik wat?

Dit. Dit stalken. Wat schiet je ermee op?

Hij zegt een tijdje niets en dan haalt hij adem en dan zegt hij dat hij nu

gewoon met iemand wilde praten.

Jezus, jongen. Dat kun je toch ook zonder iemands leven overhoop te gooien. Wat heb ik jou ooit misdaan?

Mijn moeder heeft me in de steek gelaten toen ik klein was, zegt Kevin. Ze liet m'n vader zitten voor een Marokkaan.

Nou *en*? Als je denkt dat ik daar iets mee te maken heb, of welke andere vrouw dan ook, ben je gestoord. Maar blij dat we dat uit de weg hebben, nu ga ik verder met werken.

Nee, zegt hij, nog een paar minuten. Hij stapt weer onder de garagedeur door, en met zijn telefoon aan zijn oor kijkt hij de straat door. Ik ben niet gestoord.

Maar je stalkt mij.

Mijn moeder heeft me in de steek gelaten toen ik klein was.

Ja, dat zei je al, ja. Nou ja, soms zit het mee, soms zit het tegen. En daarom ben je nu vrouwen aan het stalken? Dat vind ik echt te makkelijk.

Denk je niet dat dat ingrijpend is dan? Hij kijkt naar een auto die langsrijdt, maar de auto is niet van Mo.

Tuurlijk wel, maar moet je mij daarom gaan stalken? Ik vind dat als een veel te makkelijk excuus klinken. Ik ga ophangen. Doei.

Nee, wacht.

Als ik een ander nummer neem, kun je me dan nog vinden?

Ja.

Kun je dan niet gewoon je moeder zoeken en haar lastigvallen?

Wie zegt dat ik dat niet doe?

Ze lacht kort. Hoe vaak bel je haar?

Eens per jaar. In de tijd van vrede op aarde en in de mensen een welbehagen.

Arm mens.

Dat is ze niet.

Dat is ze wel. Jammer dat je haar zo graag de schuld wilt geven van alles. Als je zo nodig iemand wilt straffen, moet je misschien eens goed kijken wie je *echt* wilt straffen met je idiote gedrag.

Ron stapt uit de Sunny, sluit het portier en loopt naar Sandra's huis, rinkelend met zijn autosleutels, langzame maar zekere stappen. Hij belt aan en ze doet open en ze staan in het kleine gangetje en hij maakt een grapje over hoe hij graag nog een extra sleutel aan zijn sleutelbos zou willen, en ze zegt dat hij die extra sleutel krijgt.

Echt waar?

Echt waar, zegt ze.

Dat is fijn. Eerst vertel je me dat je een feestje hebt georganiseerd en nu dit. Dat is fijn.

Ja, zegt ze. Ik heb gisteren bij m'n ouders gegeten.

Ja, dat wist ik, heb je ze nog de groeten gedaan?

Ja. En ze zeiden dat je een goede man was.

Dat is fijn.

Ze knikt. Daarom mag je ook bij me blijven slapen vanavond. In mijn bed bedoel ik. Je bent een goeie man en ik moet niet vergeten wat je voor me hebt gedaan.

Ron glimlacht. Goed dat je dat ziet, zegt hij. Kom, die foto van Marco en zijn maten maakt me nerveus. We gaan naar Huizinga.

Cor staat op dat moment voor Café Huizinga omdat hij altijd op tijd is. Hij haalt diep adem en gaat naar binnen. De mensen die aan de lange bar hangen kijken op, bekijken hem en kijken weer terug naar hun glazen.

Hij zet een stap naar de bar en hij vraagt of het feestje van Ron hier is, en de man achter de bar wijst naar de hoek met lege tafeltjes en er zit één persoon, en Cor knikt naar Mo.

Zo, zegt Mo, het broertje van.

Ja, zegt Cor, het broertje van.

Mo pakt het viltje met *gereserveerd* op en tikt ermee op het tafeltje. Mart zei al dat het een feestje was van kennissen van me.

Cor zegt dat ie daaruit opmaakte dat Mo niet uitgenodigd was.

Dat maak je goed op, zegt Mo. Dat maak je goed op, broertje. Maar ik blijf nog even hangen voor de gezelligheid. Of denk je dat Ron dat vervelend vindt?

Ik heb geen idee, zegt Cor, en hij gaat tegenover Mo zitten, maar volgens mij is het een verrassingsfeestje, en elke verrassing is er één.

Een verrassingsfeestje? Wat een leuk idee zeg. En van wie komt dat idee, weet je dat?

Van z'n zoon, volgens mij.

Mo knikt. Dat verklaart een hoop, zegt hij. Hij pakt zijn telefoon en zoekt Kevins nummer op. Hij belt, maar Kevins telefoon is niet bereikbaar. Kevin is Ilse nog een keer aan het bellen met de simkaart die hij voor haar heeft, en daarna probeert hij Yvon omdat hij iemand wil horen die bang voor hem is.

Mo glimlacht naar Cor. Dan wachten we gewoon tot hij vanzelf hierheen komt, zegt hij. Hij zal toch wel komen, op het feestje dat hij zelf heeft georganiseerd, toch?

Vast wel, zegt Cor.

Kevin laat de deur van de garage zakken. De rott-weilers kijken hem na onder de zakkende deur door. Hij stapt op zijn Kymco en hij vloekt, kut kut kut en hij klopt op zijn borstzak en voelt het stapeltje geld zitten. Hij rijdt via de Ban naar Meer en Vaart en met zijn linkerhand stuurt hij een berichtje naar Mo: *waar ben je nou lul?*

Mo stuurt onmiddellijk iets terug: *ben waar jij moet zijn*

Kevin zegt hardop: waar heb je het over? Hij stopt zijn telefoon weg en rijdt door, gaat bij de Pieter Calandlaan linksaf.

Ron loopt op dat moment Huizinga binnen en hij ziet eerst zijn broer, zijn broer is opgestaan en daarna ziet hij Mo en Mo legt zijn telefoon op tafel, staat ook op en glimlacht breed. Er staan drie tafeltjes in de hoek en aan de ene tafel zijn Ron en Mo net opgestaan en aan de andere tafel zitten Sandra's ouders; ze weten niet van elkaar dat ze voor hetzelfde feestje komen.

Ron en Sandra lopen naar de hoek van het café, en Mo stapt naar voren terwijl Cor blijft staan.

Verrassing, zegt Mo.

Wat leuk, zegt Ron. Enig.

Ik was niet uitgenodigd, hoor, maar je weet hoe ik ben: ik nodig mezelf gewoon uit.

Ik weet hoe je bent, zegt Ron.

Mo steekt zijn hand uit en Ron schudt de hand. Goed dat je terug bent, zegt

Mo.

We hadden elkaar al gezien, zegt Ron.

Toch goed, zegt Mo, toch goed.

Sandra loopt naar haar ouders, zoent ze alsof ze ze niet gisteren nog heeft gezien. Jullie horen bij dit groepje, zegt ze, en haar ouders knikken en gaan zitten waar ze zaten. Sandra kijkt om zich heen en Mo zegt: als je Kevin zoekt, ik denk dat die onderweg is. We hadden een afspraak op een andere plek, maar ik vond dat we die afspraak ook hier in Huizinga konden hebben.

Ron kijkt op. Komt Kevin hierheen?

Had je 'm nou nog steeds niet gezien? Mo lacht. Wat een eigenwijs joch is dat toch, hè.

Zo blijft iedereen elkaar aankijken. Ron en Sandra tegenover Mo, Cor achter Mo naast de middelste van de drie gereserveerde tafels, Sandra's ouders aan de achterste tafel. Mo is de eerste die iets zegt; hij gebaart naar de tafel waar hij en Cor zaten: zullen we gaan zitten? Ik bestel wel wat. Iedereen een biertje?

Ron en Sandra gaan zitten, tegenover Cor.

M'n broertje, zegt Ron.

Van de keuken, zegt Sandra. Ik ken 'm nog.

Ik bijna niet meer, zegt Ron.

Cor kijkt naar het kleed op tafel, pakt een stapel viltjes. Kijk, Ron –

Laat maar, zegt Ron.

Kevin komt binnen, het is die jongen van Zingende Ron; iedereen kijkt en ze zien wie het is en ze kijken weer naar hun glazen.

Kevin loopt naar achteren en de eerste die hem aankijkt is Mo, Witte Mo. Mo glimlacht breed en zegt *hee maatje, hee*, en hij wenkt en hij staat op en iedereen aan het tafeltje kijkt, ook zijn vader en het is meer dan twee jaar geleden dat hij zijn vader heeft gezien en Mo staat op om een stoel te pakken van de tafel waaraan Sandra's ouders zitten en aan de tafel waar de anderen zitten te schuiven, alsof Sandra's ouders niet bestaan. Mo wijst naar de stoel terwijl zijn vader en zijn oom en Sandra naar hem kijken en Mo vraagt of hij niet gaat zitten dus hij gaat zitten.

Hij zit aan het hoofd van de kleine tafel, rechts van hem de nieuwe vriendin van zijn vader en naast haar de man voor wie hij werkt; links van hem zijn

vader en zijn oom en alle vier kijken ze naar hem.

Zo, zegt Mo, je had wat voor mij, toch?

Kevin zegt dat het de bedoeling was om dat in de garage te doen.

Mo zegt dat hij zich niet druk moet maken omdat ze elkaar hier allemaal kennen. Dus laten we het gewoon hier afhandelen. Volgens mij heb jij iets gedaan wat ik uitdrukkelijk heb verboden. Volgens mij ben jij met telefoons aan de slag gegaan en zijn wij na vandaag geen vrienden meer, Kevin. Maar goed, laten we dit gewoon afhandelen.

Ik wilde het niet op deze manier doen, zegt Kevin.

Maar je vader mag toch zien wat je voor hem hebt gedaan? vraagt Mo.

Kevin kijkt naar zijn vader en zijn vaders gezicht staat strak, alsof hij naar een film kijkt die hij te spannend vindt en Kevin steekt zijn hand in zijn binnenzak en zijn vaders gezicht licht op bij het zien van het stapeltje geld en Kevin blijft naar zijn vaders gezicht kijken terwijl hij het stapeltje geld voor Mo neerlegt.

Is dat vierduizend euro? vraagt zijn oom. Je had vierduizend euro nodig, zegt hij.

Als Kevin niet verkeerd heeft gerekend is het vierduizend euro, zegt Mo, en ik denk dat Kevin dit feestje wilde geven omdat hij hiermee Rons schuld heeft afbetaald. Heb ik gelijk of niet, Kevin?

Kevin kijkt kort naar Mo en kijkt terug naar zijn vader. Je hebt gelijk, zegt hij.

Zijn vader zegt hee, een langgerekte hee, hij zet een dat-is-geweldig-nieuwsgezicht op en hij steekt zijn armen uit en Kevin stapt op hem af, voorzichtig, slaat dan zijn armen om zijn vader heen.

Ron knuffelt zijn jongen, laat hem los, slaat hem op zijn schouder. Wat goed man, zegt hij, wat goed. Hij kijkt zijn jongen aan en even is hij oprecht blij en dan ziet hij Cor kijken en Cor is er een meester in, het moment is al verpest, dankjewel meneertje moraal en hij zegt het bijna hardop: dankjewel meneertje moraal. Ron stapt op Cor af en slaat een arm om hem heen en Cor lacht maar niet zo heel erg echt en hij duikt een beetje onder de arm door en zegt dat ie nog een rondje gaat halen en iedereen staat plotseling, onhandig, alsof iedereen door heeft dat er iets te vieren is maar niemand precies weet wat.

Cor trekt Kevin naar zich toe en vraagt of ie geen gekke dingen heeft gedaan en Kevin zegt dat ie moest doen wat ie heeft gedaan omdat iemand

zijn handel in zee had gegooid.

Heel knap van je, zegt Cor, heel knap, je lijkt steeds meer op je vader door zulke dingen te zeggen. Hij bestelt nog een rondje bij de barman en de barman tapt en zet vaasjes neer. Cor kijkt om en ziet ze en zegt: kutfamilie. Ongelooflijke *kutfamilie*. En zijn kutfamilie staat bij de familie van Sandra en ze staan elkaar aan te gapen als debielen. Debielen zijn het en Cor legt twee tientjes op de bar en laat de vaasjes staan en loopt weg, Huizinga uit, weg uit het moeras.

Ron maakt grappen over Cor en wat later komen de bitterballen maar Mo zegt dat hij zijn zaken gaat regelen en hij zegt tegen Kevin dat hún zaken voorgoed voorbij zijn, hoor je me, voorgoed voorbij omdat je toch met die kuttelefoons aan de slag bent gegaan; je mag je spullen op komen halen en daarna wil ik je niet meer zien. Hij gaat weg en Sandra's ouders gaan naar huis omdat de boontjes opstaan en dan zijn Ron en Sandra en Kevin over en eigenlijk heeft Kevin de hele tijd niets gezegd en hij zegt nu dat hij iets moet doen.

Zijn vader doet zijn mond open en Kevin wacht op de vraag, wat moet je doen dan, wat, gewoon een simpele vraag, stel gewoon een simpele vraag en veeg daarmee de stomme smoes weg, *iets doen*, maar de vraag komt niet.

Oké, zegt Ron. Oké.

Kevin loopt naar buiten, start zijn Kymco en rijdt weg en hij gaat over de stoep, het eerste stuk, want hij wil straks links de Pieter Calandlaan op richting Osdorp, naar Mo's Garagewinkel waar de bank staat waar hij op heeft geslapen maar Mo heeft net gezegd dat hun zaken voorbij zijn en de bank waarop hij heeft geslapen is ook voorbij. Hij knijpt in de remmen van de Kymco en hij kotst naast zijn scooter. Alles is voorbij, zijn vaders schuld is afbetaald en hij is weer een vrouw aan het redden en dat was het.

Zijn vader en zijn geredde vrouw zijn nog over in Huizinga en Sandra zegt tegen Ron dat hij zo'n lieve jongen heeft opgevoed.

Ik weet het, zegt Ron.

Ze zegt dat het bijzonder is dat Kevin dat gedaan heeft, dat van dat werken voor Edwin. Voor Mo.

Ja, zegt Ron, dat doet ie wel voor z'n pa, hoor. Maar logisch toch ook? Toen mijn moeder in de shit zat, hielp ik haar ook. En toen jij in de shit zat, hielp ik jou ook. Een man helpt een vrouw die in de problemen zit. En een kind helpt zijn ouders. Logisch toch?

Ja, logisch, zegt ze. Ze gaat tegen hem aanstaan en slaat haar armen om zijn nek. Ik wil je bedanken, zegt ze, echt bedanken, voor wat je voor mij hebt gedaan. Ze laat haar hand zakken naar zijn pik en voelt 'm groeien.

Ik had ook een klap uitgedeeld, zegt Ron, ik heb het net zo goed gedaan. Ik was in jullie huis, Sandra. Ik wilde Marco een tik geven voordat jij thuiskwam. Mijn vuist had een steen kunnen zijn, toch? Dus de schuld ligt net zo goed bij mij, en ik kon die schuld aan. Jij niet, schatje. Jij niet.

Sandra knikt. Ik vind je lief, zegt ze.

Ik jou ook. En ik voel me goed. Ik ben vrij, zegt Ron. Alle schuld is afbetaald.

Kevin veegt de kots van zijn mondhoeken en hij trekt langzaam op en hij rijdt door, nog steeds langzaam, langs de paar winkels die er nog zitten op dat stuk van de Johan Huizingalaan naar het Sierplein, en in het midden van het plein zet hij zijn scooter weer stil en hij wacht op wat komt en er komt niets.

MARCO

26 NOVEMBER 2013

Marco vloekte toen de bel ging. Hij stond half op, maar zakte weer terug. Zijn hond deed hetzelfde: half opstaan, en weer terugzakken. Krijg de tyfus maar, zei hij. Hij keek de wedstrijd.

De bel ging nog een keer en hij riep het nu: *krijg de tyfus maar* – daarna stond hij op en liep door het korte gangetje waar hij de foto van zijn regiment had opgehangen toen hij terugkwam uit Uruzgan, Rocky stond naast hem, en Marco trok de deur open. Er stond een man. Rocky kwispelde hard.

Ja?

Ik kom voor je schuld bij Mo?

Flikker op, zei Marco. Hij wilde de deur dichtduwen.

Ik heb ook een schuld bij Mo.

Marco keek 'm aan. Ah, zei hij, jij bent de andere sukkel. Hij zei even niets, en toen zei hij: kom binnen en hou je kop, Ajax speelt tegen Barcelona.

Ik weet het, zei de man.

Marco ging weer op de bank zitten en pakte zijn biertje van de glazen salontafel. De man bleef staan, en Rocky stond naast hem, tevreden omhoog kijkend. Marco keek naar de televisie.

Is er iets gezegd over die gast die in de gracht is geflikkerd?

Wat? Nee.

Er is een gast in de gracht geflikkerd. Een maat van me stuurde een filmpje. De man begon te zoeken op zijn telefoon.

Hoef ik niet te zien, zei Marco.

De man stopte zijn telefoon weer weg. Kunnen we misschien praten?

Praat maar.

Kunnen we misschien samen iets regelen? Wij zijn de enigen die een schuld hebben bij Mo. en

hebben bij mo, en –

Edwin.

Wat?

Die lul heet Edwin. Hij heet helemaal geen Mo.

Dat weet ik, zei de man. Ik kende hem al voor hij Mo heette.

Ja? Marco keek even op. En dan toch met 'm in zee gaan.

Jij ook, dus.

Ik ook, dus.

De man deed een stap in de richting van de keuken en keek. Hier ging het om, hè?

Weet jij ook waar mijn schuld vandaan komt? Lekker dan. Lekker dat Edwin je dat vertelt.

Ik heb 'm geplaatst.

Wat?

Ik heb die keuken geplaatst.

Marco keek naar de tv. Die kutkeuken, zei hij.

Ja, zei de man, die kutkeuken. Ik heb het voorwerk gedaan, eigenlijk. Iemand anders moest erbij komen om de boel af te maken.

Ben jij die mongool voor wie mijn vrouw een paar weken uit huis moest?

De man haalde zijn schouders op.

Mongool, zei Marco. Hoe kom jij aan je schuld?

Door die kutkeuken, zei de man.

Marco keek even naar de man en daarna weer naar de wedstrijd. Leg uit.

Lang verhaal.

Hou dan je kop maar.

De man verzette een paar stappen, niet om ergens heen te gaan, maar om een nieuwe houding te vinden. Het kwam erop neer dat ik opdraaide voor de extra kosten, zei hij.

Boeit me niet.

Kunnen we niet iets regelen?

Nee. Ik kijk naar de wedstrijd

nee. ik kijk naar de weersituatie.

Wie had er gescoord, Denswil toch?

Flikker op. Ik ga geen vrienden met je worden. Ga m'n huis uit.

De man schoof een stoel van de tafel en ging zitten. Rocky ging naast hem op de vloer zitten. Hij is oud geworden, zei de man over Rocky.

Marco zei niets.

Weet je, zei de man, ik moet echt een oplossing vinden, want ik weet gewoon niet hoe ik verder moet. Ik moet een oplossing hebben.

Die vind je niet bij mij, zei Marco. Flikker op. Ga m'n huis uit.

Jij hebt toch ook een probleem? Jij hebt toch ook die schuld bij Mo?

Ik trek me niks aan van die schuld bij Mo. Wat gaat ie doen bij mij? Hè? Is dit wat ie doet, jou op me af sturen? Denkt ie dat ik bang voor *jou* ben?

De man haalde zijn schouders op. Het was mijn idee, zei hij. Ik heb voorgesteld bij je langs te gaan.

Waarom?

Omdat ik hoopte dat we iets kunnen regelen.

Er valt niets te regelen. Ga m'n huis uit.

De man stond op en ging niet naar de deur; hij kwam een stap dichterbij en hij zei dat ie een oplossing nodig had.

Marco was in één beweging van de bank en achter de man, nam hem in een klem en duwde door. Hier heb je je oplossing, zei Marco. *Hier*.

Rocky blafte kort en hard van opwinding.

Oké, zei de man met een afgeknepen stem en hij hilde, oké ik ga weg ik ga weg...

Marco liet hem los en gaf hem een duw. Daar is de deur, zei hij.

De man keek nog even achterom. Hij hilde. Hij zei met het beetje stem dat ie nog had dat ie alleen maar voor een oplossing was gekomen. Daarna liep hij weg, en Marco hoorde de deur dichtslaan.

SANDRA

26 NOVEMBER 2013

Sandra zat bij haar ouders op de bank. Haar vader keek naar de wedstrijd en ze vroeg hoe lang het nog duurde.

Twintig minuten, en blessuretijd, zei haar vader.

Haar moeder zat aan de eettafel en ze bladerde met grote slagen van de bladzijden door de huis-aan-huisbladen van vorige week; morgen zouden de nieuwe komen en op dinsdagavond keek ze altijd of ze niets gemist had.

Dan ga ik over twintig minuten naar huis, zei Sandra. Ze zat met haar armen over elkaar en met haar rechterbeen over haar linkerbeen geslagen en haar voet wipte omhoog en omlaag, omhoog en omlaag.

Haar ouders zeiden niets. Haar vader keek de wedstrijd. Haar moeder bekeek de aanbiedingen.

Het gaat goed, toch? vroeg ze haar vader.

Hm?

Ze zijn aan het winnen, toch?

Hm-m.

Goed zo.

Er brandde alleen licht boven de krant van haar moeder. Haar vader keek altijd tv met alle lichten uit.

Het is fijn dat ze aan het winnen zijn, want als ze niet winnen, heeft Marco een bui.

Ja, zei haar vader. Haar moeder zei niets.

Het is nooit zo leuk als Marco een bui heeft.

Nee, zei haar vader. Hij bleef naar de tv kijken.

Houden jullie van mij?

Natuurlijk, meisje, zei haar vader.

Haar moeder sloeg een bladzijde om.

Mam?

Ja hoor.

Goed, zei Sandra. Dat is goed.

RON

26 NOVEMBER 2013

Ron was uiteindelijk in slaap gevallen op de achterbank van zijn Fuego met de hondendecken over zich heen. Hij was naar het Gerhardhuis gereden; daar had ie de wedstrijd zitten kijken voor Mo 'm belde over z'n schuld, bij zijn tante op de bank, en hij was van plan geweest er te blijven slapen, maar nu was het laat en de portier die er zat was een klootzak, een klootzak die hem doorhad; bij de meeste portiers kon hij in en uitlopen, die waren te dom om te zien dat hij net iets te vaak bij zijn tante op bezoek ging, maar deze had hem door, dus toen Ron hem zag zitten, was hij terug naar de Fuego gelopen en hij kon niks bedenken. Geen slaappleats. Hij had een paar keer gevloekt, had nog over zijn pijnlijke nek gewreven en daarna had hij zijn ogen dichtgedaan.

Zijn telefoon ging, en hij werd er wakker van, hij probeerde het geluid te negeren, maar de beller hield niet op. Hij pakte zijn telefoon, en het was een nummer dat hij niet kende. Hallo?

Ron, fokking Zingende Ron, wat heb je gedaan?

Mo? Wat heb ik gedaan? Wat bedoel je?

Doe niet of je gek bent, Ron. Stap in je auto en kom naar het Bluebanddorp.

Hij wilde zeggen dat hij al in zijn auto zat, maar dat was niet grappig, dat was triest, en Mo had al opgehangen. Triest, zei hij hardop. Hij klom tussen zijn voorstoelen door naar het stuur, veegde de slaap van zijn gezicht en startte. Hij reed langzaam, knipperend met zijn ogen in het donker. Hij reed over de Allendelaan, links het park van de Sloterplas, rechts de rietlanden waar hij met zijn broertje speelde toen ze klein waren, naar Meer en Vaart. Daar rechts achter de nieuwe flats was het Osdorppelein en hij wilde dat hij daarheen ging, naar toen, toen het nog gewoon hangen met jongens was en Mo nog Edwin heette en het een simpele lul was met wie Ron verder niets te maken had, het was alleen maar dollen met Edwin. Nu was Edwin Mo en zijn schuld liep bij Mo. Hij draaide de Pieter Calandlaan op, reed zestig, zeventig tot aan de stoplichten, ging rechtsaf op de Johan Huizinga en kwam uit bij het Bluebanddorp. Hij reed het hofje in waar ie een paar uur daarvoor ook was, en hii zag Mo staan voor de deur waar hii eerder had aangeheld. Hii zette de

en hij zag Mo staan voor de deur waar hij eerder had aangebond. Hij zette de Fuego neer, dubbel, en hij stapte uit.

Ron keek naar de half openstaande voordeur, maar Mo hield hem tegen en gaf hem een stoot tegen zijn schouder, onhandig, als iemand die schade wilde toebrengen maar bang was voor de reactie. Alsof hij bang was voor Ron. Lul, zei hij. *Lul*, nog een keer, harder maar met een mislukte fluisterstem.

Wat? zei Ron, maar Mo trok hem het gangetje in en duwde de deur dicht.

Je zou z'n benen breken, je zou 'm niet doodslaan. Lul. *Jezus*.

Hoe –

Wat heb je gedaan? Dacht je dat ie zelf wel weer op zou staan?

Ik weet niet waar je –

Ron, Jezus, als dit je lukt, en Mo schudde zijn hoofd, stopte met praten alsof ie onder de indruk was.

Ron voelde zichzelf wat rechter op gaan staan – hij wist niet wat Mo dacht dat hij gedaan had, maar het was iets goeds, het moest iets goeds zijn.

Mo bleef zijn hoofd schudden; hij duwde de voordeur verder open, liep door het gangetje en ging de woonkamer in, en daar lag Marco, tussen de bank en het frame van de salontafel, glassplinters van het tafelblad om zijn lichaam, en zijn gezicht was tegen de vloer gedrukt, alsof hij zich wilde verstoppen in zijn dood. De hond lag naast het lichaam, zijn kop op zijn voorpoten, ongemakkelijk.

Het was niet *iets goeds*.

Sandra stond bij het frame van de salontafel, rode wangen van het huilen, haar armen strak langs haar lichaam. Ouder, dacht Ron, ze is ouder geworden, maar hij vond haar nog steeds de moeite waard, en direct daarna schudde hij de gedachte uit zijn hoofd; ze stond naast haar dode man, en ze keek naar Ron en Mo en ze vroeg: waar blijven jullie nou? Daarna zei ze: ik heb hem zo gevonden. Ze keek kort naar Mo en daarna zei ze het nog een keer, nadrukkelijk, *ik heb hem zo gevonden*.

En ze belt mij, zei Mo, ze belt mij omdat ze me altijd belt als ze iets te zeiken heeft. Hij schudde zijn hoofd en keek naar Marco's lichaam. En nu blijkt het terecht ook. Godverkut. Mo ging door zijn knieën bij het lichaam alsof er nog iets aan te zien was. Daarna kwam hij weer overeind. Hoe heb je dit gedaan?

Ron keek alleen maar naar het lichaam. Hij dacht aan het filmpje dat Dikke Mik hem had øestuurd de man die in de øracht van het stadion was øevallen.

van hem had getuigd, de man die in de gracht van het stadion was gevallen, zijn gezicht op het beton, en hoe de mensen op de tribune voor de man hadden geklapt toen hij werd weggereden in de ambulance.

Mo dacht dat hij dit gedaan had.

Jezus, zei Mo, ik dacht dat je huilend naar buiten kwam omdat *jij* een pak slaag had gehad. Maar je hebt hem gewoon doodgeslagen. Hoe heb je dat gedaan? Die gast is drie koppen groter dan jij.

Ron zei dat dat wel meeviel. Hij was niet *veel* groter, zei hij. Hij hoorde het zichzelf zeggen – het was niet dat ie ermee zei dat hij het had gedaan, maar het was ook niet zo dat hij het *niet* zei. Hij stapte naar het lichaam toe, boog eroverheen als om Marco in te schatten. Hij was echt niet veel groter, zei hij. Hij knikte, alsof hij de conclusie trok dat het kon, alsof hij het zich voorstelde hoe het was gegaan en dat die voorstelling een mogelijkheid was. Hij keek naar Sandra, en Sandra hilde, maar hij had niet het idee dat dat om haar man was – het was paniek, en ze keek niet naar hem zoals Mo naar hem keek; Mo was ervan overtuigd dat hij dit gedaan had, maar Sandra bekeek hem als iemand die toevallig binnen was gekomen, niet als degene die haar man had doodgeslagen.

Ongelooflijk, zei Mo. Zingende Ron die een marinier doodslaait. Ik ga 112 bellen, zei hij. Die kut belt mij en ik heb een strafblad. Ik ga 112 bellen want *ik* heb die gast niet doodgeslagen. Hij keek Ron aan en schudde zijn hoofd. Wat een *lul* ben jij. Wij zijn geen vrienden, Ron. Ik ga jou niet beschermen, ik ga voor mezelf zorgen hier. Wij zijn geen vrienden. Hij pakte zijn telefoon en zocht naar de juiste toetsen met trillende handen. Marco's schuld gaat naar jou, zei hij. Met je praatjes over z'n benen breken en 'm dan doodslaan. Zijn schuld gaat naar jou. Mo drukte zijn telefoon tegen zijn oor en liep naar buiten.

Ron en Sandra keken elkaar aan.

Ik heb hem zo gevonden, zei Sandra.

Ron ging op zijn hurken bij het lichaam zitten, zoals Mo eerder had gedaan. De hond tilde zijn kop op. Dag jongen, zei Ron. Dag Rocky. Toen keek hij omhoog. Wat is er gebeurd?

Weet ik niet, zei ze snel, ik heb hem zo gevonden.

Ik was eerder vanavond binnen, zei Ron.

Ze leek even na te denken. Heb jij het gedaan dan?

Nee, zei hij met zijn hese stem, *hij* pakte *mij*. Hij deed bij zichzelf de

nekklem na.

Ze knikte, alsof het iets was wat ze kende.

Ron kwam omhoog. Rocky legde zijn kop weer neer. Deed ie – pakte hij jou?

Ze schudde haar hoofd een beetje, maar niet heel overtuigend.

Hij keek met zijn handen in zijn zij naar het lichaam en deed een *huh*. Zo eentje was het dus. Hij wreef nog een keer over z'n keel. Deed ie het vaak, vroeg hij, sloeg ie je vaak?

Ze reageerde niet direct, trok daarna kort haar schouders op, lachte zonder iets grappig te vinden, zei: wat is vaak?

Ron knikte. Klote, zei hij.

Ze haalde haar schouders op. Je raakt eraan gewend, zei ze.

Kennelijk niet, zei Ron.

Sandra huilde kort, een paar tellen. Ik wilde dit niet, zei ze.

Maar je had een oplossing nodig, zei Ron.

Ja.

Ik begrijp het.

Ik had een oplossing nodig, zei ze.

Ron keek de kamer rond, het kleine huis waar hij en zijn broer een tijdje zo goed als hadden gewoond toen ze met die keuken bezig waren. Hij had er zelfs geslapen, een paar nachten, als het toch geen zin had om nog weg te gaan, op de bank, omdat hij het te ver vond gaan in het bed van een ander te gaan liggen.

Hij had er wel naar gekeken, naar dat bed, toen.

Hij zei dat ie het vroeger ook had meegemaakt, of mijn moeder, zei hij, mijn moeder heeft het meegemaakt, zo'n gast met losse handjes, en ik was een kleine jongen en ik kon er niets aan doen. Tot ik geen kleine jongen meer was, begrijp je? Toen heb ik voor een oplossing gezorgd.

Ze liet van schrik een geluidje horen, vroeg: heb je 'm doodgemaakt ook?

Nee, nee, ik heb 'm naar buiten geslagen.

Dat kon ik niet, zei Sandra. Als ik 'm naar buiten sloeg, zou ie weer naar binnen komen.

Dat is hoe het meestal werkt, ja, zei Ron. Hij keek naar de keuken waar hij toen aan had gewerkt, naar de trap. Boven stond een bed. Een bed met een dak erboven, en een vrouw in dat bed. Daarna keek hij nog een keer naar het dode lichaam. Doodslag, misschien dood door schuld? Zelfverdediging? Hij wreef weer over zijn keel en zei *lalala*, om zijn stem te testen – hees genoeg.

Wat? vroeg Sandra.

Niets, zei hij. Hij dacht nog een paar seconden na, liep naar haar toe en vroeg: ben je er straks voor mij?

Ze zei dat ze niet begreep wat hij –

Als ik er nu voor jou ben, ben jij er dan straks voor mij? *Later*, bedoel ik?

Ik begrijp niet – ik heb hem zo gevonden, zei ze.

Ja, zei Ron. Dat komt doordat ik hem heb doodgeslagen.

Sandra keek van het lichaam naar Ron. Ze keek hem aan, keek naar zijn gezicht en haar ogen gingen kort over zijn lichaam en hij ging wat groter staan, alsof er genoeg kracht in zijn lichaam zat om het lichaam dat een meter verderop lag aan te kunnen.

Rocky tilde zijn kop nog een keer op, legde 'm weer neer en jammerde kort.

Ja, zei Sandra, en ze knikte. Jij hebt hem doodgeslagen en ik heb hem gevonden.

COR

25 DECEMBER 2015

Op eerste kerstdag werd ik gebeld door een nummer dat ik niet kende en het was Ron, en hij vroeg of ik mee wilde naar het graf van ma. Hij had een kerststukje gekocht, zei hij, net als vroeger, en hij dacht dat ik misschien wel mee wilde. Ik had me voorgenomen te wachten tot kerst en alle andere shit voorbij was tot ik *hem* zou bellen, maar hij was me voor, en dat zei ik ook: je bent me voor.

Hij vroeg of ik ook een kerststukje had gekocht, en voor ik nee kon zeggen zei hij dat hij het heel erg waardeerde dat ik nu ook eens aan ma dacht.

Ik dacht niet aan ma, zei ik, ik dacht aan jou.

Oké, zei hij, dat is ook iets. Ik geef je nog een kans. Na wat je deed bij mijn feestje in Huizinga. Gewoon weggaan.

Ik zei eerst niets, zei toen dat dat grootmoedig was van hem.

Grootmoedig, ja. Hij vroeg of ie me op kon halen, en ik zei dat dat prima was; ik was gewoon thuis.

Ik wiste zijn oude nummer en zette zijn naam bij het nieuwe nummer.

Hij stuurde een berichtje toen ie beneden stond, een uur later, en ik zag die Sunny waar ie in reed staan met draaiende motor, warme lucht uit de uitlaatpijp die de koude lucht wegduwde, en ik deed rustig aan, zette de tv uit, strikte rustig mijn veters op de bank, trok eerst één jas aan en toen een andere, warmere, aan en ik liep langzaam de trap af.

Het kerststukje stond op de rijdersstoel; ik zag het door het raampje. Ron boog zich om me aan te kijken, pakte de hendel en duwde het portier open. Neem even op schoot of zo, zei hij.

Ik pakte het kerststukje, ging zitten en zette het tussen mijn voeten.

Ook goed, zei Ron. Vrolijk kerstfeest.

Ja, jij ook, zei ik.

We reden en hii zei: dus ie dacht aan mii?

... ..

Ja, ik dacht aan jou.

Waar dacht je dan over?

Nergens over. Hoe het met je keel is. Nog last?

Nee. Of minder. Maar waar dacht je over?

Ik haalde mijn schouders op. Ik vroeg me af of je nog iets met die jongen doet, met kerst.

Misschien, zei hij.

Misschien? Het is *nu* kerst.

Hij heeft een nieuw nummer en ik kan 'm niet bereiken. Dus ik wacht tot hij mij belt.

Jij hebt ook weer een nieuw nummer, zei ik. Hoe moet hij jou bellen als jullie allebei een nieuw nummer hebben?

Het is een slimme jongen, zei Ron, hij bedenkt wel wat.

Ik had Kevins nummer. Ik was een van de jongens tegengekomen die bij de Noordpier hadden gestaan toen ik Kevins schoenendoos met iPhones in het water gooide; hij kwam naar me toe bij de snackbar bij mij in de straat. Jij bent Kevins wacko oom, zei hij. Ik zei dat ik dat was en ik vroeg of hij wist hoe het met Kevin ging, wat hij nu aan het doen was. Hij zei dat hij en zijn compagnon nu voor hem aan het werk waren omdat ie iets slims flikte met die iPhones waardoor ze er geld aan bleven verdienen, ook al hadden ze ze verkocht. We verdienen veel geld, man. Omdat Kevin zo scherp is.

Mooi, zei ik. Ik vroeg of ie Kevins laatste nummer had, en dat had ie. Ik had het nummer op de hoek van een tijdschrift geschreven dat daar op een tafeltje lag, een *Autoweek*, omdat ik mijn eigen telefoon niet bij me had, en ik had dat stukje *Autoweek* in mijn broekzak nu en ik wist dat Ron pissig op me zou worden als ik het hem gaf.

Ik zei tegen Ron dat Kevin inderdaad een slimme jongen was als het om school ging, of om zaken, maar als het om jou gaat is ie wat minder slim.

Hoe bedoel je dat?

Dat met die schuld.

Wat is er met die schuld?

Vond jij het niet raar dat hij heeft gewerkt voor jouw schuld?

Nee natuurlijk niet. Ik heb gevraagd of hij me kon helpen.

Daar gaat het niet om, zei ik. Natuurlijk kom je er goed vanaf, jij deed wat je kon.

Dat klopt, ik deed wat ik kon. Hij bleef stilstaan en keek me aan. Dat betekent echt iets voor me, dat je dat ziet.

Ron, ik heb dat *altijd* al gezien, daar gaat het niet om.

Waar gaat het dan wel om?

Dat probeer ik duidelijk te krijgen in wat ik aan het schrijven ben.

Nou, ik ben benieuwd.

Het is een toneelstuk, zei ik.

Een *toneelstuk*? En wie gaat mij dan spelen?

Weet ik veel, ik ben al een paar jaar bezig met schrijven.

Echt? En zo verdien je je geld?

Nee, ik verdien er geen flikker mee.

Waarom doe je het dan?

Weet ik veel. Ik heb ook geen idee of het wat wordt.

Hoezo niet?

Mijn hoofdpersoon heeft een drang naar goedkeuring. Ik heb moeite om die drang te laten zien.

Wat voor drang naar goedkeuring? Als het over mij gaat, ben ik je hoofdpersoon toch? Ik heb geen *drang naar goedkeuring*.

Mijn hoofdpersoon heeft een drang naar goedkeuring door zijn vader, terwijl zijn vader al jaren dood is.

Nou lekker dan, ben je mij allemaal shit aan het toeschuiven.

Ik zei dat ik dacht dat iedereen wel drang naar goedkeuring had, ook mijn hoofdpersoon.

Ron schudde zijn hoofd. Lekker dan. Meneertje vwo is een toneelstuk over mij aan het schrijven.

De planten in de potten op het graf van onze moeder waren kapot gevoren, of misschien waren ze al voor de vorst kapot. Ron pakte het kerststukje uit mijn handen en zette het tussen de potten. Er staken twee lange dunne kaarsen uit.

Hee ma. zei Ron. we zijn er. Vrolijk kerstfeest.

Ik vroeg of hij altijd tegen het graf praatte.

Hij haalde zijn schouders op. Dat is wat mensen doen, toch?

Oké, zei ik. Praat maar verder.

Ja, zo wil ik niet verder praten.

Doe gewoon of ik er niet ben.

Zeg jij dan ook wat.

Hoi ma, zei ik. Vrolijk kerstfeest.

Was dat het?

Dat zei jij toch ook?

Ja, maar heb je niet iets meer te vertellen?

Nee.

Ron knikte. Ik wel.

Zal ik je met rust laten dan?

Hij haalde zijn schouders op. Misschien.

Oké. Ik loop naar huis, oké?

Oké.

Oké. Ik gaf hem het papiertje dat ik in mijn zak had, dat hoekje van het tijdschrift met Kevins nummer. Ik knikte nog even naar het graf, knipoogde naar Ron en liep weg.

Ik liep door Westgaarde, stak de weg over naar het industrieterrein waar vroeger niks zat, waar je vroeger niks te zoeken had maar nu zat de Media Markt er en andere zaken, maar alles was dicht nu, eerste kerstdag. Aan de andere kant zat vroeger snackbar Dicke Mick, een blauwe keet waar de vrachtwagenchauffeurs die op het industrieterrein moesten zijn hun broodje bal aten, en Ron had een vriend in zijn groepje die ze Dicke Mick noemden omdat dat toen grappig was.

Dicke Mick was weg.

Ik liep over de Ingelandenweg naar het Dijkgraafplein en ik bleef recht voor me uitkijken omdat ik half verwachtte dat Ron langs zou komen rijden in die Sunny, dat ie iets uit het raampje zou gaan roepen, maar hij reed niet langs. De straten waren stil, af en toe reed er iets. Iemand liet zijn hond uit.

Op het Dijkgraafplein was de eindhalte van de 17. Maar er stond geen tram

Op het Dijkgraafplein was de eindhalte van de 17, maar er stond geen tram te wachten. Ik ging in deabri zitten en keek naar de supermarkt. Het was nu een Supercoop, maar vroeger was het een Komart, vroeger toen Erik en ik daar boodschappen deden, de man die onze moeder in elkaar sloeg als ie gedronken had. Het winkelwagentje langs het bier duwen en doorlopen. Hij mocht geen bier in het wagentje zetten, want als hij bier in het wagentje zette, zou het die avond misgaan.

Klootzak, zei ik hardop. Ik had geen idee hoe ik dat in een toneelstuk moest verwerken.

Ik zag dat er een tram over Tussen Meer aan kwam rijden, en die tram zou hier zijn rondje om het plein maken en dan zou ik erin stappen en wegrijden.

Ik stond op en liep terug over de Ingelandenweg, terug naar Westgarde, en ik zag dezelfde man met zijn hond, en we liepen in tegenovergestelde richtingen.

Ik had mijn toneelstuk laten lezen aan een jongen die ik kende, een schrijver die me ooit wat vragen had gesteld voor het blad waarvoor hij werkte; hij woonde aan een gracht en hij had verstand van dat soort dingen, en hij zei dat ik mijn personages liet weten wat er mis met ze was. Hij zei dat je personages wel mochten *denken* te weten wat er mis met ze was, maar wat er *echt* mis met ze was, dat zat altijd een laag dieper.

Rons Sunny stond niet meer op de parkeerplaats.

Ik liep het terrein op en ik zag wat mensen, oudere mensen die graven gingen bezoeken voor de kerst. Ik liep een paar minuten rond maar ik wist niet waar ik moest zijn, ik wist het alleen bij benadering; ik wist dat haar graf ergens onder een kleine boom stond, maar ik zag zeven, acht kleine bomen, dus ik ging onder elke boom kijken, en voor elke boom moest ik op een ander pad zijn, en elk pad was lang en had links en rechts lange rijen graven, lange rijen mensen die waren opgehouden met het maken van hun fouten, en bij het zoeken kwam ik nog twee levenden tegen, levenden die nog rondliepen met de fouten van de doden, en we knikten naar elkaar, keken elkaar kort aan, sloegen daarna onze ogen neer.

Ik vond het graf van onze moeder weer omdat ik het kerststukje van Ron herkende. Hij had de lange dunne kaarsen aangestoken.

Eindelijk alleen, zei ik tegen de grafsteen, en verder zei ik niets. Ik wist niet of Ron net nog had staan praten toen ik weg was, maar als hij dat had gedaan, ging het vast over mij, over de dingen die ik fout had gedaan, en ik wilde niet hetzelfde doen.

Maar *jij* hebt het niet zo handig gedaan, ma, zei ik toch hardop.

Het waaide zacht, het was koud, en de zachte koude wind blies een van de twee kaarsen uit. Je stelt je aan, zei ik, en ik voelde in mijn zakken naar een aansteker, maar dat was toneelspel; ik wist heel goed dat ik geen aansteker had.

Ik liep terug naar de eindhalte van de 17, over het industrieterrein en de Ingelandenweg, en nu stond er een tram te wachten, en ik stapte in en ik kocht een kaartje bij de conducteur en de tram reed weg.

RON // KEVIN
25 DECEMBER 2015

1.

Ron prikte in de rollade en hij zei dat zijn vader vroeger de rollade braadde met kerst, en toen zijn vader dood was, deed zijn moeder het.

Sandra stond in de deur van de keuken te kijken. Leuk, zei ze, zo'n traditie.

Ja. Het hield een tijdje op toen we die periode hadden met die vriend van m'n moeder, maar later is ze weer die rollade gaan doen.

Leuk.

Ja. Hoe laat komen je ouders?

Om vier uur. Over een uurtje. Ze bleef in de deuropening staan, leunend tegen de deurpost. Hoe was het met je broer? Op de begraafplaats?

Ging wel.

Ja?

Hij heeft me Kevins nieuwe nummer gegeven.

O, maar dat is heel goed, toch? Kan je 'm niet bellen? Misschien wil hij wel mee-eten. Rollade genoeg.

Zie je, zei hij, ik moet zulke dingen niet tegen jou zeggen.

Hoezo niet?

Omdat jij dan zoiets zegt.

Maar wat zeg ik dan verkeerd?

Ron zuchtte. Het is gewoon niet zo makkelijk als jij denkt. Het zit gewoon niet zo makkelijk in elkaar.

O, zei Sandra. Oké.

Oké, ja. Ik stuur 'm straks wel een berichtje.

Oké.

Hij haalde diep adem, hing zijn schort op bij de theedoeken, en liep de keuken uit, pakte zijn telefoon en ging naar boven, maar boven deed hij niets, alleen maar naar zijn telefoon staren.

2.

Kevin zei tegen het nieuwe meisje dat het logisch was dat hij niet direct kerst ging vieren bij haar ouders thuis. Hij zei dat ze het er al over hadden gehad.

Maar ik heb al over je verteld, zei het nieuwe meisje.

Maar ik ben er nog niet klaar voor, zei Kevin.

Heb je al genoeg van me dan, vroeg het nieuwe meisje.

Nee, natuurlijk niet, zei Kevin, en hij zei dat ze naar het hotel kon komen als ze klaar was met eten en het nieuwe meisje zei dat ze het hotel een beetje zat was.

Kevin zei dat dat belachelijk was – het is toch een heel luxe hotel?

Ze zei dat het geen luxe hotel was, jij vindt het luxe omdat het een hotel is, dat is heel wat anders. Je zit in hotel Slotania. En ze zei dat het niet huiselijk was, ze had behoefte aan huiselijk want het was kerst.

Kevin zei dat er in de lobby een kerstboom stond. En dat er niks mis was met hotel Slotania. Ik zit zelfs recht boven de Febo.

Het nieuwe meisje zei dat ze wegging en dat ze niet wist of ze nog terug zou komen vanavond.

3.

Ze zaten tv te kijken en Sandra's ouders waren al weg. In de hoek stond Sandra's kunstboom waarin lampjes in de takken waren verwerkt, maar die lampjes werkten niet meer, dus ze had een snoer met gekleurde lichtjes bij de elektrowinkel op de Calandlaan gehaald.

Ron kreeg een sms'je. Het was van zijn broer, en het was een telefoonnummer met een pijl die naar het nummer wees en achter de pijl

stond *Kevin*. Ron keek een tijdje naar het berichtje.

Wat is dat? vroeg Sandra.

Dat is die kutbroer van me die me een schuldgevoel probeert aan te praten.

Hoezo?

Ron stond op, nam zijn telefoon mee en ging naar boven. Hij ging op de rand van het bed zitten en belde Cor.

Hee, zei Cor.

Wat is dat nou weer voor kutstreek?

Wat is wat voor kutstreek?

Mij nog een keer Kevins nummer sturen, zei Ron. Met kerst. Hoe lang heb je daarop zitten broeden?

Ik wist niet meer of ik dat nummer nou had gegeven of niet.

Wat verwacht je van me? Hè? Wat verwacht je nou van me?

Ron, ik verwacht helemaal niets van je. Echt *helemaal niets*. Vrolijk kerstfeest. Hij hing op.

Ron keek naar zijn telefoon, tilde zijn arm op alsof hij 'm tegen de muur kapot wilde gooien. Daarna sloeg hij ermee op het matras, vier, vijf keer.

Hij huilde, maar te zelfbewust; hij was te lang bezig een houding te zoeken om goed te kunnen huilen.

Hij stond op, liep een paar keer heen en weer langs de lange kant van het bed. Ging zitten, pakte zijn telefoon. Stond op, stopte zijn telefoon in zijn zak, ging naar beneden, en liep toch naar boven, ging weer op het kleine bed zitten.

4.

Kevin lag op het bed in zijn hotelkamer. Hij had de pakketjes met simkaarten op de sprei gelegd, en hij schoof er wat mee, keek naar de namen die erop stonden. Hij schoof er twee naar zich toe: Ilse en X.

De rest schoof hij over het voeteneind, en hij hoorde ze vallen op de vloer.

Daarna duwde hij Ilse ook over de rand.

Hii keek een tiidie naar het plafond. en daarna naar de generieke kunst die

aan de muur hing. Het was een geel vlak met grijze vlekken in een lijst met een messing randje.

Hij stond op, pakte de lijst van de muur, en zette 'm in de badkamer. Uit het eerste-hulpdoosje dat hij in het badkamerkastje had zien staan pakte hij het rolletje leukoplast, en hij scheurde er kleine stukjes af. Bij het bed bukte hij en pakte de pakketjes en plakte ze een voor een naast elkaar aan de muur. Het pakketje met de X plakte hij eerst boven de rij in het midden, maar daarna haalde hij het weg van die plek, plakte het boven de eerste van links. Hij deed een paar stappen naar achteren en keek.

Op het bureautje in de hoek lagen een notitieblok en een pen. Hij pakte de pen en tekende met blauwe krassen een langwerpige lijst om de pakketjes op het behang. Hij zette zijn handtekening binnen de lijst, in de rechterhoek, en eronder schreef hij: *slechte vrouwen*.

Zijn telefoon ging en het was een nummer dat hij niet kende. Hij legde de telefoon weg, maar hetzelfde nummer belde nog een keer. Hallo?

Hij hoorde alleen iemand ademen.

Hij hield de telefoon van zijn oor en wilde wegdrücken, maar deed het toch niet. Pa?

Er kwam geen antwoord. Er werd opgehangen.

Kevin ging rechtop zitten, met zijn telefoon in zijn hand, keek naar het nummer dat hem net had gebeld. Hij zette het in zijn adresboek als *niet opnemen*.

Daarna haalde hij zijn simkaart uit zijn telefoon, stond op, en hij pakte het pakketje met de X van de muur. Hij stopte die simkaart in zijn telefoon en riep het adresboek van de simkaart op. *Ma*, stond er in het scherm.

Let op, ma, komt ie, zei hij hardop.

Hij haalde diep adem en tikte op de groene knop.

5.

Ze keken nog een tijdje tv, en om half twaalf zei Sandra dat ze ging slapen.

Ik blijf nog even op, zei Ron.

Ben je niet moe? Je hebt gewerkt vandaag en het is laat.

Hij zei dat dat werk op het asiel nauwelijks echt werk was.

Oké, zei ze. Ik zie je wel verschijnen.

Toen hij de slaapkamerdeur boven dicht hoorde gaan, pakte hij zijn telefoon en keek naar het berichtje van zijn broer met het telefoonnummer van zijn zoon. Hij huilde weer, maar echt nu, zonder naar een houding te zoeken, en toen hij klaar was, zei hij hardop: oké, oké.

Hij begon aan een sms'je, wiste het, begon aan een nieuw sms'je, wiste dat ook, en het derde sms'je dat hij intikte, verstuurde hij. *Laat maar weten als je weer eens wat af wil spreken.*

Dat was het beste wat hij had.